

Нега

Силвия Дей

SKY PRINT

СИЛВИЯ ДЕЙ ЖЕГА

Превод: Георги Георгиев

chitanka.info

Щатски шериф Джаред Камерън е изпратен да разследва серия от палежи в едно крайбрежно градче. Още от първия ден обаче се появява едно неочаквано усложнение — привлечен е от красивата инспекторка от противопожарната служба Дарси Майкълс.

Неспособен да устои на изкушението, Джаред почти неохотно се впуска в бърза и неангажираща връзка. Но съвсем скоро и двамата с Дарси си дават сметка, че взаимното им сексуално привличане излиза от контрол и ще ги отведе много по-далеч, отколкото са очаквали.

А подпалвачът продължава да тероризира града.

ПЪРВА ГЛАВА

Дарси Майкълс стисна дръжката на куфарчето с инструменти през ръкавицата и внимателно пристъпи сред овъглените останки на любимата си сладкарница. Пожарникарите наоколо обикаляха димящите руини и проверяваха всеки процеп и ъгълче, за да се уверят, че са потушили огъня напълно. От почернелите стени и таван се стичаше вода и образуваше локвички на пода, а миризмата на пушек и изгоряла захар буквално залепваше по ноздрите и кожата ѝ, просмукуваше се в униформата ѝ.

— Трети палеж за месец и половина. — Чу гласа на Джеймс Ралстън зад себе си. — Съжалявам, Дарси. Знам как се чувстваш.

Тя спря и се обърна към него. Гърдите ѝ сякаш бяха сковани от невидимо менгеме. Подобно на двата предишни пожара, и този беше унищожил много скъпо за нея място, хранило толкова хубави спомени. Тук, в „Сладка среща“ бе отпразнувала дванайсетия си рожден ден, тук се бе отбивала всеки петък, за да попълва запасите си от сламки за лимонада, която със сестра ѝ толкова много обичаха.

Съсредоточи се върху подробностите, Дарси. Не губи фокуса.

— Който и да е подпалвачът, той няма намерение да спира — каза тя. — Прави го от дълго време. То е в кръвта му.

Честотата на палежите и ужасяващата ефективност на запалителните устройства със закъснител говореха за човек, положил много усилия, за да изведе лудостта си до едно наистина високо ниво.

Дарси се чувстваше, сякаш е изнасилена, макар да бе наясно колко ирационална е реакцията ѝ. Като дете бе изпитвала огромно желание да се махне от Лъвския залив, но сега дори не можеше и да си представи, че е в състояние да изостави това заспало крайбрежно градче. В момента спомените я държаха като прикована към него.

— Просто не знам какво да мисля. — Тревистозелените очи на Джим я гледаха напрегнато. — Няма никакви нови жители, а активният сезон още не е дошъл. Всеки външен човек няма как да остане незабелязан.

Дарси бавно се завъртя, проследявайки с поглед овъгленото помещение в опит да си представи как се бе случило всичко. Точно както я беше учил той.

— Този тип не е изпълнял някъде от горите — гласът ѝ прозвуча глухо, почти отчаяно. — Според мен трябва да повикаме тежката артилерия.

— Милър си върши добре работата. Педантичен е и не пропуска нищо. — Джим докосна леко лакътя ѝ. — Не е необходимо да му дишаш във врата.

— Знам, но все пак смятам, че има нужда от допълнителни ресурси, а той е прекалено горд, за да поиска помощ.

Последния път, когато федералните се бяха намесили, буквално бяха прегазили Крис Милър и заместниците му, изхвърляйки го от следствието. Тя прекалено добре си спомняше онзи напрегнат период, защото убийството, което разследваха, беше трагедията, върнала я у дома.

— Нека да съберем доказателствата, след това ще обсъдим какво е най-добре да предприемем. — Джим протегна ръка към рамото ѝ и леко го стисна с окуражаващ жест. — Може би няма да е зле да останеш при някого тази нощ?

Тя положи длан върху неговата. Имаше нужда точно от човек като него в този момент. Човек, който да е близо до нея и да я подкрепя, но същевременно да не отнема личното ѝ пространство.

Погледите им се срещнаха и той прочете мислите ѝ.

— Диванът ми е винаги свободен за теб, Дарси. Знаеш го.

— Благодаря ти.

— Винаги, когато имаш нужда.

Тя се извърна и се заоглежда къде да постави куфарчето си с инструменти, за да започне работа.

Дарси се завъртя с въздишка и отвори очи. Часовникът върху полицата на камината показваше пет и петнайсет. Навън беше още тъмно и тя се бе въртяла цяла нощ в леглото, прекалено напрегната, за да успее да заспи поне за час. Имаше чувството, че пропуска нещо важно във връзка с пожара, но не можеше да разбере какво е то. Не

спираше да мисли за него, но въпреки това не успяваше да стигне до никакъв отговор.

Надигна се, постави крака на пода и изпъна рамене назад. Вече бе взела решение. Единственият начин да излезе от това състояние беше да открие психопата и да го тикне зад решетките. Колкото по-скоро, толкова по-добре. До този момент никой не бе пострадал, но извършителят на палежите набираше скорост с всеки нов пожар. Ако продължеше да се придържа към установената схема, разполагаха само с броени дни преди поредния му удар.

Топъл дъх около петите ѝ я накара да погледне надолу: на килима, до краката на дивана се беше проснала красивата немска овчарка на Джим. Когато кратката връзка на Дарси с него бе приключила, тя най-трудно бе понесла раздялата с кучето му.

— Благодаря ти, че ме пазиш, Коломбо — пресегна се и го почеса зад ушите.

Жителите на Лъвския залив ѝ плащаха за същата услуга в града — да ги пази и да им осигурява безопасност.

Тя нямаше намерение да ги подвежда.

ВТОРА ГЛАВА

Щатският шериф Джаред Камерън изчака полицейския началник на Лъвския залив да спре да си поеме дъх посред една продължителна тирада и хвърли бърз поглед към партньорката си Триш Моралес, която стоеше до него. Посланието му беше съвсем ясно: „Аз не издържам вече, оправяй се сама.“ Джаред се завъртя и с умерена крачка тръгна към вратата.

Бяха прикрепили Триш към него само поради тази причина: тя имаше търпение на светец, докато той беше пълната ѝ противоположност. Особено когато си имаха работа с местните власти на малки градчета, които още с появяването им размятаха пишките си във всички посоки, в опит да маркират териториите си.

— Още не съм приключил. Къде, по дяволите, отива той? — изръмжа полицейският началник Милър.

Идиот. Мислеше си, че може да се ебава с шерифската значка.

Джаред затвори стъклената междинна врата на кабинета на полицейския началник, за да не чува повече гласа му. Потискайки раздражението си, той тръгна покрай помещенията за предварителен арест към изхода, когато в този момент в полицейския участък се появи едно неочаквано и нежелано усложнение. Първоначално ѝ хвърли само бегъл поглед, но след малко забави ход и спря. Жената беше изумителна. Не във физическо отношение. Беше средна на ръст, стройна, с нормални пропорции. Лицето ѝ не носеше и следа от козметика, а кестенявата ѝ коса бе вързана отзад на конска опашка. Ако я беше видял на снимка, нямаше да му направи никакво впечатление. Но сега, докато гледаше как тялото ѝ трепти пред погледа му, Джаред Камерън се почувства хванат в капан.

Тя излъчваше първична сексуална страст, обвита в най-обикновена опаковка.

Тайната ѝ се разкриваше от чувствените движения и стаената покана, загатната в зелените ѝ очи. Примитивният мъжкар в него моментално усети привличането, пренебрегвайки напълно указанията

на мозъка, който му крещеше, че сега не е време за това. За беда синята ѝ пожарникарска униформа ясно показваше на Джаред, че нямаше никакъв шанс да се размине с нея. Освен ако не се върнеше в кабинета на полицейския началник Милър. Чудеше се коя част от анатомията си ще може да контролира по-лесно: юмруците или члена си.

Може би, ако извадеше късмет, тя щеше да се окаже щастлива съпруга с деца, следователно едва ли би се заинтересувала да се въргала с него в някой креват.

Беше потънала в разговор с дежурната полицайка на регистратурата, когато той ги приближи. Тя го стрелна с поглед, точно толкова бегъл, както и неговият към нея в първия момент. И тогава нещо избухна и у нея. В очите ѝ изведнъж се появи фокус, в който го хвана на мушка, оглеждайки го от косата до одрасканите му служебни обувки и обратно. Когато погледите им се сблъскаха, дъхът ѝ секна и тя облиза долната си устна.

По дяволите. Инстинктът му за самосъхранение настояваше да си завърти задника по най-бързия начин и да се отправи към кабинета на Милър. Евентуалният му силов сблъсък с местния полицейски началник му гарантираше далеч по-малко неприятности, отколкото контакта му с тази фурия в пожарникарска униформа.

— Ето го — обади се, без да има нужда дежурната полицайка, като го посочи.

Джаред протегна ръка и се представи. В момента, в който докосна дланта на тази поразителна жена, усети първите сладостни тръпки на ерекцията. Погледна с отчаяние лявата ѝ ръка, проклинайки липсата на брачна халка. Един обикновен златен ринг би убил мигновено интереса му.

— Дарси Майкълс — отвърна тя. Гласът ѝ бе достатъчно висок, за да мине за момичешки. — Аз съм инспектор към противопожарната служба на Львския залив.

Привлекателната дежурна полицайка му се усмихна със същата покана, която му бе отправила, когато бе прекрачил прага на полицейското управление.

— По молба на Дарси изпратихме информация за подпалвача до окръжното шерифство.

Русокосата красавица беше точно от типа жени, които той предпочиташе — достатъчно атрактивна, за да предизвика интерес, и

достатъчно лесна, за да не желае нищо повече от няколко приятни часа с нея. Дарси Майкълс напротив — възбуждаше нещо много по-дълбоко, предизвиквайки у него желание да стигне по-далеч. Много по-далеч.

Проклинайки се наум, Джаред докосна лакътя на инспекторката и я насочи към изхода.

— Да вървим.

Едва бяха излезли навън, когато тя каза:

— Много бързо пристигнахте, шерифе.

Направи му впечатление гласът ѝ — представляваше кръстоска между Мерилин Монро и Дженифър Тили. Ако някой го бе запитал тази сутрин какво мисли за жени с момичешки гласове, би отговорил, че му се повдига от тях, но Дарси Майкълс се оказа изключение. Всеки път, когато си отвореше устата, разумът му мигновено изчезваше.

По-силно, Джаред. По-дълбоко...

Господи! Зъбите му искърцаха.

— Трябва да действаме бързо — изтърси той, в опит да се концентрира. — Ако този тип се придържа към схемата си, още преди края на седмицата ще нанесе поредния удар.

Тя посочи надолу по улицата към тухлената фасада на противопожарната служба.

— Офисът ми се намира там. Имате ли вече заподозрян? Дойдохте, защото разпознахте начина на действие, нали?

— Да, сходен е с този на един вече известен подпалвач.

— Къде е бил заподозреният през последния месец?

— Нямам представа.

Тя свъси вежди и продължи с въпросите:

— Значи между пожарите в Лъвския залив и предишните има интервал, така ли? Колко продължителен?

— Двайсет години. Приблизително.

Тя заби токчетата си в асфалта.

— Не ме ли будалкате?

— От къде на къде ще ви будалкам?

— Да не би да е пуснат скоро под гаранция?

— Беглец е — поясни той. — Преди седемнайсет години е подпалил една тоалетна в залата на съда по време на изслушванията по делото му и е успял да се измъкне при последвалия хаос. От онзи

момент досега никой нито го е виждал, нито го е чувал. Обаче надзорният шериф в Сиатъл, помогнала за залавянето на Меркерсън, разпозна схемата му.

Лицето на Дарси се изпъна.

— Меркерсън. Точно така! Подвизавал се е доста преди да навляза в професията, но в школата го изучавахме. С какво, по дяволите се е занимавал през всичките тези години? Как е успял да остане неоткрит?

— Сигурно е живял под фалшиво име или се е намирал извън страната. Възможно е и да е обучил някой млад задник, който да го следва в идиотските му деяния. Това няма значение. Ще спипаме копелето. — Той отново я хвана за лакътя и двамата продължиха към противопожарната служба.

— Как така няма значение! Само за три седмици той разпердушини града ни.

Джаред долови яростта в гласа ѝ и отбеляза това наум. Там, където имаше засегнати лични интереси, гневът се отразяваше върху точността на оценката. Една от многото причини, поради които не трябваше да остава и миг повече с нея. Въздействието ѝ вече беше съвсем очевидно. Докато мозъкът му се опитваше да се съсредоточи върху случая, тялото му се стремеше към нея, пламнало и изгарящо от желание.

Миг преди да прекосят улицата, за да стигнат до противопожарната служба, той спря и импулсивно посочи към едно ресторантче на близкия ъгъл.

— Не успях да обядвам — обясни, надявайки се, че ниската му захар, а не хормоните бяха причината за промените в поведението му. Ако беше първото, щеше да е доста по-добре.

— Току-що ядох. Но може да си поръчам един шейк.

Поредната точка в нейна полза, отбеляза той. Жена, която не брой дяволските калории, които слага в устата си.

Джаред почти простена когато наводненият му с тестостерон мозък си представи какви други неща може да направи тя с устата си. Ако някога се бе нуждаел от доказателство, че се е отдал прекалено много на работата за сметка на развлеченията, от това по-добро здраве му кажи. Трябваше да приеме офертата на русокосата дежурна полицайка и сега нямаше да е в това състояние.

Джаред избра едно сепаре до прозореца и двамата се настаниха там. Менюто предлагаше сандвичи и пържени картофи плюс няколко салати, добавени единствено за побърканите на тема „калории“.

Сервитьорка с униформа, модел от 50-те и името „Джини“, избродирано върху джобчето, ги приближи с готов бележник и усмивка.

— Здравсти, Дарси. Гледам, че си довела федералните с теб. Обзалагам се, че Милър пикае газ. Знам какво му става, когато дойдат външни лица.

— Откъде разбра? — Дарси не успя да скрие изненадата си. — Аз самата едва преди пет минути открих, че окръжното шерифство е изпратило свои хора при нас.

Джини повдигна рамене.

— Ние сме местната новинарска агенция. Добре дошъл в Лъвския залив, шерифе.

— Благодаря. — Той насочи вниманието си отново върху менюто.

— Как я караш, Джини? — попита Дарси.

— По-добре. Тая сутрин инсталираха нова противопожарна алармена система. Улавя повишаването на температурата и сигнализира във фирмата, която я поддържа. Преди два дни ги извиках да проверят съществуващите системи, за да се уверя, че всички са изправни. — Джини посочи с палец зад гърба си към дебелак с готварска шапка, очевидно собственикът, който се виждаше в дъното на кухненския проход. — Тим даже се пошегува, че ако заведението изгори, поне ще се пенсионира със застраховката. Но все пак снощи е спал тук на кушетката.

— О, по дяволите, съжалявам. Аз...

Джаред се намеси в разговора, преди тя да изтърси още нещо.

— Това са проактивни и разумни мерки, Джини. Добра работа. Ако бургерите ти са поне наполовина толкова добри, колкото грижите за сигурност, ще си поръчам двойна порция.

Сервитьорката се ухили при похвалата.

— Разбира се, за такъв едър мъжага като тебе...

— Какво ще ни предложиш?

— Чийзбургерите са много хубави.

— Един двоен с бекон и люти чушки плюс пържени картофи. Опаковай ги, ще ги вземем с нас.

— С всичко допълнително към него ли да бъде?

— Да. И два шейка от любимия на инспектор Майкълс.

Джаред плати, отблъсквайки раздразнено петдоларовата банкнота, която Дарси извади от джоба си. Джини затвори касовия апарат и отиде да приготви шейковете.

— И така — започна той, — колко пъти до този момент Лъвския залив е викал федералните на помощ?

Лявата ѝ вежда се изви в дъга и тя го измери с поглед. Предизвикателството в очите ѝ накара сърцето му да забие по-силно. По дяволите, много отдавна не му се бе случвало да проявява такъв интерес към жена.

Беше добре, че кръвта ѝ е гореща. Когато тялото ѝ се озовеше под неговото, той нямаше никакво намерение да бъде кротък...

О, стига. Накъде се отплесваше отново? В съвсем погрешната посока.

— Само веднъж — отговори тя.

— Кога?

— Преди три години.

— Защо?

Тя се забави за секунда, преди да отговори, и той забеляза колебанието ѝ.

— При убийството на една местна жена.

— И кое всъщност правеше случая важен?

Устните ѝ се свиха и очите ѝ придобиха твърдост, която го стресна.

— Не ме гледай така, Дарси. Въпросът наистина е сериозен. Федералните имат да разрешават далеч по-големи проблеми, отколкото някакво убийство в малко градче. Коя е причината, на която се дължеше този интерес у тях?

Тя издиша рязко.

— Почеркът на убиеца съответстваше на този на един сериен убиец, когото търсеха.

Още в мига, в който Дарси бе зърнала Джаред Камерън да прекрачва прага на полицейското управление, тя бе разбрала, че той щеше да нахлуе в живота ѝ като ураган.

Външният му вид я бе поразил веднага щом го видя. Бе положила огромни усилия да не допусне да ѝ проличи. Той възплащаваше описанието „висок, мургав и опасен“. Когато я бе повел през вратата, докосването му бе накарало цялото ѝ тяло да настръхне. А сега седеше срещу него от другата страна на масата, лице в лице с тази сладка опасност. Майка ѝ би го нарекла „гълтка студена вода“, но не и Дарси. При всяко срещане на погледа му устата ѝ пресъхваше. Въпреки чисто професионалния им разговор, магнетичните му сини очи я пронизваха с животинско желание.

Дявол да го вземе, и тя го искаше точно по същия начин. Именно тази първична реакция Дарси не успяваше да потисне. Обноските му бяха груби и недодялани, това най-вероятно означаваше, че ще бъде буен и необуздан в леглото. Осъзна, че се е предала пред бясната енергия, която струеше от погледа му. Една нощ без всякакви задръжки беше всичко онова, от което се нуждаеше, за да се върне към живота.

— Какъв сериен убиец? — попита той с онзи суров глас, който извикваше в представите ѝ отлежало малцово уиски в кристална гарафа. После небрежно отмести назад един кичур мастиленочерна коса от челото си и тя забеляза вените върху мощните му предмишници и бицепси. Отговаряше напълно на представите ѝ за съвършен мъж — строен, изваян, без никаква следа от тлъстина.

— Някакъв от Средния запад, който изрязва символи на маите върху трупове на жертвите си.

— Пророка. — Джаред кимна и се отпусна върху облегалката на сепарето, но небрежната му поза не му придаде по-смирен вид. — Онзи, който отброяваше дните до деня на страшния съд. Тотален откачалник.

Дарси повдигна вежди.

— Това ли е професионалното ти мнение?

— Професионалното ми мнение е, че той е абсолютен психар. Също и тоя тип, дето пали града ви.

Тя с усилие сподави усмивката си. Джаред Камерън очевидно беше грубиян, в това нямаше никакво съмнение, но присъствието му я караше да се чувства далеч по-добре. Тя не можеше да си представи, че друг мъж, може да наложи волята си над него.

— Слушай. — Върховете на пръстите му забарабаниха върху масата. — Не можеш да се чувстваш виновна и отговорна за тези

палежи.

— Не се чувствам.

— Глупости. Сервитьорката ти каза, че предприема стъпки да защити бизнеса си и ти веднага започна да се извиняваш, сякаш това е по твоя вина.

Дарси се наежи.

— Това е малко градче, шерифе. Хората тук не се къпят в пари. Тя е похарчила...

— Името ми е Джаред.

— Казвали ли са ти, че си много чаровен?

— Чарът ми не те интересува, сега говорим по случая.

— Откъде знаеш какво ме интересува?

— Защото и аз искам същото. — Той се приведе напред и понижи глас, а сините му очи пламнаха като адски въглени. — При това толкова много, че имам ерекция от момента, в който те зърнах.

Врълетялата я страст накара лицето ѝ да поруменее. Никой мъж до този момент не бе разговарял по толкова груб начин с нея, затова нямаше откъде да знае до каква степен ще я възбуди това. Без да иска си зададе въпроса дали той щеше да издава някакви звуци в леглото. Само мисълта как ще пъшка похотливо и ще говори безсрамни неща, докато я люби, я влудяваше. Положи усилие да се овладее и реши да продължи още малко играта.

— И какво е онова, което и двамата искаме, шерифе?

За момент по лицето му не помръдна и мускул. След това устните му се изкривиха в порочна усмивка. Очите му заблестяха бясно, излъчващи сурова похот.

— На теб ти трябва едно здраво, страстно чукане, а аз искам да ти го вкарвам, докато не изцедиш и последната капка от мен.

Дарси рухна обратно върху облегалката, вдигайки ръка към гърлото си и тихо простена.

Вагината ѝ пулсираше жадно, а нежните ѝ гънки се овлажняваха от нарастващото желание. Познаваше мъжа едва от двайсет минути, но внезапно се бе почувствала решена да го опознае още по-добре. Е, най-малко тялото му.

— Става. Работният ми ден свършва в шест.

Ноздрите на шериф Камерън се разшириха. Предчувствието за онова, което предстоеше, очерта още по-ясно скулите му, а бръчките от

двете страни на красивата му уста се задълбочиха. Тя с чиста съвест можеше да заяви, че той е най-привлекателният мъж, когото някога е срещала.

— Ще съжалявам за това — изръмжа той навъсено.

По някакъв странен начин проявената от него току-що неохота само разпали още повече желанието ѝ да го притежава. Джаред я привличаше — до такава степен, че Дарси не можеше да се овладее, дори и да се опитваше. И тя реагира по начина, по който всяка пълнокръвна жена би реагирала спрямо свирепата сексуална нужда на един удивително красив, потентен мъж — провокира го.

Привеждайки се напред, прошепна:

— Не, няма да съжаляваш. Когато приключи с теб, ще се чувстваш на небето.

— Господи! — Той направи гримаса и раздалечи бедрата си в опит да освободи натиска в слабините.

— Да се върнем към служебния разговор — рече тя, усмихвайки се вътрешно с женски триумф и изпълнено с нетърпение очакване. — Джини е похарчила пари, като взема предпазни мерки, които няма да ѝ свършат абсолютно никаква работа. Знаеш как работи Меркерсън. Реши ли да подпали ресторантчето, ще сложи запалителното устройство посред бял ден точно под носа ѝ. И по-късно, след като заведението затвори и улиците опустеят, то ще избухне и цялата сграда ще пламне само след секунди.

— Нали я чу какво каза — отвърна предизвикателно Джаред. — Така се чувства по-добре. И без значение дали мерките, които взема, действително са необходими, те са разумни.

— Моята работа се състои в това, да я накарам да се чувства в безопасност, а тя очевидно не изпитва такова чувство.

— Точно така. — Шерифът втренчи поглед в нея. — И хората трябва да спят на отворени врати, защото полицейският началник и другите ченгета бдят над тях.

— Не си прав. Местните жители бяха ужасени при първия пожар, но имаха доверие в полицията и вярваха, че Милър ще открие бързо виновника. Вторият палеж усложни малко нещата, но въпреки всичко те бяха убедени, че арестът е въпрос само на дни. При третия хората вече не смятаха, че властите са близо до залавяне на подпалвача и започнаха да мислят как да се предпазят.

— Стига глупости, Дарси. Освен ако тотално не си прецакала събирането на доказателствата и анализа, ти си свършила своята работата. Давай напред и се опитай да помогнеш на разследването, вместо да се занимаваш с глупости.

— Не съм сигурна дали те харесвам или не.

— Не ме харесвай, така няма да усложним нещата.

Тя кимна без колебание. В края на краищата нали точно това беше и нейната идея — да прекара няколко приятни часа с него. Всичко извън секса в този момент на живота ѝ оставаше на заден план.

— Идеално ме устройва.

Той се изправи на крака още докато Джини вървеше към масата им, носеща хартиен плик с обяда му и шейковете, поставени в картонена кутийка.

— Да тръгваме, госпожо инспектор. До шест часа имаме да свършим доста работа.

Джаред постави плика и кутийката с напитките върху бюрото в офиса на Дарси и огледа тясното помещение с бърз опитен поглед. Докато изваждаше храната, той се замисли как да го направи. Можеше да я качи върху дългата метър и осемдесет сгъваема маса под прозореца, който гледаше към задръстения с противопожарна техника двор. За нещастие крехката конструкция вероятно нямаше да издържи, а и със сигурност не би било професионално, макар че един бърз секс щеше да свърши добра работа за възстановяване на концентрацията му. Нямаше доверие също така и на бюрото ѝ с модерен стъклен плот, изкусно балансиран върху сложна мрежа от хромови тръби.

— Между другото, Милър е куче, което лае, но не хапе. — Дарси се пресегна покрай него за шейка си и в ноздрите му нахлу аромата на топло и чисто женско тяло.

Полицейският началник беше на около трийсет и пет и очевидно прекарваше доста време във фитнеса, но не представляваше никаква опасност. Джаред беше служил шест години в Делта Форс, преди да започне работа в групата за специални операции към окръжното шерифство. Нямаше човек, когото да не е способен да осакати или убие.

— Моята партньорка ще се оправи с Милър. Дори и да я засърбят ръцете да го удуши, ще успее да се сдържи. — Той ухапа

бургера си, седна в един от двата стола пред бюрото ѝ и възкликна с пълна уста: — О, Боже!

Устните ѝ се извиха около сламката, потопена в шейка.

— Страхотен бургер, нали?

— Невероятен.

Леката ѝ усмивка правеше желанието му почти болезнено. „Когато приключа с теб, ще се чувстваш на небето.“ По дяволите, Джаред вече беше склонен да ѝ повярва. Тя го побъркваше, без да полага каквито и да било специални усилия. А какво ли щеше да стане, ако се постараше?

Дарси заобиколи бюрото и издърпа горното чекмедже на шкафа за документи. Той погледна към стената, върху която бяха закрепени лавици за книги от стъкло и хром. Или градът инвестираше много в осигуряване на удобства на своите служители, или тя отделяше от заплатата си, за да украсява по такъв начин работното си пространство. Джаред беше склонен да мисли, че обикновената сгъваема маса от сив метал и столове бяха осигурени от града. Стандартният шкаф за папки също. А модулът за книгите и бюрото в същия стил си бяха нейна инвестиция — красива гледка и много секси. Отношението ѝ към интериора означаваше, че прекарва много време тук... или че иска да се чувства като у дома си в офиса.

Погледът му спря на поставена в сребърна рамка снимка върху рафта. На нея се виждаше Дарси, далеч по-млада, с униформа на мажоретка и застанала до нея девойка — нейна двойничка, прегърнала я през рамо.

— Ти имаш сестра близначка.

Тя затвори чекмеджето и се върна до бюрото, слагайки три кафяви папки върху стъклената повърхност.

— Да.

Джаред се зачуди дали двете имат еднакъв характер. Може би Дарси беше по-невъздържаната сестра. Мисълта за това накара членът му отново да се оживи.

— Да започнем с първия пожар? — предложи тя, като се придвижи от дясната му страна.

Той продължи да яде и кимна, леко раздражен от желанието ѝ да преминат на професионална тема. Съзнаваше, че това е глупава реакция от негова страна. Да не усложняват нещата означаваше да не

задълбават излишно и трябваше да се радва, че тя споделя неговото мнение.

Дарси измъкна най-долната папка, отвори я и започна внимателно да подрежда снимките върху плота. С изключение на една чудновата стъклена стойка за моливи и неголяма червена кутия за инструменти, нищо друго не нарушаваше девствената повърхност на бюрото.

Джаред загледа внимателно снимките от местопрестъплението. Тя започна да обяснява какво означава всяка от тях.

— Пожарът започва приблизително в десет часа вечерта. Собственикът е заключил в осем. Започнал е ето тук — тя посочи третата снимка — в коридора пред тоалетните.

— Фасадата на сградата тухлена ли е била? — попита той.

— Да. Танцовият клуб на Флоринда се нанесе в сградата на старата пожарна, след като общината премести всички граждански служби в този район. — Дарси издърпа поредната фотография от папката, която представляваше фотоувеличение с поместена отдолу мерителна линия и я постави пред него. — Виждаш ли тези сбръчкани алуминиеви стърготини? Тестът е показал следи от бял фосфор. По всяка вероятност запалителното устройство е било замаскирано в алуминиев кен от безалкохолна напитка, пуснат в кошче за отпадъци.

— Интересно.

— Знаеш ли кое си мисля, че е интересното? — Тя сложи длани върху бюрото и се приведе напред. — Този подпалвач си избира да запали тухлена постройка. Лъвският залив изобилства с красиви старомодни дървени сгради, обковани с летви, готови да пламнат като кибритени клечки, в райони, където всички останали наоколо миг след тях също ще избухнат в пламъци.

— Съществува ли някаква вероятност да се окаже, че това са палежи с цел получаване на застраховки?

— С няколко допълнителни пожара като маскировка ли? Запалителното устройство е прекалено сложно за дилетант. Нашият човек действа професионално.

— Точно така. Продължавай.

— Сграда номер две представлява стар приют за животни, изграден основно от бетонни блокове. — Дарси подреди снимките от

първия пожар на купчина и ги бутна настрани, преди да отвори втората папка. Тя внимателно разпростря върху бюрото новите фотографии.

— Това място е доста далеч от пътя, но пък има много растителност. Нещата можеха съвсем да се влошат, ако преди това в продължение на няколко дни не бяха валели проливни дъждове.

Джаред придърпа една от фотографиите.

— За този пожар сте получили анонимно обаждане, нали така?

— Да.

След като той разгледа фотографиите, Дарси ги отмени настрани и му показва последния доклад за имуществени щети.

— Какво е било това място? — Той се втренчи в обгорелите безформени останки, лежащи върху пода покрай стените.

— Сладкарница. А тези изкривени гротески представляваха навремето пластмасови стелажи, върху които държаха сладкишите. Сладкарницата е в съседство с един магазин за украшения. За късмет модерната им противопожарна алармена инсталация мигновено е реагирала. Магазинът пострада съвсем малко.

Джарет се изправи и отиде до закрепената на стената карта, на която бяха залепени три стикера.

— Това ли са местата, където са станали пожарите?

— Да.

Той я чу как връща обратно папките на местата им, докато изучаваше случайните наглед места на палежите. Съвсем различни части на града, съвсем различни видове сгради. Допи шейка и каза:

— Да тръгваме към танцовото студио.

— От тогава са минали три седмици. Не са останали никакви следи.

— Не става въпрос за доказателства. — Джаред посрещна погледа ѝ, докато тя се изправяше. — Нашият човек е видял нещо в тези цели, което ние не сме успели. Ако искаме да предскажем следващите му ходове, ще се наложи да проумеем какво е привлякло вниманието му.

— Гледах и изследвах всичко. Не видях абсолютно нищо, освен някакъв произволен хаос.

— Една нова гледна точка няма да навреди.

Изведнъж той проумя, че Дарси няма желание да се върне на мястото на пожара. Зачуди се каква ли е причината, надяваше се

реакцията ѝ на място да му подсказже някакво възможно обяснение.

— Привет.

Джаред се обърна към отворената врата. Облегнат небрежно на касата, стоеше мъж в униформа, състояща се от бяла риза с къс ръкав и морскосини панталони — същата като тази на Дарси, с изключение на няколко допълнителни нашивки върху ръкавите.

— Привет, Джим. — Тя бързо ги представи един на друг.

Джеймс Ралстън, главен инспектор в противопожарната служба на Лъвския залив се изпъна и стисна ръката на шерифа, премервайки го с поглед.

— Току-що чух, че Дарси е извикала тежката артилерия. Надяваме се да ни помогнете да пипнем това копеле.

— Работим по въпроса.

— Защо не отидете двамата? — обърна се Дарси към шефа си. — Шериф Камерън иска да огледа танцовия клуб. Ти ще му бъдеш в по-голяма помощ от мен.

— По-добре да отидеш ти. — Очите на Ралстън омекнаха, както винаги когато я гледаше. — Аз и без това нямам време. Кметът ме накара да направя повторен щателен преглед на всички обществени сгради, като част от планираната проверка на противопожарните системи.

— Паниката плъзва — измърмори тя, докато изваждаше връзка ключове от джоба си. — Не им позволявай да те държат цяла нощ там.

— Няма, но може и да закъснея. Влизай вътре, ако още не съм се прибрал.

Тя поклати глава.

— Благодаря ти. Няма нужда.

Ралстън се навъси и попита:

— Сигурна ли си?

— Не се тревожи за мен, няма проблем.

— Добре тогава. Довиждане до утре.

Мъжът излезе, но челюстите на Джаред продължаваха да бъдат стиснати.

— Малко е стар за теб, не намираш ли?

Дарси спря за миг, докато заобикаляше бюрото.

— Извинявай, не разбрах?

— На колко е? Четирийсет? Четирийсет и пет?

— Това не ти влиза в работата. — Тя го подмина и тръгна към вратата.

По дяволите, тази стоманена нотка в гласа ѝ го възбуждаше още повече. Тъкмо бе успял да се съсредоточи върху работата, вместо да обръща внимание на сексуалното ѝ излъчване, когато тоя Джим Ралстън цъфна и всичко отиде на кино с тъпите му игри на маркиране на територията.

Джаред тръгна след нея.

— Колко време мина, откакто се разделихте?

— Достатъчно.

— За теб може би. Но не и за него.

— На съвсем грешен път си. — Тя прекрачи прага на отворената врата и се озова на паркинга, поемайки към един пикап с емблемата на градската община върху вратата. — Джим бе плътно до мен по време на един много труден период от живота ми. Връзката ни не беше сериозна и всичко приключи преди почти две години — не че това ти влиза в работата.

— Не ми влиза, по дяволите — изстреля той в отговор, докато заобикаляше колата. — Но ако бившият ти приятел ще ми създава неприятности, имам право да знам още сега.

— Той не е проблем. Забрави го — отвърна Дарси, отвори вратата на пикапа и се настани на шофьорското място.

— Намекът му да нощуваш при него беше адски жалък — рече той, когато седна до нея.

— Извинявай, но нямаш абсолютно никакво право да ме разпитваш за личния ми живот. Както и да се месиш в него. Ти си само едно възможно приятно прекарване на няколко часа от времето ми, нищо повече. А дори и това все още не е ясно в момента.

— О, така ли? — Джаред погледна часовника си, после затръшна вратата. — Да вървим тогава, чака ни още работа.

Беше четири и половина.

ТРЕТА ГЛАВА

Дарси се намести зад кормилото и вкара ключа в стартера със замаяна от мисли глава. Не можеше да остави Джаред Камерън да води играта. При най-малката проява на слабост от нейна страна той щеше да я прегази като товарен влак. А пък алтернативата — да изпусне такъв мъж — изобщо не беше вариант, който заслужава повече от секунда внимание. Тя го желаше. До невъзможност. Направо обезумяваше, ако трябваше да бъде честна пред себе си. Така че колкото и да беше арогантен и дразнец, тя беше склонна да се примири с поведението му на социопат, ако това беше достатъчно, за да легне с него.

Докато стигнат до останките от танцовия клуб на Флоринда, и двамата мълчаха. Погледът на Джаред се стрелкаше вляво и вдясно през предния прозорец, поглъщайки градския пейзаж. Успяваше да фокусира детайлите с някаква напрегнатост, която рязко го отличаваше от останалите служители на закона, с които тя се бе срещала. Беше свръхактивен и попиваше всичко. Когато ходеше, се движеше с походка на хищник, с максимално икономични движения и лека стъпка. И никога не сваляше гарда.

Перфектният мъж ловец. Точно това беше той. Някой беше похарчил много пари, за да го обучи до такова съвършенство. Армията, най-вероятно.

Тя паркира на улицата пред студиото и излезе от колата. На паркинга вече имаше булдозери и огромни камиони за отпадъци, които събираха отломките. Стомахът ѝ се сви от мъка, но пое дълбоко дъх и застана до Джаред на бордюра. Той бавно се завъртя, оглеждайки района.

Дарси събра сили и навлезе в останалите без покрив развалини, опитвайки се да си припомни как бе изглеждало мястото навремето. Бе обзета от тъга. Не бе идвала тук от детските си години. Избледнелите ѝ спомени бяха слаби отблясъци от отдавна отминали времена, когато

двете с Даниел се бяха съревновавали тук една с друга и бяха споделяли мечтите си да станат балерини.

— За възрастни или за деца? — попита Джаред, прекъсвайки унеса ѝ.

— Не те разбрах? — Тя го изглежда.

Очите му се присвиха.

— Как си? Не ми изглеждаш много добре.

— Нищо ми няма.

— Стегни се малко. Струваш ми се... — той се навъси — тъжна.

— И за възрастни, и за деца — отвърна тя, пренебрегвайки поканата за интимен разговор. Съвземаше се с всяка изминала секунда. Благодарение на него и аурата на сила и сигурност, която го заобикаляше. — И за всички стилове, от балет до хип-хоп.

— Танцувала си тук.

Това не беше въпрос. Тя въздъхна, осъзнала, че не може да скрие нищо от вниманието му.

— Много отдавна.

Джаред кимна. Дланите му се отпуснаха върху бедрата, докато оглеждаше руините на сградата.

— Като имам предвид мащабите на градчето ви, предполагам, че групите не са били големи.

— От пет до петнайсет души. Собствениците са били професионални танцьори навремето. Идваха желаещи от цялата страна. — Тя посочи към старомодния мотел от другата страна на улицата. — Правеха резервации за хората извън града, които идваха да се записват за курсовете.

— Ще трябва да се поразговорим малко сред тия бивши курсисти.

— Полицейският началник работи по въпроса.

Джаред кимна.

— Значи и Моралес се занимава с това. — След въпросителния ѝ поглед поясни: — Моята партньорка.

Тя наблюдаваше как той обхожда с поглед обгорелите тухлени стени, а студените му очи попиват всяка подробност. Сърцето ѝ се свиваше от тази нежелана среща с миналото, но успяваше да се владее и отговаряше на въпросите му.

Близо час по-късно той погледна часовника си и каза:

— Шест без петнайсет.

В тона му се долавяше обещание за нещо интригуващо, потвърждаваше го и топлината в очите му.

Дарси кимна. Този мъж щеше да смекчи болката ѝ поне за малко.
— Да вървим.

Отбиха се в офиса, където тя взе папките с материалите по случая и смени служебната кола с едно беемве с гюрук, което не изглеждаше съвсем на място сред това градче, пълно с други пикапи и малолитражни автомобили.

— При теб или при мен? — попита Дарси, без да показва и най-малък признак на притеснение.

— Може би първо да хапнем? — предложи той, защото все пак не искаше да прилича на някакъв съвсем примитивен неандерталец.

Добре де... такъв беше. Обаче ако с показването на малко внимание можеше да си осигури още едно чукане и на следващия ден...

— Вечерята по-късно.

Аха.

— Тогава при теб. Стените в мотелската ми стая са като направени от картон.

— Ясно.

Тя включи на скорост и елегантната спортна кола измърка на излизане от паркинга.

— Трябва да минем през дрогерията. — Погледите им се срещнаха. — Не съм дошъл подготвен за това.

Стигнаха бързо, но Дарси отказа да го придружи вътре.

— Мълвата ще плъзне само след половин час из целия град, но поне не бих искала да участвам в разпространението ѝ.

Още в мига, в който пристъпи прага на магазинчето, Джаред разбра, че тя не се бе шегувала. Жената на касата гледаше покупките му с похотлив поглед и му се усмихваше съучастнически. Ако желанието не го изгаряше толкова силно, можеше да накара Дарси да отскочат за презервативи до най-близкото градче. Както и да е, след няколко минути той отново седна на мястото си, постави торбата с логото на дрогерията на пода и беемвето направи обратен завой, преди да успее да закопчае предпазния си колан.

Отпусна глава назад върху облегалката и притвори очи, изпитващ трепет от повика на страстта. Много, много отдавна не бе имал толкова силно желание да свали бикините на някоя жена. Освен това изпитваше любопитство да зърне какво представлява отвътре къщата на Дарси и какво ще разкрие интериорът ѝ за собственичката.

— От колко време живееш в Лъвския залив?

— Цял живот, с изключение на едно кратко прекъсване по време на колежа.

Нещо в гласа ѝ го накара да отвори очи и да я погледне. Тя бе издърпала еластичната лента от косата си и сега кестенявите ѝ кичури се вееха свободно във вечерния въздух. Главата ѝ беше наклонена по начин, който можеше да бъде определен единствено като дълбоко чувствен. Търсеше милувката на вятъра, препускащ по кожата и през косата ѝ, така както би се отдала на галювна мъжка ръка.

Джаред си пое бавно и дълбоко дъх. Дарси очевидно беше жена, която копнееше за ласка. А той щеше да докосне всеки сантиметър от нея, до който можеше да достигне.

Колата намали пред малка стара постройка. Едноетажната къща в стил ранчо толкова противоречеше на изградената му представа за собственичката, че той реши, че са направили поредната междинна спирка. Дарси обаче придвижи беembeто под навеса и слезе.

Джаред се намръщи. Новата му позната беше съвременна, секси и разкрепостена. Беше добил това впечатление от начина, по който бе обзавела офиса си и от колата ѝ. Къщата обаче беше ретро и повече от скучна. Зад всичко това се криеше някаква тайна, но той щеше да я изрови.

Дарси мина пред него по обикновената циментова пътека и изкачи няколкото стъпала, водещи към малка веранда. Отключи и мина през вратата, докато той я следваше бавно, удължавайки умишлено тръпката на очакването, а членът му растеше и се втвърдяваше все повече и повече с всяка измината стъпка.

Когато стигна прага на отворената врата, Джаред спря. Пое си още веднъж дълбоко въздух, после бавно го издиша. Знаеше, че им предстои вълнуващ секс, но след няколко часа ще е възвърнал способността си да мисли трезво и хладнокръвно. С разума си той разбираше какво става между тях. Беше прекарал голяма част от живота си в изучаване на човешкото поведение и намирането на най-

бързия и лесен начин да нарани или убие. Беше пределно наясно, че жертвите му бяха животни в самата си същина, създания, изградени от инстинкти и движени от хормоните. Двамата с Дарси споделяха привличането си на това най-първично ниво и нито единият, нито другият беше склонен да му се противопоставя. Но всяка проява на лекомислие можеше да бъде фатална. Бе свикнал да контролира действията си и разбираше, че в момента виси на много тънко въже. И че е напълно възможно въжето всеки момент да се скъса.

Тя пристъпи пред погледа му във всекидневната, разсъбличайки се невъзмутимо. Ризата ѝ вече бе полетяла на пода и посягаше с ръце зад гърба си, разкопчавайки ефирен черен сутиен с фина червена панделка, гушеща се между стегнатите ѝ гърди.

— Цяла нощ ли имаш намерение да стоиш така, шерифе?

На тази жена ѝ липсваха задръжки. Господи! Не че имаше нещо против, обаче...

Всъщност имаше. Беше прекалено възбуден, за да се задоволи само с едно чукане, след което да му посочат вратата. Изпитваше отчаяна нужда да ѝ се насити докрай, за да може след това мозъкът му отново да вземе надмощие.

Фланелката му вече се изхлузваше през главата, когато пристъпи прага на къщата и изрита с крака си вратата назад. Хвърли торбата с покупките върху кухненската маса вдясно от него, преди да смъкне кобура си, значката и колана.

Дарси продължаваше да се съблича. С припрени движения и без особена изобретателност, но въпреки това невероятно секси. Тези нейни искрящи от страст очи... поруменели бузи... блестящи разтворени устни.

Всичко в нея крещеше думичката „секс“. Малко остана да се спъне, изритвайки обувките си, и се наложи да застане неподвижен, докато разкопчаваше ципа на дънките си. Изпита неописуемо облекчение когато най-сетне освободи набъбналия си член от менгемето на панталоните и простена, а след малко още по-силно, когато тя изрита бикините си и сложи ръце върху бедрата си. Готова. Очакваща. Гола.

Джаред бръкна в торбата, сграбчи една от двете кутии с кондоми и рязко я отвори, изваждайки върволица от обвити с фолио пакетчета с опитните си пръсти. Отдели едно от тях, разкъса го и сръчно нахлузи

презерватива върху члена си, като едновременно скъсяваше дистанцията между себе си и нея.

Тя отстъпи назад с широко отворени очи. Гърдите ѝ се повдигаха от рязкото и пресекливо дишане, езикът ѝ се стрелкаше в опит да овлажни пресъхналите ѝ устни. Той я притисна към дивана, задната част на краката ѝ се блъсна във възглавниците и тя се просна върху тях.

Изблъска с крак настрани масичката за кафе, без да откъсва погледа си от Дарси, усещайки копнежа, който струеше на вълни от нея. Тя се втрени в члена му с нетърпение, от което топките му се свиха. Надвеси се над нея, хвана задната част на дивана с лявата си ръка, а с дясната я сграбчи между краката.

— О-о! — изстена тя с високия си момичешки глас, който го подлудяваше.

— Чудесно — изръмжа той, с пръсти вече проникващи в нея. — Вече си влажна и гореща. Готова за чукане.

Вратът ѝ се изви на дъга назад, когато той разтвори устните на вагината ѝ и започна да масажира клитора ѝ.

— Да. Направи го.

Привел глава, почти без да съзнава какво прави, Джаред улови вдигнатите ѝ устни със своите. Целуването не беше акт, на който държеше много. Или поне така бе смятал до този момент. Сега обаче разумът му не работеше, бе изключил напълно в някакъв миг между разкопчаването на сутиена и смъкването на бикините ѝ. Той заръфа стръвно устата ѝ, сякаш можеше да задоволи глада си по този начин, буквално я изяждаше, заравяше се в копринената мекота на устните ѝ с алчност, която не беше в състояние да контролира.

Глухите ѝ стонове само възбуждаха животинската му страст. Засмука езика ѝ, вмъкнал се дълбоко в устата му, рисуващ кръгове около неговия, наслаждавайки се на начина, по който тя тръпнеше, а ръката му, масажиратца вагината ѝ, се овлажняваше все повече.

С полупритворени от желание очи, Джаред вдигна глава и я загледа, докато пъхаше двата си пръста в нея, следейки начина, по който тя реагира. Проникваше бавно, без да откъсва поглед от очите ѝ, така че да чувства и нейното наслаждение. Напъха пръстите си докрай, след това ги издърпа, захапал долната си устна, усещайки колко тясна и мека е тя отвътре. Колко хлъзгава и гореща!

— М-м-м — простена той, а членът му запулсира болезнено, изгарящ от желание най-накрая да се вмъкне в нея. — Разтвори си широко краката, Дарси. Позволи ми да вляза в теб.

Стройните ѝ бедра се разтвориха грациозно, петите ѝ се вдигнаха нагоре, а коленете ѝ се изтеглиха настрани до тялото ѝ. Пред гледката на тази розова и обезкосмена вагина, Джаред почувства, че и оскъдният контрол му се изплъзва. Започна да вкарва и изкарва пръстите си още по-дълбоко и по-бързо в сочното ѝ влагалище, докато Дарси извиваше бедрата си и ги търкаше в ръката му, издавайки слаби стонове. Тя захлупи гърди с шепите си, а пръстите ѝ затъркаха втвърдените ѝ малки зърна; дъхът ѝ излизаше накъсано през устните ѝ в стонове, напомнящи котешки мяукания.

През цялото време Джаред държеше възбудения си член достатъчно далеч от нея, за да не ѝ позволи да го поеме с дълбоката френска целувка, за която и двамата жадуваха. В този момент това щеше да е прекалено — тогава той щеше да загуби окончателно разума си. Трябваше да ѝ помогне тя да стигне първа до оргазъм, да облекчи напрегнатата си вагина. Защото влезеше ли веднъж в нея, всички задръжки щяха да отпаднат.

— Да — простена тя, тялото ѝ блестеше от потта. — Да, всеки момент ще свърша... О, Господи...

Дарси изпадна в оргазъм с жестоко мятане на цялото си тяло, а вагината ѝ се сви като менгеме около неуморните му пръсти със сила, от която дъхът му секна. Той зарови глава между краката ѝ, извади пръстите си и езикът му проникна в нежната влага. Обладаваше я като някакъв луд, прокарваше език по копринената мекота, смучеше устните ѝ, докато тя отново свърши. И отново. Късите ѝ нокти деряха по дивана, докато тя крещеше думи, които той не чуваше. Не можеше да ѝ се насити. Нуждаеше се още повече от вкуса, който излъчваше удоволствието ѝ, пълната ѝ отдаденост.

Влажната ѝ длан се притисна към хлъзгавото му от пот чело, отблъсквайки го настрани.

— Джаред... Господи... Има опасност да припадна, преди да влезеш в мен.

О, стига. Щеше да смуче още и да си играе с вагината ѝ покъсно, когато тя бъдеше прекалено изтощена, за да спори и членът му

спреше да пулсира като някакъв полудял кучи син. Проклет да бъдеше, ако я оставеше да припадне, преди да ѝ го вкара.

Той обърса уста във вътрешната част на бедрото ѝ, изправи се, хвана я за крака и го преметна през рамото си. Издърпа го нагоре и настрани, разкривайки я напълно.

Тя простена под ръцете му, погледът ѝ не се откъсваше от неговия, докато го наместваше на входа на влагалището си, плъзгайки главичката му в себе си, за да го настани максимално удобно.

— Господи, Дарси! Това ще бъде неземно.

Щеше да помни дълго първия тласък, с който влезе в нея. Докато членът му потъваше в пружиниращото ѝ влагалище, дъхът му излизаше със съскане, отразявайки агонизиращото удоволствие, което изпитваше. Никога до този момент членът му или тялото му не бяха изпадали в такова напрегнато състояние.

Тя скимтеше и се гърчеше под него.

— Джаред!

Когато чу името си, изречено със задъхан момичешки глас, сякаш го удари ток. Той заби пети в пода и хлътна докрай в нея, пронизвайки я в някакъв безумен порив. Гърбът ѝ се огъна в дъга и тя притисна твърдите си гърди в неговите, а вагината ѝ трептеше около члена му, масажираше го нежно, отнемайки му всяка възможност да вземе нещата в свои ръце.

— Прекрасна си... толкова тясна и кадифена... — простена той.

Дарси заби зъби в рамото му, а ръцете ѝ го стиснаха с всички сили през кръста. Болката от ухапването го извади от вцепенението на почти непоносимата наслада.

Той пхна ръце под нея, повдигна я и я притисна силно към себе си. Вече беше напълно в негово владение, с разтворени докрай бедра и тяло обгърнато от железните му ръце. Джаред направи плавен тласък, дръпна се, после отново влезе в нея.

Тя пусна рамото му и главата ѝ отново се люшна върху облегалката на дивана.

— Направи го пак — простена.

— Ще го правя цяла нощ — обеща той с дрезгав глас, влизайки отново с неумолим тласък, без да откъсва поглед от зелените пламъци в очите ѝ, които се разпалваха всяка секунда. — След малко няма и да си спомняш какво е било, преди да ти го вкарам.

Вагината ѝ се сви около члена му и Джаред окончателно се отдаде на инстинкта си. Дръпна се назад и я връхлетя мощно и неумолимо. Темпото му се усилваше, движеше се все по-бързо и по-бързо, докато накрая буквално започна да я приковава в дивана като някакъв безмилостен чул.

В някаква много далечна част на съзнанието му една почти недоловима сигнална лампичка му подсказваше, че я обладава прекалено грубо, но тя приемаше всичко, което ѝ даваше, и дори не ѝ стигаше.

— По-силно! — простена тя и го стисна за миг с бедрата си. — По-дълбоко! А-ах... Толкова си голям...

Това надхвърляше всякакви граници. Тя буквално го разкъсваше — с ноктите си, забити в гърба му, с петите от задната страна на бедрата му, с които сякаш го пришпорваше, докато копчините ѝ фини гънки се дупеха около члена му, а стоновете излизаха от устата ѝ в ритъма на шляпането на тежките му тестиси върху влажната ѝ плът.

— Ти направо ме подлудяваш — изръмжа той, неспособен да забави ритъма, изгарящ от желание да проникне колкото е възможно по-дълбоко. Врязваше се докрай в нея и точно когато си помисли, че ще се изпразни, усети, че тялото на Дарси започва да се напруга.

— О-о-о! — Тя потрепери неудържимо. — Ще свърша отново.

— Направи го!

Джаред усети приближаването на оргазма, преди да чуе сподавения ѝ вик. Деликатните тъкани, обгръщащи като с кадифено менгеме члена му, започнаха да пулсират в ритмични спазми. Той прикова раменете ѝ към дивана и я задържа така, после започна да се движи бързо в нея, докато собственият му оргазъм не потече като разтопен метал през него, вливайки се в тестисите му.

Главата му се отметна назад в накъсан стон, а тялото му се изви в дъга, когато удоволствието на двамата се сля в общ пожар и спермата му започна да се излива с мощни струи в гърчещата се под него Дарси.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той се изтърколи — по-точно рухна на дивана до нея — със затворени очи, гърдният му кош се вдигаше и спускаше на пресекулки. — небеса! — изтърси накрая. — Не си чувствам краката.

Тя потръпна, разбрала, че бързото им отделяне един от друг беше единственият начин. Най-лесният начин. Просто се бяха чукали. И след като се бе получило съвършено, не можеше да се оплаква.

Гладко избръснатата му буза потърка рамото ѝ.

— Бях много лош и ти го позволи. Благодаря ти.

Успокоена от жеста му, тя задържа очите си затворени и се усмихна.

Джаред се надигна, подпря се на лакът и внезапно залепи устни за нейните. Дарси застина за момент, а когато откликна, той я целуна с нежност, в пълен контраст с нетърпението, с което бе обладал тялото ѝ. Ръката му сграбчи врата ѝ, пръстите му се заровиха във влажните от потта коси и останаха там.

Движението на езика му покрай нейния беше меко и бавно, а натискът на устните му упорит, но не груб. Беше сладострастно, горещо, влажно разтапяне.

Когато се отделиха един от друг, погледите им се срещнаха. Измина дълъг, донякъде неловък момент.

— Трябва да взема душ — рече протичко Дарси.

— Купих една торбичка соли, в случай че искаш да се понакиснеш. — Джаред се изправи. — Имаш ли вана?

Стресната от деловия му вид, тя посочи към коридора.

— Вратата отляво.

Той се насочи натам, възнаграждавайки я с гледката на страхотния си задник. Очите ѝ бяха като приковани в ритмичното стягане на двете му полукълба, докато гледаше как се отдалечава и пулсът ѝ се учести от мисълта, че току-що бе успяла да доведе една такава изключителна машина за секс до границата на възможностите ѝ.

А фактът, че го бе направила след цяла година въздържание, я накара да се почувства горда със себе си.

Успя да се изправи и да отиде до кухненската маса. Тъкмо започна да се рови в пазарската торба за солите, когато пускането на водата във ваната отекна с вой в старите тръби на цялата къща. Джаред си беше купил комбиниран комплект, включващ сапун и самобръсначка, което разля топлина в гърдите ѝ — значи бе планирал да остане при нея още от самото начало. Тя не искаше да си вади каквито и да било допълнителни изводи, но беше много приятно да разбере, че не бе имал намерение да си вдигне после ципа и да хукне навън по най-бързия начин.

Когато влезе в банята, завари новият си любовник да изпробва температурата на водата във ваната.

— Интересно интериорно решение — отбеляза той и махна с ръка наоколо.

— Направих ремонт, след като родителите ми се преместиха.

Помещението имаше неправилна форма, в единия край имаше стъклена кабина с душ, в съседство умивалник, а срещу тях бе монтирана неголяма триъгълна вана. Стените и подът бяха облицовани с плочки в цвят на кафе и фин тъмнолилав акцент в единия край, които създаваха усещане за топла съвременна елегантност.

Джаред протегна ръка за солите.

Стомахът на Дарси се сви от странна напрегнатост.

— Ти си дошъл подготвен. Предполагам, че често имаш подобни преживявания.

Разперените му пръсти се свиха в юмрук. Тя пристъпи по-близо и му подаде пакетчето. С почти раздражен вид Джаред хвърли пълна шепа от солите под струящата вода.

— Интерпретираш съвсем неправилно фактите — рече с престорена грубост. Помълча и продължи с по-мек тон: — Баните с лечебни соли творят чудеса след ноци на преумора. Така че изглеждаше добра идея да купя, като имах предвид накъде вървят нещата. — Той направи жест с ръка: — Не е ли много гореща?

Не беше. С благодарна и леко замаяна усмивка Дарси пристъпи в ъгъла на малката вана, излегна се и въздъхна с наслаждение.

— Благодаря ти.

Джаред затвори крана и се изправи. Взе тоалетните си принадлежности и влезе през отворената врата на стъклената кабинка. Тя отпусна главата си върху възглавничката на ръба на ваната и загледа как той нагласи гъвкавото рамо на огромния душ над главата си. Представлението, което изнесе след това, струваше... *не тази гледка нямаше цена.*

С пълно пренебрежение към жадния ѝ взор Джаред сапунисваше косата си и гърдите си, ръцете му търкаха енергично релефното му тяло. Ароматът на сапуна изпълваше въздуха и тя преглътна с усилие. Руменината, плъзнала по кожата ѝ, се дължеше повече на присъствието на новия ѝ любовник, отколкото на топлината на водата във ваната. Джаред Камерън беше въплъщение на най-тъмните ѝ сексуални фантазии, с очертаните си бицепси, които се издуваха и свиваха, докато се движеше, с плочките на корема и изваяните гръдни мускули, които се свиваха и разпускаха при движението на ръцете по тялото му. Сапунената вода струеше по загорялата му кожа и вагината ѝ се сви с възобновен копнеж.

Когато той започна да търка дългия си дебел penis с длан, а с другата да разтрива тестисите си, Дарси вече не можеше да сдържа жарта, пулсираща между краката ѝ.

Премятайки крак върху ръба на ваната, тя постави пръсти върху хлъзгавата си вагина и започна да масажира клитора си. С другата ръка хвана зърното на гърдата си, като започна да го върти и усуква чак до болка, потръпвайки под стрелите на наслада, забиващи се в мозъка ѝ. От устните ѝ се разнесоха леки стонове и точно когато Джаред я погледна, тя ухапа долната си устна в преднамерен и провокативен жест, усещайки се секси и изкусителна, докато през това време желанието в него отново се надигаше в отговор на нейното. Членът му набъбна в ръката му и тя изви гърба си, като си припомни как този огромен дебел стълб се бе движил в утробата ѝ.

Изражението, което се появи на лицето му обаче не беше точно онова, което бе очаквала. Нито пък бързината, с която той приключи изплакването си и тръгна към нея с хавлия, вързана около стройните си бедра. Дарси се зачуди дали не бе нарушила някаква невидима граница.

Посърнали и смутени, ръцете ѝ се отпуснаха встрани от тялото. Тя потопи глава под водата и остана колкото позволяваха дробовете ѝ.

Когато се показа да глътне въздух, любовникът ѝ вече бе застанал до нея с кръстосани ръце и нахлузен нов кондом върху щръкналия си пенис. Тя примигна и бързо избърса водата от лицето.

Джаред я сграбчи в прегръдките си и я положи да седне на възглавничката върху широкия перваз в ъгъла на ваната.

— Ще го направя пак — избъбри той, коленичи и разтвори бедрата ѝ. — Просто не мога да се сдържа.

Главата му се стрелна към вагината ѝ, устните му я ухапаха нежно, а езикът му като че ли прокара ток през клитора ѝ, след това се плъзна навътре в нея и тя затаи дъх, извила бедрата си нагоре. Влизаше и излизаше от нея, облизваше я с някаква дива страст, използвайки хлъзгавината на влагалището, докато тя продължаваше да се овлажнява. Джаред простена и потъна още по-дълбоко навътре. Изпиваше я, сякаш не можеше да ѝ се насити.

Когато тя застина на границата на оргазма, той се изправи. Дарси потръпна от погледа, с който я стрелна; сексуалната енергия се излъчваше от цялото му тяло.

Джаред се овладя и нежно я погали, но от гърлото му се изтръгна груб звук.

— По дяволите, как ме изкуси! — изрече рязко, почти сприхаво. — Цялата си набъбнала.

— Не би могло да бъде другояче, след като натисна всичките ми тайни бутони. — Тя сграбчи бедрата му. — Изглеждаше невероятно под душа. Възбуди ме до такава степен, докато те наблюдавах, че започнах да се самозадоволявам.

— Гледаше члена ми така, сякаш ще умреш, ако не ти го дам. Малко остана да се изпразня под душа. — Той я хвана под мишниците и я изправи. Разтвори бедрата и с длан, приклепна, за да намести пениса си и започна бавно да навлиза в нея с минимално усилие, за да не нарани и без това охлузените ѝ нежни тъкани. — След онова, което стана на дивана, у мен не би трябвало да е останало и капчица сперма.

— Бих дала всичко, за да мога да гледам отстрани — изрече тя, останала без дъх от страст.

Всеки сантиметър, с който той проникваше във вътрешността ѝ, засилваше още повече похотта ѝ; всяка неприлична дума, която той изричаше, разпалваше още повече жарта у нея.

Палецът му се плъзна по бузата към ъгълчето на устата ѝ и влезе вътре. Тя го пое, обхождайки го с език, докато следеше как очите му потъмняват.

— Точно така ще смучеш и члена ми — изхърка той дрезгаво. — Ще те поставя на колене и ще ти го начукам дълбоко в гърлото. След това ще ми е нужно много време, за да се изпразня. Ще го вкарвам и изкарвам от устата много, много дълго време. Ще го удължа максимално, защото страшно ми харесва. Всичко, което правя с теб ме кара да се чувствам дяволски добре.

Той издърпа палеца си от устата ѝ и наведе глава, за да я целуне. След малко устните им се отлепиха и прошепна в ухото ѝ:

— Ще глътнеш и последната капчица от спермата ми и ще я смучеш от члена ми, докато вътре не остане нищо повече за теб.

— Да... — отвърна Дарси.

Искаше да го усети веднага в устата си. Мечтаеше да види удоволствието на лицето му, докато тя го отвежда до оргазъм.

Но той не го направи. Вместо това с рязко движение на бедрата си потъна още по-дълбоко в нея. Стонът му накара зърната ѝ да щръкнат. Тя стегна вагината си около члена му.

Джаред изруга и спря за миг, после отново продължи.

— Прави каквито искаш номера скъпа, но няма да ме принудиш да бързам.

Сграбчила стегнатия му задник с ръце, тя го притисна към себе си и го задържа така. Малко остана да свърши от невероятното усещане на натиск върху клитора ѝ, цялата ѝ вагина се свиваше и разпускате около пениса му.

— По дяволите.

Той се пресегна зад гърба си, отмести ръцете ѝ назад и ги притисна към стената, като продължи да я пронизва с плавни премерени тласъци. Дебелият му дълъг член се бе слял в прекрасна хармония с вагината ѝ. Със затворени очи тя се отдаваше на ритмичните движения на бедрата му и на възбуждащия плясък на тежките му топки, които шибеха извивките на бедрата ѝ, докато широката главичка на пениса му се търкаше в най-чувствителната ѝ точка, от което цялото ѝ тяло неудържимо трепереше.

— Мога да го правя цял ден — изхърка той. — Цяла нощ.

— Не спирай, Джаред. Недей... да спираш.

— Няма... докато сладката ти гладна вагина не ме изцеди докрай.

Дарси усети устните му върху гърдата си. Езикът му затрептя около втвърденото ѝ зърно, мятеше се върху него по начин, който изпращаше импулси на неземно наслаждение през всички нервни окончания на тялото ѝ. Тя чуваше как стоновете ѝ отекуват между стените на банята, бедрата ѝ се люшкаха като в транс, а вагината ѝ приемаше големия му член дълбоко в себе си.

Джаред я сграбчи с ръце през гърба и я притисна към себе си. Това беше най-невероятното сливане с тялото на мъж през живота ѝ. И най-интимното.

— Да — изхърка тя, задушена в обятията му. — Ще свърша...

Оргазмът я връхлетя като нежна вълна, зашемети сетивата ѝ и набра мощ, докато тя трепереше неудържимо. И през цялото това време Джаред продължаваше да я пронизва, с твърдия си пенис, готов всяка секунда да изригне.

Изцедена докрай и рухнала в емоционалната бездна, за която изобщо не бе предполагала, че може да съществува, тя му се отдаде напълно, докато накрая стигна до точката на невъзможност и краката ѝ изведнъж просто увиснаха във водата, а зърната ѝ запулсираха.

Едва тогава ръцете на Джаред се разхлабиха. Той леко придържаше тялото ѝ към изгарящата си кожа, гърдите му бурно се издигаха и спускаха, а спермата му се изливаше така, сякаш никога нямаше да свърши.

ПЕТА ГЛАВА

— Постигнали са доста голям напредък със списъка на курсистите от танцовото студио. — Гласът на Триш долиташе ясно през високоговорителя на мобилния телефон на Джаред, лежащ върху кухненския плот; долавяше се и шум от прелистването на документи. — Алибитата на по-голямата част от редовните студенти от една година назад се потвърдиха. Милър е дървеняк и брани ревниво територията си, но инстинктите му работят добре.

Джаред бутна телефона настрани и освободи място за една дъска за рязане върху плота.

— Чудя се дали случайно не е изключил жителите на градчето от разследването.

— Опитвам се да го убедя да не пропуска никого, няколко пъти му казах, че всеки може да е извършил палежите.

— Той ти дава думата? Не мога да повярвам.

Джаред изчисти семките на една чушка и я нарязва на дребни кубчета.

— Не е толкова лош — каза Триш. — Просто сблъсъкът му с федералните не е бил никак приятен.

— Така и си мислех. — Той започна да реже глава лук.

— Трябва ми името и информация за връзка с агента, който му е оставил неприятните спомени.

— Искаш да му благодариш за това, че е улеснил толкова много работата ни ли?

— Не се опитвай да остроумничиш. — Джаред избута с ножа половината зеленчуци в нагрятия тиган. — Може би си струва да поговоря с него.

— По кое време утре ще дойдеш в полицейското управление?

— Не съм сигурен. Искам да проверя и другите две места на пожара сутринта. Защо?

— Не бих искала Милър да е излязъл някъде и да се разминете.

— Аха. Добре, ще ти звънна, като свърша с огледите. Поисках от куриерските фирми списъците с доставките шест месеца назад. Утре трябва да ги донесат. Въпреки че би било очевидно глупаво някой да се снабдява с опасни материали по този начин, оставяйки такава явна следа.

Той хвана дръжката на тигана и сръчно обърна цвърчащите зеленчуци.

— Не бихме искали да сме от хората, които пропускат очевидните неща, нали?

— Точно така. Затварям. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Какъв е този шум?

— Приготвям вечеря, гладен съм. Лека нощ. — Джаред натисна бутона за прекъсване на разговора.

Счупи няколко яйца в тигана и докато внимаваше да не загорят, отбеляза наум, че тялото му не е в най-добрата си форма. Краката му сякаш бяха изпълнени с вата, а в корема имаше някакъв странен възел, за който реши, че е породен от глада. Имаше и проблеми с концентрацията, мислите му непрекъснато отскачаха към жената, която в момента се бе излегнала във ваната с лечебни соли.

Секстерминаторката със служебно положение инспектор по пожарна безопасност направо го бе съсипала. Такова чукане би трябвало да остави един мъж в далеч по-нормално състояние — да свали стреса, да го отпусне и да прочисти мозъка му. Вместо това той дори не чу, че Дарси влезе в стаята, докато тя не проговори:

— Не знам какво готвиш, но ароматът е вълшебен.

Той я стрелна с очи, проклинайки се мислено, че не я бе усетил да влиза.

— Правя омлет.

— Страхотно!

Тя го заобиколи, отвори един шкаф и извади чинии. Беше облякла нови дънки и тениска и това го подразни. Той си бе обул отново панталоните, защото щяха да вечерят, но бе оставил ципа частично отворен, през процепа се виждаше еластичната лента на боксерките му. Беше бос и гол до кръста, имаше вид на човек, който ще прекара вечерта вкъщи, а тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще излезе някъде.

— Къде отиваш? — попита той, като бъркаше яростно съдържанието на тигана.

— Извинявай, не разбрах?

— Облякла си се.

Влажната ѝ коса беше вързана на тила в конска опашка.

— Не знаех, че трябва да ям без дрехи. Ти също не си гол.

— Можеше просто да наметнеш един халат.

Дарси сложи чиниите върху кухненската маса.

— Не исках. — Тя рязко издиша. — Не исках да те карам да се чувстваш, сякаш... сякаш съм решила да те задържа при себе си. Ти много ясно каза, че нещата трябва да бъдат максимално прости.

— Окей, разбрах. — Той сложи яйцата в тенджерата, след това добави шунката, която бе нарязал, преди да се обади на Триш. — Помислих го за намек, че е време да си тръгвам.

Тя се изправи и го приближи.

— Като гледам, сексът май не подобрява чувството ти за хумор.

— Може би защото още не съм приключил.

— Добре тогава. — Тя извади няколко сребърни прибора от чекмеджето. — Значи изяснихме въпроса.

Джаред изсипа омлета в една от чиниите със сръчно движение на китката.

— Искан ми се да имах камера — каза тя. — Изглеждаш дяволски секси, докато готвиш.

Той посочи с брадичка към масата.

— Сядай.

Дарси издиша рязко.

— Мислех да сложа един халат. Искан само да ти кажа, че първоначално смятах да си поръчаме вечеря от някой ресторант, като, докато чакаме, отговоря на всичките ти въпроси по случая и след това може би да погледаме малко телевизия, ако не е прекалено късно.

— Трябваше да се вслушаш в инстинктите си. — Той поръси омлета с малко настъргано сирене и ѝ подаде чинията. — Не ме чакай, започвай. Сега ще приготвя и моя.

— Ти си точно толкова добър в кухнята, колкото и в леглото. — Дарси сложи в устата си едно парченце, сдъвка го и продължи: — Не че успяхме да стигнем до леглото де.

— Все още.

— Все още — съгласи се тя. — Знаеш ли, ще ти призная — притеснявах се да не би да си помислиш, че искам да те изгоня. Имаш пълното право да се почувстваш оскърбен.

Джаред се втренчи в тигана. Най-простият вариант беше да се върне в мотела, за да се наспи в самостоятелно легло. След това да се захване здраво с работата, заради която беше тук, и да се отдалечи от тази инспекторка, която заливаше мозъка му с тестостерон.

Той разтри врата си и изръмжа:

— Нали се разбрахме да не усложняваме нещата. Няма нужда да се обясняваш толкова много.

Дарси се изсмя леко.

— Не се опитвай да се оправдаваш с мен. Знам как действат мъжете, когато започват с предупреждението да се придържаме към максимално прости варианти. Смисълът е „не се натрапвай, ще сме заедно само когато искаме да правим секс“. Това ме устройва напълно. А дори и да исках нещо повече, нямам представа какво трябва да направя.

Той само изсумтя. Посоката, в която заплашваше да тръгне разговорът не му харесваше. Не искаше да влиза в размисли, които да направят ситуацията да изглежда по-сложна, отколкото е. И без това не можеше да се контролира, когато тя беше около него. Не съществуваше никакъв аварийен изключвател или предпазен клапан.

Изсипа омлета си в чинията си, върна тигана върху печката, и седна до нея на масата.

Дарси се приведе напред и каза тихо:

— Само не ми казвай, че когато на една жена ѝ се спи, а ти си се настроил за секс, това не усложнява нещата.

Той задъвка храната, без да усеща вкуса ѝ. Не искаше да анализира това... тях двамата. Предпочиташе чистото невежество на чукането и оргазма.

— Мога да ти кажа единствено, че когато сме двамата на едно и също място, в един и същи момент и желаем едно и също нещо, останалото не ме интересува.

— Чудесно. Извини ме за момент.

Джаред се навъси при гледката на недовършената ѝ вечеря, после я изгледа мрачно в гръб, докато се отдалечаваше. Щеше да ѝ даде пет

минути да се върне обратно на мястото си, след това щеше да я довлече насила, за да си довърши омлета.

Тя се върна много скоро, наметнала халат от бял сатен, който разкриваше голите ѝ крака и липсата на сутиен. Джаред на мига забрави за раздразнението си.

Дарси възобнови храненето си с очевидна наслада, а той се облегна на стола, без да отделя поглед от нея.

— В малко градче, само с една противопожарна служба, как успява градският съвет да оправдае заплатите на двама инспектори?

Тя вдигна поглед към него с весели пламъчета в очите.

— Комбинация от връзкаство, желание за работа на половин работен ден и една похвална дума от Джим.

Пак тоя Джим. Той овладя яда си с бавно и продължително издишване.

— Вероятно връзката ти е някой роднина.

— Чичо ми. Пренесе се в друг град преди няколко години, но в Лъвския залив спомените са вечни.

— А родителите ти къде са?

— И те се изнесоха, но не се отдалечиха много. Купиха си място до езерото Хортън.

Не беше много далеч от Сиатъл, където живееше Джаред.

— Ти защо остана? Какво те задържа тук?

Дарси сложи ръце върху ръба на масата, изправи се и вдигна чинията си.

— Защо да не остана?

— Нещо не се връзва — каза той. — С градчето. С тази къща.

— Няма откъде да знаеш дали се връзва или не.

Той се изправи и я последва до мивката.

— Знам.

— Може би не съм толкова лесна за разчитане, колкото си мислиш.

Джаред я приближи в гръб, отместил конската ѝ опашка и прокара устни по врата ѝ. Все някак щеше да измъкне цялата история от нея. А междуременно я желаше — топла и мека. Искаше му се да разбере какво у нея го караше да я целува от горе до долу.

Тя се обърна с лице към него.

— Защо започна работа в окръжното шерифство?

Изведнъж Джаред сграбчи плота от двете ѝ страни, залавяйки я като в капан с ръцете си. Тялото ѝ излъчваше сладък и чист аромат под тънката тъкан на белия сатен.

— Защото приключих с армията и нямаше нищо друго, в което да съм добър.

— Добър си в готвенето.

— Благодаря.

Ръцете ѝ се плъзнаха по бедрата му, след това се качиха върху колана.

— Ти си невероятен мъж. Ставаш за модел на някой календар. Или за балетист.

— Това не е голям комплимент.

— И си изключителен любовник. Въпреки че уменията и потенциалът ти в тази област трябва да се преследват от закона.

— Аз представлявам закона — измърмори той, привеждайки глава над нея. — А и съм много придирчив с кого си лягам.

— Е, това вече ме поласка.

Изборът на Дарси да остане в Лъвския залив се струваше все по-странен на Джаред. Тя беше уверена в себе си, познаваше добре силата на сексуалното си привличане, а тук потенциалните ѝ ухажори бяха изключително малко. Какво ли бе правила през времето, прекарано извън градчето? И защо се бе върнала? Може би опитваше да се възстанови след някоя трудна раздяла, завръщайки се на място, където да намери покой.

— Искаш ли да погледаме телевизия? — гласът му прозвуча глухо.

Очите ѝ проблеснаха с мълчалив смях. Беше пределно наясно, че той умира от желание да ѝ се нахвърли, но полага огромни усилия да се сдържи.

— Намери нещо, което харесваш — каза тя. — Аз ще дойда след малко, искам да заредя съдовете в миялната машина.

Той се съгласи само защото искаше да хвърли поглед на къщата ѝ отблизо, без да я изнервя излишно. Огледа всички подробности във всекидневната, които не бе успял да забележи. Погледът му спря върху дивана, на който се бяха любили. Модерният му дизайн с дебели възглавници беше в хармония с висящия над камината голям телевизор. Те обаче не изглеждаха на мястото си сред покритите със

стари тапети стени. Масичката за кафе, както и другите две, разположени в ъглите представляваха прости дървени изделия в ретро стил, вероятно имаха сантиментална стойност.

Той спря пред камината и се вгледа в подредените върху нея снимки. На някои от тях се виждаше Дарси с родителите ѝ, а на други беше сама или със сестра си. Не можеше да не му направи впечатление разликата между двете. Позата на раменете на Дарси и вирнатата ѝ брадичка излъчваха самочувствие и смелост, каквито не се забелязваха в срамежливата усмивка на сестра ѝ.

Усетил присъствието ѝ зад себе си, той се обърна и плъзна отново ненаситен поглед по стройното ѝ тяло, въпреки че след двата взривни оргазма би трябвало да е напълно изцеден. Както и тя, разбира се. Но изражението ѝ показваше, че не би се отказала да се чука до сутринта. Докато претегляше плюсовете и минусите дали отново да се отдаде на страстта, Джаред изрита дънките си на пода и остана по боксерки.

— Не си въобразявай нищо — предупреди я, когато тя затаи дъх. — Просто така ми е по-удобно.

Захапала долната си устна, Дарси присви очи и прокара пръст от брадичката си надолу чак до чатала.

— Дръж си ръката горе — изръмжа той, взе дистанционното и се просна в ъгъла на дивана. — А сега бъди добро момиче и ела да легнеш до мен.

Тя го приближи с лукава усмивка.

— Не ми приличаш на мъж, който харесва добри момичета.

— Харесвам те. — Той я обгърна с ръка, докато тя се сгушваше върху гърдите му. — И не очаквам от теб да се държиш прилично.

— Вече ме познаваш много добре — подразни го тя, прокарайки късите си нокти по бедрата му.

Не беше вярно, естествено. Но това щеше да се промени.

ШЕСТА ГЛАВА

Слънцето едва се бе издигнало над хоризонта, когато Джаред завърши работата си по файловете, предоставени му от Дарси. Беше се измъчил с малкото екранче на мобилния си телефон и реши да се възползва от нейния компютър. Включи го, като се молеше да не му поиска парола. Не искаше да я буди, даваше си сметка колко ѝ е необходим сънят след изтощителната вечер.

Компютърният екран оживя, на екрана се появи снимка на Дарси и сестра ѝ като деца, дори още преди тийнейджърска възраст. Косите им бяха сплетени на плитчици и двете бяха облечени в еднакви бледорозови трика. Гърбовете им се отразяваха в стена с огледала зад тях, по цялата дължина на която минаваше бяла балетна греда.

Той записа изображението на флашката си при останалите сведения, които бе събрал за нея, и продължи работата си. Отвори папката с файловете по делото „Меркерсън“ и започна да сравнява информацията с тази, която току-що бе получил от файловете на Дарси.

Сходствата бяха неопровержими, в действителност на пръв поглед всичко съвпаднаше.

Единствената аномалия, която забеляза, беше честотата на използване на запалителните устройства. Меркерсън бе започнал с по-малки устройства, поставени в алуминиеви кутии за безалкохолни напитки, и бе действал с по-големи прекъсвания в началото. Между палежите бяха изминавали месеци, но с времето бе напреднал и когато бе усвоил използването на запалителни устройства с размер на кофа, нанасяше удари на всеки седем дни. Болестта му беше прогресирала до такава степен, че в един момент бе решил да подпали целия свят. Огънят му беше станал фиксидея. Сега явно се връщаше към по-малки устройства и не беше ясно дали тази комбинация между ранната и по-късната му практика, характерна с кратки периоди между палежите беше развитие, връщане назад или случайност. И всеки един от тези варианти оставяше широко поле за размисъл.

Джаред нахвърли бърз доклад до началника си, излагайки в кратко резюме фактите и впечатленията си.

Поиска също да се възобнови издирването на човека, който бе предупредил властите за втория палеж. Милър бе установил, че анонимното обаждане на номер 911 е направено от Сиатъл. Въпреки че шансът за откриване на лицето беше малък, полицейският началник не бе предприел никакви действия по този въпрос, оставяйки го недоизяснен. Защо?

Джаред изключи компютъра на Дарси и погледна часовника. Седем и трийсет.

Насочи се обратно към спалнята, спря до нощното шкафче и провери алармата на електронния будилник. Беше настроена за осем, което му осигуряваше достатъчно време. Дарси лежеше по гръб, едната ѝ ръка беше свита под главата, другата отпусната встрани от тялото. Леко отметнатата завивка разкриваше част от гърдите ѝ и коляното.

Той хвана края на завивката с пръсти и бавно го задърпа, голото ѝ тяло постепенно започна да се разкрива пред погледа му. Тя продължи да спи, съблазнявайки го, без да знае.

Събуди се с чувството, че по кожата ѝ пълзи вълна от разтопен метал. Докато съзнанието ѝ се отърсваше от съня, друго горещо усещане връхлетя вагината ѝ, което я накара да простене и инстинктивно да събере краката си.

Обаче не успя. Нечии силни ръце ги държаха и разтваряха за следващото нежно облизване. Сърцето ѝ се разгуптя от изненада и страх. Рязко отвори очи, а ръката ѝ се стрелна към интимните части, но пръстите ѝ потънаха в бурните кичури на гъста коса.

Отдолу се чу дрезгав звук на одобрение.

Бързите движения на нечий език върху вагината ѝ я разбудиха напълно, тя изви гърба си в дъга, а от гърлото ѝ се изтръгна стон. Съзнанието ѝ още не разбираше какво става, но тялото ѝ вече беше напълно събудено, зърната ѝ се оформяха твърди и плътни, а вагината ѝ се свиваше от желание за още внимание.

— Добро утро, слънчице.

— Джаред?...

— Някой друг ли очакваше? — Той повдигна единия ѝ крак над мускулестото си рамо и натисна другия настрани и надолу, за да я

разкрие напълно. — Остани така, ще видиш колко бързо ще те накарам да свършиш.

Дарси отвори уста да отговори, но едно бавно, чувствено движение на езика му върху клитора ѝ я накара отново да простене и тя повдигна бедрата си към него.

— М-м-м... — Той потърка устните си в най-нежните ѝ части. — Имаш най-меката и най-сочна вагина.

Главата ѝ се притисна силно във възглавницата, докато той проследяваше фините гънки с втвърдения връх на езика си, а желанието извираше на вълни от тялото ѝ.

— Моля те... — Бедрата на Дарси горяха. — Чукай ме с езика си.

— О, да. — Джаред направи лек кръг около вагината, след това се съсредоточи върху клитора ѝ. — Ще те чукам навсякъде по всеки възможен начин.

Повдигна краката ѝ нагоре и назад, като я разкри още повече. Бедрата ѝ висяха във въздуха, а той, привел глава ближеше по цялата дължина деликатната ѝ цепка. Пълната уязвимост на тялото ѝ усилваше още повече пълзящата през плътта ѝ треска. Ръцете му сграбчиха задната част на бедрата ѝ и палците му я задържаха отворена за възбуждащите докосвания на лъкатушещия му език. Наболата брада на Джаред беше допълнителна стимулация, а косата му галеше чувствителната кожа от вътрешната част на бедрата ѝ.

И тя имаше възможност да наблюдава всичко — движенията на устата му върху вагината ѝ, когато езикът му проникваше навътре с груба, но еротична френска целувка; начина, по който очите му потъмняваха, когато тя пъшкеше и стискаше до скъсване долния чаршаф; притварянето на клепачите му, когато издаваше стон, съпровождащ всяко нейно движение.

Палецът му бавно се плъзна назад и започна с леки въртеливи движения да масажира нежните гънки на ануса ѝ. Сладострастието прониза Дарси като мълния и тя зашеметена се отдаде на това неизпитвано досега удоволствие.

Джаред вдигна глава.

— Искаш ме тук, нали?

— Искам те навсякъде.

Тя се чувстваше сякаш вече не се побира в кожата си, сякаш се опитваше да изпъзни от нея. Страстта ѝ продължаваше да нараства,

кипеше във вените ѝ, открадваше и последните частици от разума ѝ.

Палецът на Джаред започна да потъва в нея с лек натиск, анусът ѝ се разтвори и тя прие ласката му. Новото усещане я разтърси. Много отдавна не бе позволявала на мъж да проникне там, но дори и тогава връзката ѝ не беше толкова първична и смела. Безсрамната похот на Джаред сваляше всичките ѝ задръжки, взривяваше чувствителността ѝ, откриваше я за всякакви експерименти.

Стиснала чувствителните си до болка гърди, тя се сви около пръста му.

— Яж ме, докато свърша. След това можеш да ме чукаш отзад, докато се изпразниш.

— Господи! Полудявам с теб! Искам те цялата. Да те притежавам напълно... Да те обладавам...

— Да!

— Помоли ме, Дарси. Помоли ме да направя всичко това. Всичко, за което жадувам.

— Веднага. Всичко.

Той се гмурна върху измокрената плът между бедрата ѝ, ненаситно и страстно. Езикът му се стрелкаше като луд сред гърчещата се вагина, а главата му се бе извила така, че да прониква колкото може по-надълбоко. Палецът му хлътваше и излизаше от ануса ѝ, и двойното проникване я докарваше до екстаз.

Тя започна да го моли, както бе поискал. Да продължава... да не спира... да я накара да свърши...

Моментът, в който устните му се заключиха около клитора ѝ, оргазмът я връхлетя, и тя изви гърба си в дъга, а пред очите ѝ падна мрак. Удоволствието я заливаше вълна подир вълна, докато накрая изпита чувството, че губи съзнание. После всичко постепенно отшумя, енергията изчезна, отнесла дъха ѝ със себе си. Тя се разтопи в леглото, едва осъзнаваща нежността, с която Джаред я бе любил.

— Дарси.

Дишането ѝ отекуваше на пресекулки в полуздрача на спалнята. Отвори очи с усилие, Джаред бе коленичил между краката ѝ, смъкнал боксерките си надолу, за да освободи щръкналия си член. Тестисите му бяха твърди и напрегнати. Също както под душа, той ги бе поставил да легнат в едната си длан, а с другата мастурбираше. Дарси гледаше с пресъхнала уста как той търка мощния си penis и главичката му с

бясна скорост изскача и се прибира между пръстите му. Тази примитивна демонстрация на невъздържаност я доведе до успокояващата мисъл, че не само тя бе полудяла от похот.

— Кажи ми нещо мръсно — гласът на Джаред прозвуча задъхано над нея.

— Добре, слушай. Представям си как си се вмъкнал в мен, навлязъл си дълбоко, penisът ти е огромен и съвсем скоро ще се изпразниш. Изпълваш ме толкова силно, че удоволствието става направо болезнено. Не знам как ще го понеса, когато ми го вкараш отзад, но знам, че ще е страхотно. Аз ще...

— О, Боже! — Спермата избликна от члена му в силна струя и се изля на корема ѝ. Юмрукът му продължи да се движи, помпайки кремавата течност на тласъци, които вече достигаха до зърната на гърдите ѝ. Атлетичното му тяло се разтърсваше от мощни конвулсии, докато се изпразни напълно.

Но когато свърши, ерекцията му си остана все така силна, а блясъкът в очите му беше все така алчен и ненаситен, както и бе очаквала.

Резкият писък на алармата стресна и двамата. Той сложи ръка под врата ѝ и я повдигна. Целуна я силно и бързо, а свободната му ръка галеше гърдите ѝ.

— Спасена си — изрече дрезгаво.

Дарси проговори с устни, долепени до неговите.

— По-късно ще продължим.

— Ще броя секундите.

Докато Джаред се къпеше, Дарси сложи кафето да заври и погледна към папките с материалите за палежа, лежащи върху кухненската маса. През нощта той явно бе отишъл до колата да ги вземе. Зачуди се дали е стигнал до някакви заключения и дали има въпроси, които да обсъди с нея.

Душът внезапно спря и със замлъкването на шума от тръбите в къщата стана съвсем тихо. В настъпилия покой тя сякаш чуваше шепота на тялото си. Чувстваше се странно — едновременно възбудена и изтощена, доволна и неспокойна. За по-малко от ден Джаред бе нахлул като вихрушка в живота ѝ и го бе преобърнал надолу

с главата. Не виждаше как ще може да продължи тази опустошителна сексуална връзка, без да избегне опасността от задълбочаването ѝ в нещо далеч по-сериозно.

Дарси вече копнееше да бъде с него. Потръпна при мисълта какво я очаква, ако той изчезне от живота ѝ.

— Бих убил човек за едно кафе с такъв аромат. — Джаред влезе в кухнята с влажна коса, нахлузил само дънките си.

Тя опита да се пребори с изкушението да зарови пръстите си сред фините косъмчета по гърдите му. Почти изплашена осъзна, че не може да прогони от ума си представата как езикът ѝ проследява линията от пъпа до пениса му по-долу. Устата ѝ се изпълваше със слюнка от желание да го ближе и смуче, докато получи оргазъм, да събере в една голяма глътка всичко, когато се изпразни.

— Спири да ме гледаш така — изрече остро той. — Пак започна да ми става.

— А ти спири да ми навираш тялото си под носа — отвърна тя, уплашена от собствените си думи, доказващи, че е необратимо обсебена от него. — Какво би казал ако ходя гола до кръста през цялото време?

— Нямам нищо против, но ни чака и друга работа, освен да се чукаме до посиняване. Трябва да ми дадеш малко почивка.

— Е, това вече е мъдра приказка — измърмори тя под нос. Джаред беше сприхав и избухлив, но това беше част от чара му. Приемаше го дори и когато грубостта му понякога я стъписваше.

— Как предпочиташ кафето?

— Без захар.

Дарси извади две чаши от шкафа. Усети как той приближава отзад, после притвори очи, когато почувства устните му на врата си. Ръцете му я обгърнаха и тя се напрегна, в опит да потисне надигащото се отново желание.

— Съжалявам. — Стисна раменете ѝ още по-силно.

— Няма за какво да съжаляваш.

— Глупости. Не трябва да си го изкарвам върху теб, след като аз самият не мога да се контролирам. И двамата сме си загубили ума. Налага се да положим усилия, за да не позволяваме това да пречи на работата ни. Страшно мразя да се обличам, когато излизам от банята, но ще трябва да свиквам.

— Окей.

Зъбите му леко се забиха в мускула между рамото и шията — жест на притежание, който изпрати нежелана вълна на възбуда по тялото ѝ.

— Харесва ми начинът, по който ме гледаш, Дарси. Харесва ми да виждам как ме изпиваш с очи. Много е хубаво, просто създава някои неудобства.

Тя бутна чашите настрана.

— Ще направя всичко възможно от сега нататък да гледам в друга посока. Обещавам.

Ръцете на Джаред я пуснаха. Двамата останаха безмълвни цяла минута, после той произнесе сподавено проклятие и излезе от кухнята. Дарси се подпря на масата и наведе глава, потънала в самообвинения. Съзнаваше, че липсата на каквато и да е дистанция между тях може да ги унищожи. Не се бяха откъсвали един от друг от първия миг на срещата им, ако това продължеше, не се знаеше до къде ще стигнат.

Джаред се върна, мина покрай нея и си наля кафе.

— Да не си посмяла да излезеш — предупреди я той с глас, прекалено равен, за да бъде изтълкуван като нещо друго, освен заплаха.

— Това е моята къща.

— А ако гостоприемството ти се е изчерпало, просто ме погледни в очите и ми го кажи.

Застанала до кухненската маса, Дарси отбеляза наум, че решението да облече униформата си, преди да дойде в кухнята, се беше оказало правилно. Сега тя и даваше увереност, че е в състояние да постави нещата под контрол, макар силно да се съмняваше в това.

Джаред си бе сложил ризата. Облегна се на стената срещу нея с чашата в ръка и скръсти глезени. Небрежната му поза обаче не я заблуди дори и за секунда. Той беше истински врящ котел. Наблюдателен. Готов да изригне във всеки един миг.

— Тази сутрин се чувствам крехка като стъкло — опита да успокои топката тя.

Той отпи глътка кафе и кимна.

— Аз самият съм малко замаян.

Признанието му я накара да се почувства по-добре, дори извика лека усмивка на устните ѝ.

— Мислех си, че може би не е лоша идея днес да поработиш с Джим. Аз ще видя дали партньорката ти и Милър имат нужда от мен. Можем да спим известно време отделно, за да оставим малко на мира хормоните... феромоните... или каквото и да е там, и да видим как ще изглеждат нещата утре.

След думите ѝ се проточи дълга тишина, докато накрая той не я наруши:

— Съгласен съм. Но ще е най-добре за всички, ако изобщо си нямаме работа с Ралстън.

— Той е дяволски добър в работата си. Всичко, което знам, дължа на него.

— Може и да е най-великият шибан противопожарен инспектор в страната, това обаче няма да ме спре да го нокаутирам, ако още един път опита идиотските си номера.

— Няма как да разбере за нашите отношения — запротестира тя. — Просто се опитва да бъде добрия приятел, какъвто е бил за мен през последните две години.

Джаред отпи още една глътка от кафето.

— Аз съм обучен да наблюдавам и не изпускам и най-дребната подробност, Дарси. Бившето ти гадже също. Той е наясно, че аз навлизам в територията му, и направи опит да ме избута, да ме върне на мястото ми. Обаче опита ли още веднъж този номер лошо му се пише.

— Нямам нужда от това точно сега — гневът в гласа ѝ се долавяше съвсем ясно. — Съжалявам, че нещата започнаха да се объркват. От теб се очакваше да бъдеш само вибратор, който няма нужда от батерии.

Очите му бяха придобили твърдостта и красотата на сапфири.

— А ти трябваше да бъдеш само един хубав задник. Вместо това кашата стана невъзможна. Но се налага да го приемем. Желая те и не мога да избягам от това. А и не искам. Нека опитаме да стоим на разстояние, както предлагаш, но ще видиш, че съвсем скоро въпреки усилията ни отново ще се вкопчим като удавници един за друг.

— Няма да стане както си мислиш.

— Изчакай малко и сама ще се убедиш. — Той допи кафето и напълни отново чашата си. — Трябва да облека чисти дрехи и да си взема някои неща от мотела. След това искам да отидем на другите две

места. Предпочитам ти да ме закараш дотам, но ако имаш нещо против, все ще измисля нещо.

— Против? — Дарси се изсмя мрачно. — О, ако можех да ти се противопоставя!

— В една и съща лодка сме и двамата. Потъне ли, потъваме заедно.

— Искаш ли да хапнеш нещо?

— Още не съм гладен.

— Добре тогава. Когато си готов, тръгваме.

СЕДМА ГЛАВА

Триш тъкмо излизаше от мотела, когато Дарси спря беembeто си точно пред стаята на Джаред, намираща се на приземния етаж.

— Привет — поздрави я той, като изскочи от колата. — Какво става?

— Милър изгаря от нетърпение да даде пресконференция. Мисли, че по този начин ще накара подпалвача да се раздвижи.

— Гений — изръмжа Джаред. — Иска да предизвика следващия пожар колкото се може по-скоро.

— Напомних му — твърдо — че случаят е наш и ние решаваме как да постъпим.

Изражението на красивото ѝ лице беше твърдо, а изборът на официално облекло, въпреки че обикновено носеше дънки и фланелка, издаваше решението ѝ да установи контрол върху положението.

— Е, вслушва ли се в думите ти?

Тя вдигна рамене със суха усмивка.

— Ами, иска отново да анализираме фактите заедно. Това пак е нещо. Отивам в полицейското управление и ще го държа под око. Ти ще ходиш на другите две места, нали?

— Да. Взел съм папките на инспекторката с мен, за да ги прегледам докато съм навън. Ще откриеш, че тя е изключително прецизна и изчерпателна. — Той хвърли поглед към Дарси и я покани с ръка да се присъедини към тях. — Също така трябва да продължим с работата по къщите, които се дават под наем през сезона. В някои от тях и в момента има временни наематели. Местните жители не са единствените, които познават местността.

— Да ти кажа, дънките ти ми харесват — обърна се Триш към Джаред. — Вчера също ти стояха добре.

Той я стрелна с изпепеляващ поглед, докато ги запознаваше.

— Може ли да предадеш папките на Моралес? Аз ще отида да си взема нещата. — Джаред тръгна, без да чака отговор.

Влезе в стаята си, дръпна ципа на още неотворения куфар и извади един комплект дрехи. След като се преоблече, взе калъфа с лаптопа и слънчевите очила, които бе оставил върху шкафа предния ден, и се запъти обратно към паркинга. Завари Дарси и Триш да обсъждат съдържанието на една папка, разтворена върху предния капак на служебния джип, с който бяха дошли в Лъвския залив.

Дарси вдигна очи, когато вратата на стаята му хлопна. Погледът ѝ ласкаво го погали и накара пулса му да се ускори. Сексуалният ѝ глад представляваше дрога, съзнаваше, че това може да го съсипе, но нямаше сили да ѝ устои.

Триш се изправи и каза:

— Ще ми е интересно да чуя мнението ти, когато огледаш и другите места на палежите. Така на хартия нещо ми се губи връзката. Струва ми се странно, че нашият човек е толкова точен и прецизен в изработката на запалителните устройства, и въпреки избора на целите му е напълно хаотичен.

— Добре дошла в клуба. — Той постави слънчевите си очила. — Успеем ли да установим каква е връзката между обектите можем да смятаме случая за приключен.

Сбогуваха се и Дарси и Джаред решиха да отидат до противопожарната служба, където да се прехвърлят на служебната кола. За лош късмет на шерифа човекът, когото най-малко искаше да види, се приближи до Дарси веднага щом влязоха в сградата.

— Не беше необходимо да идваш през почивния си ден — рече Ралстън, докато тя търсеше ключовете за пикапа в металния шкаф, разположен до вратата. — От каквото и да се нуждае шериф Камерън, аз мога да му помогна.

Джаред се усмихна мрачно. Днес Дарси не трябваше да бъде на работа — това беше най-лесната карта, която можеше да изиграе, ако наистина искаше да увеличи дистанцията между тях. Той го възприе като добър знак... що се отнасяше до знаците.

— Всъщност, инспекторе, помощта ви наистина ще ни бъде необходима — отвърна Джаред. — Ще опитате ли да обуздате полицейския началник Милър? Наумил си е да даде пресконференция, която или ще подхрани неимоверно егото на нашия човек, или ще го прогони.

— Последното нещо, от което се нуждаем, е шумът в медиите — Ралстън въздъхна. — Така само ще оплескаме още повече нещата, знаем го много добре. Не съм ли прав, Дарси?

— Той ще те послуша, Джим, ти можеш да му влияеш.

— Ти също. Крис още има слабост към теб. Не знам дали си забелязала, че държи снимка от абитуриентския ти бал в офиса си.

— О, Господи. Изобщо не трябваше да ми казваш. Ще закарам шериф Камерън до приюта за животни, а след това на връщане ще се отбием до „Сладка среща“.

Ралстън пристъпи по-близо и понижи глас:

— Позволи ми аз да се заема с тая работа вместо теб. Не е необходимо да ходиш там.

Тя рязко издиша.

— Всичко е наред. Ти се справи с Милър, а шерифи Камерън и Моралес трябва да се запознаят с подробностите, преди да ни връхлети поредният пожар. Колкото по-скоро обиколим местата на старите палежи толкова по-добре. Не се притеснявай за мен.

— Ти непрекъснато повтаряш това, скъпа, но приказките не означават, че си добре.

Джаред пристъпи крачка напред, за да напомни на другия мъж за присъствието си. Той не направи никакво друго видимо движение, нито каквото и да е знак, но не се и налагаше — очите му казваха всичко. Еволюцията изобщо не бе променила нямата комуникация между мъжкарите.

Джим Ралстън измери съперника си с поглед. В него не се съдържаше предизвикателство, по-скоро бе изпълнен с мълчаливо любопитство.

— Няма проблем, ще се справя — каза Дарси, без да си дава сметка за мълчаливата размяна на мъжественост, която ставаше над главата ѝ.

— Окей. Искам само да те предпазя от нещо, за което може да не си готова.

— Добре съм, Джим, не се притеснявай за мен — повтори тя със сигурен глас. — Знаеш ли къде са ключовете за пикапа?

— Мич го е закарал отзад да го измие.

Двамата с Джаред излязоха и тръгнаха покрай сградата, за да я заобиколят.

— Освен мен и Ралстън на редовна работа се водят и двама парамедици, които трябва да реагират при спешни случаи — обясни тя. — Останалите пожарникари са доброволци. Мич Куин е един от най-активните. Надявам се да получи постоянна работа, ако градът някога одобри увеличение на бюджета. Той го заслужава. А, ето го и него.

Едър русокос мъж в тъмносиня униформа тъкмо подсушаваше пикапа. Тя ги запозна бързо, след това скочи в кабината, нетърпелива да потеглят.

Напуснаха бързо града, после излязоха от крайбрежната магистрала и започнаха да се изкачват през гориста област. Дарси стискаше здраво волана, избледнелите ѝ устни бяха свити. Гледаше пътя, потънала в някакви размишления или спомени, които я бяха обсебили изцяло.

— Разкажи ми за мястото, където отиваме.

Джаред се опитваше да я ангажира в разговор. Искаше да бъде в контакт с нея, да знае какво става в съзнанието ѝ, да е наясно с вълненията и страховете ѝ.

Тя трепна, сякаш гласът му я бе стреснал. Изглежда го със зелените си очи, които бяха изстинали и отнесени.

— Какво?

— Впечатленията ти от приюта за животни. Всичко, което може да ни подсказе защо подпалвачът е избрал това място. Какво знаеш за него?

— О, да. — Тя събра бавно мислите си. — Приютът беше построен със средства, осигурени от фамилията Дармоди, която притежава големи терени земя тук от три поколения. Луси Дармоди прокара проекта напук на семейството си, което я обвиняваше, че превръща къщата си в зоологическа градина, заради страстта ѝ да прибира всички ранени, бездомни и изгонени от стопаните им животни. Когато почина, децата ѝ не искаха повече да се занимават с приюта, така че дариха оборудването и планираха да съборят сградата и кучкарниците, но възникнаха спорове с общината и в момента се водят съдебни процеси, на които не им се вижда краят.

— Откога не си идвала тук?

— Отдавна.

Той я изглежда през слънчевите очила.

— Но навремето си идвала често.

— Преди много години. Баща ми е ветеринарен лекар и обикновено един уикенд в месеца извършваше кастрации тук. Взимаше мен и Дани, сестра ми, да му помагаме всеки път, когато имахме възможност. Така Дани откри, че работата на ветеринарния лекар е нещо много хубаво и приятно.

— За теб обаче е било прекалено скучно.

— Да. Обичам животните, но това просто не е моето призвание.

— Къде е тя сега? — Джаред искаше да се запознае с Даниел, да види Дарси със сестра ѝ, да проследи емоциите и реакциите, които проявяваше към човек, когото обича и на когото се доверява.

— Близо до родителите ми.

Той се зачуди отново какво задържа Дарси в града. Не бе създала семейство. Кое беше онова, заради което стоеше тук?

Отклониха се от пътя и спряха на застлан с чакъл паркинг, обрасъл в плевели. Пред тях бяха обгорелите бетонни стени на двуетажна сграда, вдясно се намираха клетките, където бяха държани навремето животните, очевидни също засегнати и потъмнели от пожара.

Дарси влезе вътре с високо изправени и стегнати рамене, лъчът от фенерчето ѝ осветяваше пътя.

— Тук беше главният офис. По време на палежа е бил почти празен — имало е няколко вградени шкафа за книги и кашони с документи за починали питомци. Кашоните бяха изместени в онзи ъгъл, а запалителното устройство е било поставено по средата. Според нашите преценки пожарът е започнал някъде около десет вечерта.

— А в десет и петнайсет някакъв неидентифициран „свидетел“ се е обадил от Сиатъл, нали така?

— Можел е да постави устройството и да настрои таймера часове по-рано, след това да отпътува спокойно за където си иска.

— Само че къде е тук забавлението? — попита Джаред.

Тя пристъпи под светлината, проникваща от отвор в покрива и кимна в знак на одобрение.

— Именно. Кой пироманиак не умира от желание да се навърта наблизо, за да се наслаждава на пламъците?

— Онзи, който не е обсебен от манията за огъня — отвърна той.

— Тогава излиза, че подпалвачът не е пироманиак, така ли?

— Знаем, че материалите, използвани за строежа на сградите, които нашият човек си избира, не са от най-лесно запалимите. — Джаред сложи ръка върху дръжката на пистолета си. — Какви са другите причини за запалване на пожар? Обсъждахме вече изплащанията на застраховки. Може би някакво отмъщение? По дяволите, запалителните устройства изключват всичко това. Ти каза, че са извънредно сложни, прекалено прецизно изработени.

— Точно така. Някой много си ги обича, харесва му да ги изработва и умира да си представя унищожението, което те ще причинят.

— Значи отново се връщаме към пироманиак, който обаче не получава оргазъм от пламъците. — Той се втренчи в нея. — Какво мислиш?

— Мисля си за онова, което ти спомена за Меркерсън — че е възможно, да е предал щафетата на някой свой ученик. Може би работят заедно — Меркерсън дърпа конците, като преднамерено започва с някое малко градче и сгради, лесни за подпалване.

— Учебна площадка.

— Да.

— Хипотезата не е лоша — Джаред кимна замислено.

— Така нещата се подреждат.

Впечатлен, той попита:

— Кога ти хрумна това?

— Още след като разбрах за телефонното обаждане. Тогава, разбира се, не се сетих за Меркерсън. Но имахме подпалвач, действащ на територията на Львския залив и човек, който предупреждава по телефона от друг град. Това прави двама души. „Бръсначът на Окам“^[1] — просто е.

— Сещам се обаче нещо друго. Запалителните устройства сега са много по-различни, от онези, които е използвал Меркерсън навремето. Ако той е замесен, значи е усъвършенствал уменията си през годините и е модернизирал оръжията си за унищожение. Очевидно е можел да се снабдява с инструментите и веществата, от които се е нуждаел.

Двамата тръгнаха по широк сумрачен коридор, който ги отведе до вътрешен двор, където бяха монтирани още клетки за кучета. Очите на Дарси отново бяха придобили онзи унесен, отсъстващ израз.

Той спря рязко до нея и я попита тихо:

— Къде се отнесе?

— Спомних си нещо. — Тя посочи към една от клетките. — Дани веднъж ме заключи там. Държа ме повече от час, защото бях разпрала любимите ѝ дънки, които бях взела назаем... без да я питам.

Той сложи ръка на кръста ѝ в израз на подкрепа.

— И аз правех бели като малък.

Дарси подпря рамо на неговото.

— Винаги съм се чудела защо толкова много бегълци от затвора се навъртат по старите си места. На тяхно място веднага бих се измела от страната. Вероятно това е направил и Меркерсън. Може би е в Канада. Или в Мексико.

— Можем да разпространим снимката му и да видим дали отнякъде няма да изскочи някаква информация. Но това място е отдалечено. Той би трябвало да чуе за него от някого, или пък по някаква причина самият той да е идвал в Лъвския залив.

— Искаш да кажеш, че е възможно да е престоял тук известно време ли? — Тя се извърна към него. — Като змия, скрита в тревата, б-р-р-р.

Той постави длани зад врата ѝ и я целуна, бавно и нежно. Продължи, докато дишането му се ускори и тя се притисна към него. Джаред се дръпна назад и се вгледа в очите ѝ — те искряха от желание и това беше далеч по-добре, отколкото да ги гледа унили и посърнали.

Устните на Дарси още горяха, когато спряха до бордюра пред „Сладка среща“. Далеч по-дълбока — и безкрайно по-застрашителна — беше топлината, която той бе влял в тялото ѝ с целувката си, разтопявайки буцата лед, свила стомаха ѝ.

Джаред я бе обсебил. Прекалено дълбоко и неочаквано лесно и тя не знаеше как да се справи с това. Никога не ѝ се бе случвало подобно нещо.

Тя обичаше мъжете. Беше очарована от тях и им се наслаждаваше в пълна степен, но за нея те бяха просто средство за забавление. В живота ѝ се случваха прекалено много неща, които изпълваха времето ѝ. Дани я наричаше прелъстителка. Дарси никога не си бе поставяла за цел да нарани когото и да било, макар в града да се знаеше, че се бе случвало.

Докато гледаше към Джаред над капака на служебния пикап, Дарси се зачуди защо точно той се бе оказал човекът, завладял я така дълбоко. Какво му беше толкова особеното? Беше сприхав и рязък, когато е в добро настроение, и пълен задник, когато е в лошо.

Една от веждите му се издигна над слънчевите очила, жест, който означаваше „*Какво гледаш?*“

Теб. Ти ме побъркваш. Спри. Вместо това тя каза:

— Не можеш да ме обвиняваш, че ти хвърлям влюбени погледи. Ти си най-страхотният мъж, който някога съм виждала.

— Продължавай да мислиш така. Идваш ли?

— Само ако се нуждаеш от мен. Аз нямам какво повече да добавя към доклада си.

Не би могла да понесе гледката на руините на другото място, което бе обичала. Приютът ѝ беше предостатъчен. Повторното посещение я бе поразило далеч по-тежко, отколкото бе предполагала. Заради Джаред. Беше се почувствала уязвима в присъствието му, сякаш той бе намерил начин да се вмъкне в нея през микроскопичните пукнатини, които сам бе отворил, а после я беше изоставил на болката от спомените.

Той кимна и се приведе под жълтата лента, опасваща местопрестъплението. Пристъпи през рамката, в която бе стоял прозорецът на витрината, експлодирал по време на пожара, посипвайки тротоара с парчета стъкла.

Собственичката на съседния магазин за евтини украшения, чието помещение беше двойник на опожареното, излезе навън. Надин Бендер беше брюнетка с изваяна фигура, сини като метличина очи и костна структура, която би накарала всеки пластичен хирург да изпадне в благоговение.

— Това ли е федералният агент?

— Шериф — поясни Дарси с очи, приковани в Джаред, който изследваше останалото от сладкарницата. Когато беше съсредоточен, изражението на лицето му ставаше остро като бръснач и дяволски секси.

Надин подсвирна.

— Страхотен е.

— Абсолютно.

— Умееш да си ги подбиращ. Падаш си по мъже с униформа. Крис, Джим сега и тоя агент.

— Шериф Камерън — поправи я отново Дарси, като удари на шега рамото ѝ със своето.

Двете бяха ходили заедно на училище чак до гимназията. Подобно на Дарси, Надин бе избягала от Лъвския залив веднага щом бе завършила и след това се бе върнала. Те се шегуваха, че градчето им наподобява въртоп, който неизбежно засмуква обратно всички местни жители.

— Аз само извиках подкрепление — продължи Дарси. — Така че нямам никаква вина за външния му вид.

— И веднага го заби, нали? Стана ми ясно още щом те погледнах. Ако смятах, че нарочно привличаш най-готините мъже, щях да те мразя. Но ти винаги си била като магнит за тях. Караш ме да позеленявам от завист.

— Ти си далеч по-красива от мен, Надин. И винаги си била.

— Това няма никакво значение. У теб има нещо, което подлудява мъжете.

— Това невинаги е хубаво.

Една патрулна кола паркира зад пикапа ѝ. Вратата се отвори и полицейският началник Милър се измъкна иззад кормилото. Погледът му веднага се спря на Дарси, докато слагаше шапката си на главата.

— Привет, Крис — поздрави го Надин с махване на ръка. — Как си в този прекрасен ранен следобед?

— Бил съм и по-добре. Как е магазинът?

— Пострада малко, но работи. Застрахователката ще дойде малко по-късно да направи оглед на щетите.

— Добре. — Той кимна и спря пред Дарси, топлите му кафяви очи я гледаха, засенчени от периферията на шапката. — Наред ли е всичко?

— Да, сър. Шериф Камерън прави оглед на местопрестъплението.

Надин се отдръпна.

— Връщам се на работа.

Дарси я стрелна с поглед, който казваше „*Да не си посмяла!*“, но другата жена само се усмихна лукаво и се прибра в магазина.

Крис се облегна на пикапа. Прекалено близо. Ръката му почти докосваше нейната.

— Къде е шериф Моралес? — попита Дарси.

— Провежда разговори по телефона, Джим е с нея. Затова си помислих, че мога да те намеря и да видя дали се нуждаеш от нещо.

Тя въздъхна, усетила онова леко угризение, което се появява, когато някой очаква повече, отколкото можеш да му дадеш. Двамата с Крис се бяха срещали, докато учеха в гимназията. На абитуриентския им бал той беше кралят на вечерта, а тя — кралицата. Бяха си прекарвали чудесно, връзката им беше безгрижна и весела, като на повечето тийнейджъри, въпреки че не успя да се задълбочи. Той беше добро момче в много отношения. Освен това винаги се поддържаше във форма и изглеждаше страхотно. Но не успя да я грабне, не и по начина, по който тя се нуждаеше.

— Аз приключих — каза Дарси. — Предадох всичко, което имам на шериф Камерън.

— Вече го чух. — Намекът в гласа му ѝ подейства като удар с камшик.

Тя се изпъна и се дръпна от пикапа, впила поглед в него.

— Внимавай, Крис.

— Мисля, че трябва да си поговорим за това. Защо винаги допускаш една и съща грешка? Първо Джим, сега той младеж. — Той махна с ръка по посока на Джаред. — Аз съм точно до теб, Дарси. Толкова добре ни беше заедно. Знаеш го.

— Сериозно ли говориш? Та ние излизахме, когато бяхме деца, за Бога.

— Имаме толкова хубави спомени — не отстъпваше той. — Кой те познава по-добре от мен?

— Да ти кажа честно, Крис, изобщо не ме познаваш.

Мислите ѝ се върнаха към момента, в който Джаред я бе събудил в леглото. Думите, които бе изричала... нещата, които бе искала... никога не би могла да се отпусне така с Крис. Нямаше никакво значение откога го познаваше.

— Аз съм търпелив човек, Дарси. — Той свали шапката си и прокара ръка през гъстата си червеникава коса. Очите му излъчваха силно чувство на неудовлетвореност. — Ти направи смела стъпка, като

се върна в града. Нуждаеш се от известно време, докато нещата тръгнат по стария начин.

— Стига, Крис. Сега ли възнамеряваш да водим този разговор? Тук?

— Знам, че си в труден период. Трябва ти солидна опора, на която да се облегнеш, Дарси. Човек, който да ти помогне истински. Не Джим или някой гастролър в леглото ти.

— Не ми говори с такъв тон — каза тя със спокоен глас. — В момента си под много силен натиск. Всички сме така. Затова ще се направя, че не съм те чула, и ще забравя, че си започнал този разговор.

— Трябваше да поставя въпроса по-рано. Това ли имаш предвид? Опитвах се да ти дам известно време, но изглежда съм изчакал прекалено дълго.

Тя въздъхна.

— Кой знае? Може би ако ме беше попитал, веднага щом се прибрах, щях да кажа „да“. А може би и нямаше да го направя. Няма как да разберем. Аз работя. И ти също. А освен това сега съм ангажирана с друг.

— Ангажирана? — изсумтя той. — Та той е съвсем за малко тук, Дарси. Не го забравяй.

— Не съм, но, изглежда, ти си го забравил, защото в противен случай нямаше да водим този разговор. Трябва да пипнем подпалвача, Крис, и когато всичко се върне, както беше преди, ще осъзнаеш колко глупав е бил целият този разговор. Нека му сложим точка.

Джаред излезе от сградата.

— Всичко наред ли е?

— Наред е — отвърна Дарси. — Началник Милър просто искаше да предложи помощта си.

— Дадохте ли на шериф Моралес списъка с временните жители на града, началник?

Крис постави отново шапката на главата си.

— Вашата партньорка получи всичко, което поиска.

— Добре. — Джаред оголи зъби в някакво подобие на усмивка. — Моралес ще ви съобщи, ако изникне някаква допълнителна нужда по-нататък.

Дарси изчака колата на Крис да се отдалечи и каза:

— Видя ли? Можеш да работиш с него съвсем нормално... без да използваш юмруците си.

— Защото не си отваряше много устата. Но добре те омайваше. Ти обаче се справи чудесно.

— Това не беше в неговия стил. Очевидно случаят сериозно го тормози.

— Или може би мисълта, че си с друг мъж. — Джаред отвори пасажерската врата на пикапа, но не влезе вътре. Поставил ръка върху покрива на кабината, а другата отпусната върху рамката на прозореца, той изглеждаше отпуснат, спокоен и невероятно изкусителен. — Знаеш ли, лекотата, с която така безцеремонно ги отрязваш, кара мъжете да го приемат още по-трудно.

— Защо?

— Защото когато жените ни откажат, все едно прогонват досадна муха, започваме да проумяваме, че никога не можем да ви притежаваме напълно. Или че сме прекалено лесни за преодоляване.

— Това е много сексистко гледище.

— Може би. Никой до този момент не ме е обвинил, че съм прекалено политкоректен. — Той свали слънчевите очила, разкривайки студените си сини очи, които буквално я изпепеляваха. — Реших да отида до Сиатъл, за да огледам мястото, откъдето се е обадил човекът, съобщил за пожара. А освен това искам да те заведа на обяд. След като днес ти е почивен ден, няма да е проблем да дойдеш, нали?

— Не. — Тя го погледна закачливо. — Само трябва да върна пикапа и да си сменя дрехите.

Секси усмивката, появила се бавно на лицето му, я възбуди. Тя застина за момент, отдавайки се на усещането да бъде толкова силно привличана от този мъж. Не само физически, а и във всяко друго отношение. Той я бе нарекъл безгрижна и тя си помисли, че това беше вярно. Отдавна избягваше усложнения и драми с мъжете, особено онези с големите претенции. Но нейният толкова лесно раздражителен любовник изобщо не я плашеше. Тя жадуваше все повече и повече да го притежава напълно — и доброто, и лошото, и грубото, и нежното.

— Готова ли си? — запита той.

— Не — отвърна тя честно, — но това няма да ме спре.

[1] Бръсначът на Окам — принцип, формулиран от францисканския монах Уилям Окам през XIV век, според който за предпочитане е най-простото обяснение. — Бел.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

Когато любовницата му излезе от къщата, сърцето на Джаред пропусна един удар и той за пореден път се запита как ли ще завърши всичко това. Дарси беше облякла плътно прилепнала по тялото ѝ червена рокля с презрамки, на стройните си крака носеше сандали с високо токче. Тъмнокестенявата ѝ коса струеше върху раменете, а гримът ѝ беше съвсем лек.

Вниманието му бе приковано не толкова от физическата привлекателност, колкото от дръзката ѝ самоувереност и индивидуалност, която по съвършен начин хармонираше с нещо дълбоко вътре в него.

— Слушате ли ме, Камерън? — гласът на старши агент Холт прозвуча рязко от мобилния му телефон.

— Да, госпожо. Извинявам се.

— Събрахме снимките и видеозаписите от наблюдателните камери около градския телефон. Ще ги получите всеки момент на имейла, но няма да са ви от голяма помощ. Обектът е носил суитшърт с нахлузена качулка и е държал главата си приведена надолу. Възможно е все пак някой от местните жители да види нещо познато в езика на тялото му.

— Ще ги разгледаме подробно. Благодаря. Отивам да огледам мястото. Искам да видя дали нещо в района няма да ме насочи нанякъде. Възможно е да е избрал обществения телефон случайно, но за всеки случай ще огледам.

— Изпратете ми актуализиран доклад утре сутринта.

— Да, госпожо. — Той приключи разговора, хвана Дарси за бедрата и я придърпа към себе си. — Изглеждаш изумително!

— Благодаря, шериф Камерън. — Тя възприе комплимента му с лекотата на харесвана от всички жена.

Истинска съблазнителка, помисли си мрачно Джаред. От онези, за които мъжете никога не са сигурни дали са само техни. Това предизвикателство събуди неговите първични инстинкти за

собственост и той леко се подразни, че като останалите представители на силния пол не можеше да остане безразличен към сексапила ѝ.

Но все пак по-рано тя бе казала на Милър, че е „ангажирана“ и никой не я беше карал да прави това признание. На този етап Дарси беше негова. И само той можеше да реши дали да я задържи, и ако го направи, да предприеме необходимите стъпки.

— Нещо ми се виждаш навъсен — отбеляза тя и посочи бръчката между веждите му.

— Съжалявам.

— Какво не е наред?

Джаред поклати глава.

— Ти си свършена, Дарси. Не усложняваш нещата, не строиш въздушни кули — винаги съм мечтал да прекарам известно време с такава жена. И сега, когато се случи, ми се струва, че ще полудея.

— В това няма абсолютно никакъв смисъл — каза тя сухо.

— Не думай. Целуни ме.

— Разбира се. Не мърдай.

Той се насили да застине неподвижен.

— Давай.

Дарси долепи устни до неговите. Целувката беше ефирна като пърхане на пеперудени крила. Тя включи нежно и езика си и Джаред простена от желание да я стисне силно в прегръдките си. Искаше да получи всичко, което тя решише да му даде, каквото и да е то.

Ръцете ѝ се издигнаха до раменете му, едната го прегърна през врата, докато другата продължаваше да държи малката дамска чанта. Дарси наклони глава, целувката ѝ стана по-страстна, по-жадна, по-дълбока. Той не можеше да си обясни защо се чувства толкова завладян и обсебен от тази жена, с която се бе запознал едва двайсет и четири часа по-рано. Бяха се чукали до пълно изтощение, което означаваше, че би трябвало вече да е позагубил интереса си към нея. Във физическо отношение беше напълно доволен. И въпреки всичко не можеше да успокои дъха си заради една обикновена целувка. Гърдите му бурно се издигаха и спадаха, а сърцето му блъскаше силно.

Челата им се притиснаха, горещият сладък дъх на Дарси се сля с неговия.

— Искам да ме докосваш.

Той долови тръпнещата нотка в гласа ѝ и я притисна към себе си, ръцете му се изкачваха и слизаха по гърба ѝ. Зачуди се дали някога тя бе искала нещо — каквото и да е — от някой мъж. Какъв бе този странен каприз на съдбата, направил възможна срещата на невъздържаната му страст с нейната подсъзнателна необходимост да се отдаде на някого?

— Какво сме всъщност ние? — измърмори Джаред.

— Ние сме нещо специално.

— Да. — Той я погали по тила. — Ние сме нещо специално.

Застанал на отсрещния тротоар, Джаред снимаше с камерата си от различни ъгли телефонната кабина.

— Пространството изглежда много открито — каза Дарси. — Къде мислиш да продължиш разследването?

Той свали камерата.

— Ще опитам да разбера дали местните фирми наоколо нямат някаква връзка с жителите на Лъвския залив. Ще проверя маршрутите на такситата в този район преди обаждането. Вероятно е бил със собствена кола, но може да е проявил предпазливост, хващайки такси от някоя пиаца и да е слязъл наблизко. Разбира се, ако е толкова внимателен, сигурно е платил в брой, но трябва да проверим и тази възможност.

Тя го изгледа мрачно.

— Не си ли създаваш излишна работа, докато той подготвя следващия си удар?

— Това са неща, които трябва да се проверят, оттук може да изскочи какво ли не. — Той върна капачето върху обектива и пусна камерата в чантата си. — Приключих. Ще хапнем ли?

— Тука наблизко зад ъгъла има едно чудесно малко заведение, но е възможно да почакаме, докато се освободи място.

— Тогава да тръгваме.

Пред ресторанта имаше опашка. Отвътре излезе униформена жена с делови вид, която веднага забеляза Джаред и му се усмихна.

— Идваш точно навреме. Масата ти е готова — обърна се тя към него.

Ръката на Дарси стисна неговата и той разбра, че е доловила скритата интимност в тона ѝ. Разбира се, че нямаше резервация, но Тифани винаги успяваше да намери за него някое местенце в ъгъла... и време, за да се срещнат след работа, когато бяха в настроение за нещо повече.

— За двама. — Той издърпа Дарси до себе си.

— Естествено. — Тифани вдигна вежди и се усмихна още по-широко.

— Приятелка, която не строи въздушни кули? — попита тихо Дарси, докато го следваше към масата.

— Да.

А освен това — далеч по-малко привлекателна, помисли си той. Не че не оценяваше красотата на Тифани, но тя просто не задържа вниманието му. Затова пък откри, че се дразни от погледите, втречени в Дарси. Тя изглеждаше като холивудска звезда. И се държеше като такава.

Господи, тази жена беше невероятна.

А той нямаше да донесе нищо добро в живота ѝ.

Джаред издърпа стола ѝ и се настани до нея, вместо да седне от другата страна на масата. Тя го дари с топла усмивка, която остана на лицето ѝ, докато Тифани ѝ подаваше менюто.

— Знам точно какво ще поръчам — заяви Дарси, когато останаха сами.

— Често ли идваш тук?

— Била съм само няколко пъти, но с Джим веднъж ядохме едни разкошни спагети. Никъде другаде не ги приготвят така.

Джаред постави камерата на масата и се насили да заговори с нисък и спокоен глас:

— Още не мога да разбера тая работа с Джим.

Тя отмести менюто настрана.

— Всички момичета в гимназията въздишаха по Джим, аз също. Той беше по-голям от нас, освен това носеше пожарникарска униформа, която го правеше да изглежда още по-секси. Когато се върнах в Лъвския залив, установих, че още си падам по него. Оказа се, че той също ме е харесвал, обаче това, че съм била непълнолетна, го е спирало. Имахме недовършена работа, но както ти казах, не се получи нищо сериозно.

— Имала ли си изобщо някаква сериозна връзка? — Той беше наясно, че нещо бе ускорило завръщането ѝ в Лъвския залив.

Устните ѝ се раздвижиха, докато обмисляше въпроса.

— С някои гаджета съм ходила доста дълго, но никоя от тези връзки не може да се нарече сериозна. А ти имал ли си?

Той се отпусна на стола си и поклати глава.

— Аз съм много зает човек, Дарси. Освен че работя в целия район, съм и заместник-шеф на Групата за специални операции към окръжното шерифство — което означава, че съм винаги в пълна готовност да потегля по най-бързия начин към мястото, което ми посочат. Никога не съм имал сериозни връзки. Най-продължителното ми приятелство с момиче беше в гимназията и то не продължи дори и година. Мога да бъда отговорен и верен, нямам проблем с това, но просто не съм срещал жена, която да си струва усилията да бъда постоянно с нея. — Той си пое дълбоко и бавно дъх. — До този момент.

Сервитьорката се приближи и Дарси даде поръчката, после разгъна салфетката, в скута си.

Джаред не каза нищо, когато отново останаха сами, беше ѝ прехвърлил топката, тя можеше или да я задържи, или да му я върне. Може би връзката им щеше да приключи с решаването на случая. Чудеше се дали ако остане извън леглото ѝ ще е по-лесно, или напротив — ще направи раздялата им още по-трудна. Не беше изпадал в такава ситуация, но може би тя, изхождайки от опита си с другите мъже, знаеше отговора.

— Ами ако спрем да правим секс... няма ли това да успокои страстите? — попита той с нисък, равен глас.

Дарси го погледна изненадано.

— Не съм сигурна какво ми предлагаш, Джаред. Още от това ли? — Тя махна с ръка към вътрешността на ресторанта. — Още срещи? Или просто споразумение, че ще се чукаме всеки път, когато имаме настроение и сме близо един до друг? Всъщност не са ли това единствените възможни варианти, когато връзката е прекалено бурна, за да бъде достатъчно стабилна?

— Опитвам се да намеря решение, по дяволите. Но първо трябва да разбере какво точно се случва с нас. — Той забарабани с пръсти по масата.

— Джаред. — Произнесе името му бавно и внимателно, като човек, който трябва да съобщи лоша вест. — Не мисля, че връзката ни може да остане просто така, между другото. Привличането между нас е... прекалено силно.

— Разбрах това още първия път, когато те видях и все едно ме удари гръм. Слушай... нямам намерение да се меся по какъвто и да е начин в живота ти. Мисля си по-скоро... да се напасвам към него.

— Да ме превърнеш в свой приоритет?

— Да. — Той издържа погледа ѝ. — Като очаквам, че и ти ще положиш същите усилия.

— Не трябва ли да изчакаме малко? След няколко дни може да решиш, че съм загубила сексапила си.

— Не започвай с тия глупави игрички. Така оскърбяваш и двамата ни.

— Извинявай. Не съм на себе си. А най-страшното е, че не ми пука. Желанието да съм с теб е по-силно от всичко.

— Добре. — Заля го вълна на облекчение. — Значи стигнахме до решение.

— Надявам се да проработи. Но ще се наложи да положим доста усилия. Прекалено сме напрегнати. Прекалено... алчни.

— Като жажда, която не можеш да утолиш — съгласи се тихо той. — Но, от друга страна, когато отпиеш глътка, установяваш, че никога не си опитвал по-хубаво нещо. Ако за него не си струва да положиш усилия, за кое друго тогава?

Устните на Дарси потрепераха, но на лицето ѝ се появи усмивка.

— Да. Предполагам, че си прав.

Останалата част от обяда им премина спокойно и приятно. Джаред ѝ разказа за Групата за специални операции — „сенчестите преследвачи“, както сами се наричаха — и някои от преживелиците си, които можеше да сподели. После я забавлява с истории за сестра си Кейси, която се влюбвала през ден и била неспособна да запази тайна дори и животът ѝ да зависи от това.

От своя страна Дарси говори за детските си години в Лъвския залив, като в по-голямата част от тях главната героиня беше сестра ѝ Даниел. Той бързо разбра, че бе преценил правилно сестрите, още когато видя снимката им. Дарси се бе оказала палавницата, а Даниел — доброто момиче.

Джаред съжаляваше, когато приключиха обяда, искаше му се работният ден вече да е приключил, за да я отведе у дома ѝ да се любят. Това желание не угасваше нито за миг откакто я бе срещнал, но много по-важно беше усещането, че когато правеха любов, той наистина се сливаше с нея. Тя беше умна, хладнокръвна и сдържана във всяко отношение... освен когато беше в леглото с него. Тогава я притежаваше напълно. Всеки очарователен сантиметър от тялото ѝ.

— Ще отида да се освежа малко, преди да тръгнем — каза Дарси, когато дойде сметката.

— Ще те чакам отпред.

— Добре.

Едва бе успял да мине покрай намаляващата опашка отпред, когато мобилният му телефон звънна. Номерът беше непознат.

— Камерън, слуша.

— Шериф Камерън, обажда се специален агент Мишел Кели. Шериф Моралес е оставила съобщение, че имате някакви въпроси към мен.

— Здравейте, агент Кели. Благодаря ви, че се обадохте толкова бързо. Искам да поговорим за един стар случай, по който сте работили. Става въпрос за убийството на жена в Лъвския залив. Какви са впечатленията ви от жителите на града, някой от тях да ви се е сторил странен?

Тя изсумтя.

— Това е малко градче, шериф. Всеки един от неговите жители е странен по някакъв начин.

— Точно така, малко градче е. Разбрах, че престъплението е било извършено с почерка на убиец, когото сте търсели.

— Така е — отвърна директно Кели. — Но приликата беше само на пръв поглед. Детайлите се различаваха до недопустима степен. Извършителят не е разполагал с подробна информация, сведенията му са били само от медиите. Най-вероятна беше версията, че убиецът е мистериозният приятел на жертвата, но така и не се добрахме до него, не можахме да стигнем до име. На това място, където всички се познават, никой не знаеше, че в живота на убитата е имало мъж. Единствено сестра ѝ подозираше, но и тя не можа да ни помогне. И още нещо — когато е била убита, жертвата е била бременна от шест седмици.

— Господи!

— Да, и аз бях изумена. Не виждам каква връзка има това със случая, който разследвате сега.

— Може би няма. — Джаред помълча няколко секунди, после продължи. — Подпалвачът е добре запознат с района, това е всичко, което имаме засега. Мислех си, че е възможно двата случая да имат нещо общо.

— Съжалявам, шериф Камерън. Иска ми се да ви дам някаква следа, но не можахме да изкопчим нищо от жителите на Лъвския залив. Това дело още не ни дава покой. Жертвата е била млада и красива, целият живот е бил пред нея. Работила е като ветеринарен лекар, за Бога. В градчето е...

— Ветеринарен лекар? — Звуците на уличното движение и разговорите около него изчезнаха. Наоколо се възцари мъртвешка тишина. — Майкълс? — едва успя да попита той.

— Да. Доктор Даниел Майкълс.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Двамата седнаха в беемвето: Дарси зад волана, Джаред до нея.

— Искаш ли да отидем до мястото, където е сестра ти? — запита той, гледайки право пред себе си. — Тя е в Сиатъл, нали?

Дарси въздъхна дълбоко.

— Окей.

Тя изкара колата от паркинга и пое по пътя. Беше стиснала с всички сили волана. В корема ѝ сякаш се бе образувала буца, а гърлото ѝ се бе свило. Нямаше значение колко пъти бе виждала надгробния камък на Дани, той всеки път прекършваше нещо вътре в нея.

След като минаха през отворените метални врати на гробищата, Джаред се пресегна и постави ръка върху бедрото ѝ. Възелът в нея се отпусна. Тя сложи ръка върху неговата и я стисна.

— Не си изненадан.

— Бях, когато разбрах. — Той ѝ хвърли бърз поглед, вдигайки очилата си, за да може тя да види очите му.

— Сега съм спокоен, защото ми позволи да бъда съпричастен със скръбта ти.

— Затова сме тук.

Пръстите му се сплетоха с нейните.

— Толкова ли ти е трудно да допуснеш някого до себе си?

— Аз... благодарна съм ти. Просто... не мога да дойда тук с родителите си. Те искат да съм добре. И аз се опитвам. Заради тях.

— Но не си.

— Дани беше моята половина.

Тя кара по алеята в продължение на две мили, после отби и паркира. Излязоха и тя го поведе през ливадата, където беше семейното място на Майкълс. Джаред мълча, докато тя стоеше пред гроба на Дани и усещаше как очите ѝ горят. Той просто пристъпи зад нея и я обгърна с ръце около кръста, подпрял брадичката си върху рамото ѝ. Останаха така дълго време, достатъчно дълго, за да събере

сили да му каже за онова телефонно обаждане рано сутринта, което бе променило необратимо живота ѝ.

— Говорело се е за някакъв неин приятел — рече той тихо. — Не знаеш ли кой е бил?

— О, знам, че е имало — отвърна Дарси мрачно. — Но така и не научих името му. Когато Дани даде да се разбере, че ще го запази в тайна, ми стана ясно, че е някой, когото познавам и тя го крие, за да не я укорявам за избора ѝ. Това е главната причина, поради която се върнах в Лъвския залив, след като тя умря. Искях да разбера кой е той и какво знае. Мислех си, че вече трябва да се покаже... че само като ме вижда всеки ден, това ще го изведе от равновесие.

— Наясно ли си с каква опасност си играеш? — Гласът му беше изпълнен с гняв. Джаред я завъртя към себе си. — След онова, което се е случило с нея?

Тя бе идентифицирала тялото на сестра си, макар че всеки в градчето, който познаваше Дани и знаеше, че с Дарси са близначки, можеше да го направи. Съдебният лекар бе покрил трупа на Дани с чаршаф от врата надолу, но Дарси беше наясно с какво е известен Пророка... с извратените осакатявания, които извършваше върху телата на жертвите си.

— Не мога да спра да мисля за Дани. И да ти кажа честно, Джаред, след като тя си отиде, имам чувството, че съм наполовина мъртва.

— Говориш глупости. Ти можеш да бъдеш толкова пълнокръвна, толкова жива... Виждам как се опитваш да се измъкнеш от тази черупка, в която само оцеляваш и живееш по начин, който не ти подхожда ни най-малко. — Той обхвана лицето ѝ в ръце. — Аз ще го пипна, Дарси. Той ще плати за мъката, която ти е причинил. Обещавам ти. Нека само да си свърша работата.

Дишането ѝ се учести.

— Ти също ли мислиш, че той се намира в Лъвския залив?

— Да, смятам, че това е много вероятно. Какво общо има сестра ти със сладкарницата?

Дарси свъси вежди.

— Беше редовна клиентка там. Много си падаше по сладкото. Почти всеки ден се отбиваше и купуваше за долар или два сладкиши,

които носеше в джоба на лекарската си престилка. Освен това в сладкарницата отпразнувахме дванайсетия си рожден ден. Защо?

— Връщането ти в Лъвския залив наистина е изкарало този тип от равновесие, скъпа. Убил я е, а сега методично унищожава и местата, свързани с живота ѝ.

Тя го хвана за китките.

— Ако иска Дани да бъде забравена, защо не убие и жената, която изглежда като нея?

Очите на Джаред потъмняха.

— Ако съм прав, той си пази това за десерт.

— Знам как ти звучи, Триш — изръмжа Джаред в телефона си на влизане в къщата.

Дарси го проследи с поглед, докато влизаше във всекидневната, където започна да крачи напред-назад. Движеше се безшумно с пъргава и същевременно мощна походка на хищник. Въоръжен и опасен. Обучен ловец. А сега щеше да дебне и преследва човека, убил сестра ѝ. Тресавището от емоции продължаваше да я поглъща и, изглежда, поне в момента нямаше как да се измъкне. Никога не се бе чувствала по този начин.

Защото Джаред дебнеше и нея. Преднамерено. Систематично. И нямаше да спре, докато не я уловеше. А тя щеше да му позволи.

Каквото и да изпитваше към него, то беше важно. Трябваше ѝ малко време и известен компромис и щеше да го заобича. А част от нея наистина много силно желаше това. Искаше да усети онази магия, която до този момент в живота си бе долавяла само като някакви далечни и смътни отзвучи. Тя можеше да изпита любовта с него. Той също го желаше.

— Върху какво работиш сега? — Джаред продължаваше телефонния разговор. — Окей, Триш. Когато тръгнеш да се прибиращ към хотела, обади ми се и ще се срещнем там. Ще си поръчаме пица и ще обсъдим нещата.

Докато се разминаваше с него на път към спалнята, погледите им многозначително се срещнаха. Дарси го дари с весела усмивка, за да му помогне да се отпусне. Откакто бяха напуснали гробището, бе станал още по-раздразнителен.

Преди да влезе в спалнята, тя вече плачеше мълчаливо. Дръпна вратата зад себе си, но не я затвори напълно — не искаше той да изтълкува нуждата ѝ от уединение, като желание да го изолира.

След минута Дарси застана под душа и посрещна с потръпване краткия шок от ледената вода, преди горещата да я връхлети. Сега сълзите ѝ потекоха свободно, смесвайки се със струите, стичащи се като воал през лицето ѝ. Надяваше се това да предотврати подпухването на очите ѝ, което би издало, че е плакала.

Тя усети как той приближава зад нея и се облегна с ръце на плочките пред себе си с наведена глава, оставяйки водата да пада върху врата ѝ. Чувстваше се сломена, искаше да отложи момента, в който очите им ще се срещнат. Ръцете на Джаред я обгърнаха, мускулестото му тяло се притисна в гърба ѝ. Останаха така, докато едно неочаквано ридание не я разтърси.

Тя се опита да го отблъсне, усещаше се безкрайно глупаво.

— Дай ми само една минутка.

— Имаш цялото време на света.

Дарси се освободи от ръцете му и се обърна към него. На устните ѝ се появи печална усмивка.

— Ти си истинска опасност.

Той повдигна рамене.

— Обучен съм да използвам всяко предимство.

Блясъкът в очите му сякаш стопи мъката ѝ. Красивото му лице беше строго, а устата му на грешник — неумолима. Беше толкова корав мъж и въпреки това можеше да бъде нежен. Искаше ѝ се да го види заедно със сестра му, за която говореше с грубовата топлина и обич.

Той постави длани на лицето ѝ.

— Не мога да си представя болката ти.

— Това е добре. Не мога да я пожелаая на никого.

Изведнъж Дарси проумя, че продължава да плаче.

Грубите възглавнички на пръстите му се плъзнаха по бузите ѝ.

— Знаеш ли — произнесе дрезгаво, — опитах се просто да ти спестя това. Ревлите не са приятна гледка.

— Не се притеснявай. Работата ми и без това ще създава напрежение между нас. Не е необходимо да крием тревогите и болките си един от друг.

— За мъж, който не е привърженик на обвързването, си доста наясно как се действа при сериозните връзки.

— Аз знам много добре от какво имам нужда. — Сините му очи сякаш я приковаваха. — А ти?

Ръцете на Дарси се плъзнаха по влажния му гръб, тя бавно погали релефните мускули, спускащи се покрай гръбнака му. Парата ги обгръщаше, но топлината, която я сгръвяше, идваше от сърцето ѝ.

— Мина много време от последния път, когато си мислех от какво имам нужда.

— Тогава опитай отново. Само не забравяй да ме включиш в мислите си.

— Иска ми се да си в мен. — Тя протегна ръка и хвана възбудения му пенис. — Ти представляваш смъртоносно оръжие сам по себе си, известно ли ти е това, шерифе? Обзалагам се, че няма жена, която да ти е отказала. Аз съм само една от многото жертви на неотразимия ти чар.

— Намерил се кой да го каже.

Уловила здраво члена му, Дарси започна да движи плавно ръцете си — от основата към главичката и обратно. Тя поглъщаше с поглед дебелия, добре оформен стълб — този неумолим инструмент на наслаждението, първичен както сексуалността на притежателя си, чието изваяно тяло и лице на паднал ангел в съчетание със сприхавия му и избухлив темперамент и груба чувственост я бяха обсебили.

— Каква прекрасна идея — изрече тихо тя.

Отстъпи назад и седна върху стъпалото, което бе поръчала да изградят, за да се влиза по-лесно във ваната. Сега очите ѝ бяха на едно ниво с огромния му пенис, тя облиза устни, изненадана от нарастващата възбуда, надигаща се в нея.

— Какво правиш? — попита грубо той.

Тя вдигна вежди.

— Познай.

Той бутна ръцете ѝ, когато тя се опита да го притегли по-близо.

— Господи, Дарси, ненаситна си. Единствената причина, поради която съм гол, е защото нямам чисти дрехи и не исках да се измокра.

Тя потисна желанието да се засмее. Той изглеждаше объркан. Колкото и да беше страстна връзката им, очевидно за него сексът не беше всичко. Осъзнаването на този факт я зарадва. Всъщност това

беше чудесно. Защото и тя вече разбираше, че желае не само тялото му. Но в момента не искаше, нито пък можеше да се сдържи.

— Виждам, че отново си готов за игра — тя посочи члена му.

— Защо отново? В ерекция съм откакто те срещнах. Получих я още в мига, в който те зърнах.

— След като аз създавам проблема, позволи ми аз да го реша.

— Това не е проблем и не искам ти да се грижиш за решаването му — изръмжа той. — Искам аз да се погрижа за теб.

— Аз съм си окей. — Дарси издържа погледа му, очите ѝ вече бяха напълно избистрени. Болката в гърдите ѝ никога нямаше да си отиде напълно, тя беше наясно с това, но сега я понасяше по-лесно, отколкото само допреди един ден. Това, че вече се чувстваше по различен начин, ѝ се струваше цяло чудо, след като бе живяла с нея толкова дълго, без изобщо да си представи, че неспирната ѝ мъка може да бъде облекчена. Господи... беше толкова хубаво, когато той бе споделил скръбта ѝ на гробището. — Ти успя да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Зарежи тия работи. — Лицето му бе станало мрачно. — Аз съм едно егоистично копеле. Направих го заради себе си, не можех да гледам как страдаш. И — да не забравя, — когато правим секс, искам да ми кажеш, ако нещо ти е неприятно.

— Кога съм създавала у теб впечатлението, че съм от онзи тип жени, които търпят, ако нещо им е неприятно? — Тя прокара език по устните си. — Знаеш ли, Джаред, имаш най-съвършения член на света. Истинска красота.

— Радвам се, че ти харесва — рече той подигравателно.

— Всъщност, колкото и да ти е смешно, аз съм доволна от себе си. Получих изключителните права за съблазнителното ти тяло и искам да ги упражня точно сега. Ела малко по-наблизо — придърпа го тя, — ще ти докажа, че си струва труда.

Този път той не я спря. Опря едната си ръка върху плочката над главата ѝ и намали температурата на водата с другата. Сега струята идваше от дясната му страна, стичайки се на поточета по корема му.

Тя започна от там, проследявайки релефа на плочките с език, като в същото време обхвана члена му с ръце и започна да ги движи внимателно напред-назад.

Дланите на Джаред се притиснаха силно в стената. Бе застанал с глава, надвесена над нейната. Дишаше плитко, но ускорено, сексуалният му глад се засилваше и Дарси сякаш го усещаше с всеки удар на сърцето му, а това, от своя страна, разтопяваше и последните й задръжки. С него тя се превръщаше в разгонена кучка, наслаждаваща се на развратната свобода, която неочаквано бе открила у себе си.

Ласките й направиха пениса му още по-голям и твърд. Тя допря главичката му до едната си буза, после до другата, след това започна да гали тестисите му с устни.

— По дяволите — простена той, а членът му се изтръгна от хватката й.

Дарси пое единия тестис в устата си и нежно го засмука, прекарвайки език по него. Бедрата на Джаред се разтрепериха.

— Разплатата ще е сурова, Дарси. Престани да ме измъчваш и го поemi в устата си, съкровище. — Плъзна ръка зад врата й и зарови пръсти сред влажните кичури. — Обгърни го с устни, Дарси, скъпа. Да... точно така.

Тя хвана пениса му, притвори очи и пое в устата си дебелата му главичка. Беше като топъл сатен, в който е обвит идеално гладък камък. Езикът й докосваше най-чувствителното място под главичката на члена. Джаред издаде гърлен стон, тялото му се стегна. Над главата й се разнесе звукът от скърцането на зъбите му.

— Толкова ми е хубаво! — успя да промълви той. — Как го правиш? Това е невероятно... съвършено.

Обгърнала с длан основата на члена му, тя поемаше широката, чувствителна главичка. Джаред проникваше в устата й с желаното от него темпо, бедрата му се движеха в постоянен ритъм, а коремните му мускули се стягаха и отпускаха при всяко влизане и излизане.

Дарси вдигна очи и погледите им се срещнаха. Контактът им беше първичен, но съкровен — по най-дълбокия възможен начин. Неговата наслада беше и нейна, гореща и сладка. Унищожителна.

— Дявол да го вземе. Точно така, скъпа, точно така... скоро ще свърша.

Вагината й вече беше влажна. Готова. Очакваща. Тя изпъшка, никога досега не се беше възбуждала толкова много от този акт. Никога не бе усещала еротизма му в такава степен.

Пръстите на Джаред стиснаха косата й.

— По дяволите... всеки миг ще се изпразня.

Тя алчно го засмука като обладана от нечиста сила. Главата ѝ забуча. Галеше го по цялата му пулсираща дължина с устни и ръце. Очакваше всеки миг спермата да изпълни устата ѝ. От гърлото на Джаред се изтръгна вик на наслада, цялото му тяло се разтърси от силни спазми, докато членът му изстрелваше струя подир струя гъста гореща сперма над стрелкащия ѝ се език, а бедрата му ритмично избутваха члена му чак до гърлото ѝ.

Ръцете му трепереха, когато свърши и се опита да я отмести от себе си. Тя продължаваше нежно да го смуче, желяейки да го изцеди докрай. Измърка триумфално, когато изсмука и последната капка сперма от все още твърдата му плът.

Стресна се, когато той я взе на ръце и я повдигна да седне върху студения перваз на ваната, а ръката му се зарови между бедрата ѝ, прониквайки с два пръста в нея. Той притисна уста в нейната, езикът му навлезе дълбоко, усещайки вкуса на самия себе си, и от гърлото му отново се изтръгна стон на наслада, който завибрира в устните ѝ.

Джаред постави крак върху стъпалото и помогна на Дарси да вдигне бедрото си върху неговото. По този начин наруши равновесието ѝ, но сега прекрасната ѝ вагина бе напълно разкрита. Пръстите му опитно се плъзнаха през коприненогладките гънки, откривайки всичките ѝ чувствителни точки.

Дарси се вкопчи в широките му рамене, ноктите ѝ се забиха в кожата му.

— Джаред...

— Как може да си толкова секси? — изръмжа той. Пръстите му се изплъзнаха от влагалището и започнаха да се движат внимателно около ануса ѝ. — С тебе съм постоянно възбуден, не ми се беше случвало такова нещо. Никога не съм желал толкова силно да докосвам една жена... да усещам вкуса ѝ... да я карам да свърши, докато крещи името ми.

Пръстът на Джаред проникна в ануса ѝ. Тя изохка и потръпна. Без да сваля искрящите си сини очи от лицето ѝ, той го вкара още по-дълбоко, след това го издърпа, но не докрай.

— Само ти, Дарси. Ти си единствената, която ме изкушава така.

— Да — изстена тя в отговор. — Стой в мен.

Пръстът му я подлудяваше, влизаше и излизаше в нея порочно и опитно. Бедрата ѝ го обгърнаха неволно, опитвайки се да го накарат да се вмъкне още по-дълбоко. И още по-силно. Колкото и близо да бяха един до друг, това не ѝ бе достатъчно.

— О, ще го вкарам и там, скъпа — обеща той. — Целия. Ще напълня дупето ти с гореща сперма. Ще влизам и излизам в теб, докато загубиш представа къде свършваш ти и къде започвам аз. Ти ме превръщаш в ненаситен звяр, Дарси. Караш ме да изобретявам нови и нови начини да те чукам.

Палецът на Джаред се намести във вагината ѝ и тя отново изпъшка на косъм от оргазма. Свободната му ръка подхвана гърдата ѝ с нежност, несъвместима с животинската му страст. Дарси сграбчи тила му с длани и впи силно устни в неговите, езикът ѝ се сля с неговия в безумен танц. Усетила приближаващия като ураган оргазъм, тя стисна ануса си около пръста му. След това тялото ѝ се разтърси толкова силно, че помисли, че ще се разпадне на хиляди парченца.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джаред завърши списъците с необичайни доставки в града, предоставени от куриерските фирми, и започна да събира вещите, които трябваше да вземе със себе си в мотела. Чу игривия тон на звънеца и тръгна към входната врата, като махна с ръка на Дарси да се върне, когато тя също се запъти натам.

— Три години съм успяла да оживея без тебе — напомни му сухо тя, но въпреки това спря и го остави да отвори вратата.

Фигурата на Джим Ралстън, застанал на прага с опаковка от шест бири в ръка, моментално изнерви Джаред. Никога не бе проявявал собственическо чувство към жените и определено не му пукаше с кого се бяха чукали любовниците му, преди той да се появи. Но сега Дарси беше с него и не му беше никак приятно някой да се мотае в краката му. Най-малко Ралстън.

— Здравсти — поздрави той сухо.

— Здравей, шерифе. — Очите на главния инспектор проблясваха весело. Беше с черни дънки и риза с навити ръкави и отворена яка, цивилните дрехи го караха да изглежда по-млад.

Дарси заобиколи Джаред и се усмихна.

— Влизай, Джим. А, носиш подаръци. Шериф Камерън излиза да хапне пица с партньорката си. Дали и ние да не си поръчаме?

Ралстън пристъпи в къщата, затваряйки вратата след себе си.

— Наложих се да променя програмата си. Отивах на среща със застрахователката, която направи оглед на щетите в магазина на Надин. Обаче по пътя тя се обади, че изникнало нещо спешно, така че вместо да се връщам вкъщи, реших, че мога да се отбия тук, докато чакам да ми звъне отново.

— Аха, пицата пропада заради любовна среща.

Джаред се върна до масичката за кафе и набързо си събра нещата заедно с ключовете от беемвето.

— Ще отсъствам не повече от два-три часа. Ако се наложи да закъснея, ще се обадя.

Дарси го приближи; с късите си панталони и изрязана тениска изглеждаше толкова съблазнително, колкото и с червената рокля.

— Знаеш къде да ме намериш.

— Изпрати ме до колата. — Той хвърли поглед на Ралстън. Усещаше някакво слабо облекчение, че този тип има среща с жена довечера. — Бих искал да се видим утре сутринта, инспекторе. Трябва да обсъдим някои неща.

— Разбира се. — Ралстън кимна леко. — Само ми звъни и ще уточним часа.

Когато стигнаха до беемвето, Джаред хвърли багажа си отзад през отворения покрив, после се извърна към Дарси, лекичко я целуна по устните и тихо промърмори:

— Когато Ралстън си тръгне, заключи къщата.

Тя бе на косъм да му възрази, но после размисли.

— Окей.

— Благодаря ти. За всичко.

— Удоволствието беше мое, шерифе.

— Ще се върна по най-бързия начин. — Той постави ръце на задника ѝ и я стисна игриво, повдигайки я на пръсти. — Да не забравиш да сложиш интимен гел върху масичката до леглото. И една бутилка минерална вода.

— Ти си истинска машина.

Поруменяла, с подпухнали от целувки устни, тя имаше вид на напълно задоволена жена. Джаред си помисли, че ако Бог е решил да остане с него, от сега нататък винаги ще изглежда така.

Сякаш прочела мислите му, Дарси се подсмихна.

— За твой късмет мога да го понеса.

Той притисна слепоочието си до нейното. Надяваше се още дълго да се радва на близостта ѝ. С времето връзката им — физическа и духовна — щеше да се развива, да става още по-силна и интригуваща. За негов късмет, наистина.

Дарси му махна с ръка и проследи с поглед как беемвето се отдалечава. Колата представляваше последното късче от предишния ѝ живот, затова не можеше да си представи да се раздели с нея. За щастие къщата беше собственост на родителите ѝ и не се налагаше да плаща наем. В противен случай едва ли щеше да е по възможностите ѝ да я задържи със заплатата, която получаваше.

— Гледам, че нещата между вас се движат доста бързо. — Джим приближаваше с отворена бира във всяка ръка.

Тя пое подадената бутилка и се усмихна.

— Това е слабо казано.

Двамата се върнаха на верандата и седнаха върху монтираната там люлееща се пейка. Дарси подгъна единия крак под себе си, а с другия, стъпил на земята, леко я засили.

— Той го оприличава на удар от гръмотевица — каза тя. — Трябва да ти кажа, че, когато го видях за пръв път и аз се почувствах така.

— Чувам, че жените в града оживено го обсъждат. Доколкото разбирам, го смятат за много привлекателен.

— И това също. Но то не е всичко.

— Така е. — Ралстън надигна бутилката и отпи дълга глътка.

Тя извърна поглед. Небето се обагреше в отънъци на розово, пурпурно и морскосиньо. Нахлуваше хладен бриз, носещ със себе си дъха на солта от близкия океан.

— Скоро сигурно ще имаме нов пожар, а?

— Да — отвърна той. — А ние просто си седим тук. Направо полудявам, като знам, че тоя гад е някъде наблизко и не можем да направим нищо, за да го спрем.

— Камерън смята, че убийството на Дани и пожарите са свързани.

Джим застина, зелените му очи се разшириха.

— Как така? Защо?

— Той може да го обясни по-добре от мен и предполагам, че точно заради това иска утре да се видите.

— Брей, да му се не види. — Ралстън поклати глава. — Направо нямам думи. Изобщо не ми беше идвало на ума.

— Нали и аз това казвам. — Тя отпи от бирата. — Просто не е за вярване.

Той сложи ръка върху сгънатото й коляно.

— Съжалявам. Не ти е никак леко.

Дарси погледна към мястото, където допреди малко бе паркирана колата й, и се замисли за Джаред. Фактът, че той работеше по случая с убийството на Дани, я караше да чувства сигурна опора под краката

си, за пръв път от много време насам изпитваше оптимизъм. Тя положи ръката си върху дланта на Джим и я стисна.

— Добре съм, наистина. Отдавна не съм го казвала искрено.

Усмивката ѝ изчезна, когато видя джипа на полицейския началник да спира пред къщата. Крис Милър излезе, сложи шапката върху главата си, а докато приближаваше, погледът му не се откъсваше от нея.

— Здравейте.

Джим отвърна на поздрава, но тя изчака Крис да се присъедини към тях на верандата. Тежките му стъпки върху дървените дъски отекваха глухо, а коженият кобур на кръста му проскърцваше.

— Какво те води насам? — запита Дарси.

— Трябва да говоря с Камерън.

— Не е тук.

Крис изруга тихо.

— Къде е?

— Отиде при партньорката си.

— По дяволите. Знаеш ли, че според него убийството на Дани е свързано с палежите?

— Да.

— Значи за четирийсет и осем часа откакто е тук, е на път да разреши и двата случая наведнъж. Пълни глупости!

Дарси не бе изненадана от раздражението на полицейския началник. Милър не понасяше други да се ровят в работата му. Не можеше да го обвинява за това, знаеше как би се чувствала на негово място.

— Това е само една от хипотезите — кротко каза тя.

В този момент Джим Ралстън се приведе напред и подпря лакти върху коленете си, стиснал бутилката с бира с две ръце.

— Крис — изръмжа глухо той.

Тонът му накара Дарси да се намръщи.

— Какво има? — сопна се полицейският началник и впери очи в другия мъж. — Не ме зяпай така, Ралстън. Ти не знаеш нищо.

Погледът на Дарси се стрелкаше напред-назад между двамата.

— Какво не знае той, Крис?

— Нищо. Абсолютно нищичко.

Тя стъпи на пода на верандата и се изправи.

— Дани ми каза — рече Джим и също стана от люлката.

— Дрън-дрън! — вбесен, Крис рязко смъкна шапката от главата си. — Това са абсолютни простотии.

— Какво ти е казала Дани?! — Дарси губеше самообладание, гласът ѝ потрепери.

Джим не отделяше поглед от полицейския началник.

— Разследването ще се добере до лицето с мотива.

— Да ти го начукам, Ралстън — изстреля Крис в отговор, обърна се и тръгна бързо към джипа си.

— Джим, ще ми обясниш ли?...

Звънът на телефона му я прекъсна.

— Мамка му стара. Изчакай малко, Дарси. — Ралстън се отдалечи към другия край на верандата.

Тя постави бутилката с бира върху малката стъклена масичка до люлеещата се пейка и тръгна след Крис.

— Какво става тук, по дяволите?

И тогава изведнъж ѝ проблесна. Лицето с мотив...

— Това си бил ти, нали, Крис? Ти си бил човекът, с когото Дани се е срещала.

— Не! По дяволите. — Той се извъртя и се върна обратно до началото на алеята пред къщата с пламнало лице и ярост в очите. — Не беше така.

Сърцето на Дарси препускаше бясно.

— А как беше, Крис?

Той се втренчи в нея, красивото му лице се бе опънало от напрежение.

— След като ти напусна Лъвския залив, тя се промени много... Започна да се държи по друг начин, да се облича различно, взе да си прави нови прически.

— Привличала те е.

— Не е вярно. — Той кръстоса отбранително ръце. — Ти си единствената, която желая. Няма друга жена като теб, Дарси. Помниш ли колко ни беше добре заедно? Не ми казвай, че не мислиш за това. Не можехме да се наситим един на друг.

— Господи, Крис! — Тя въздъхна нервно. — Та ние бяхме почти деца. Тийнейджъри, за Бога! У нас бушуваха хормоните... Какво друго можехме да правим в това градче?

— Само като се сетя за нещата, които вършихме заедно! С тебе прекарах най-хубавите моменти в живота си.

— Но какво общо има това с Дани, дявол да те вземе?

Двете бяха толкова различни — Дарси винаги бе търсила единствено насладата от секса, докато сестра ѝ го бе приемала като лично и интимно преживяване, свързано задължително с емоционално обвързване.

— Тя се отби у дома една нощ. Облечена точно като теб, с твоя парфюм. Врълхлетя ме като товарен влак. Все едно беше ти.

— О, Господи... — Дарси се извърна настрани, усети, че ѝ призлява.

— Знам, че не ми вярваш. Мислиш си, че Дани не е била такава. Да, тя беше скромното, добро момиче. Но след като ти замина, нещата се промениха. Дани започна да се държи така, сякаш искаше да се превърне в теб.

Тя се изсмя насила.

— Моля те. Сестра ми беше напълно щастлива да бъде себе си.

Изведнъж Крис я сграбчи за рамото. Пръстите му се впиха в плътта, причинявайки ѝ силна болка. Лицето му бе на сантиметри от нейното, изкривено от ярост. Дарси се дръпна и успя да се изтръгне от хватката му.

— Хей! — изрева Джим откъм верандата. — Какви ги вършиш, бе!

— Не бях единственият, който я чукаше — рече Крис пресипнало. — Защото не аз ѝ надух корема.

Дарси го зашлеви, без напълно да осъзнава какво върши.

— Не го прави втори път — предупреди я той с нисък, глух глас, вперил в нея мрачен поглед. Отпечатъкът от ръката ѝ върху бузата руменееше, което още повече усилваше гневното му изражение.

Стомахът на Дарси се сви от страх.

— Имало е и друг — каза настойчиво той. — Онази нощ го направихме. И после още няколко пъти. Това беше всичко. Тя нямаше нищо общо с тебе, не можеше да стъпи дори на малкия ти пръст. Забременяла е шест седмици преди смъртта си, нещата между нас бяха приключили много преди това.

— Ти си нещастник. Абсолютен задник.

— Защото не отказах на сестра ти онова, което искаше? По-добре ли ти става, когато се самоаблуждаваш?

Тя се отдръпна назад.

— Не ме гледай така. — Крис отново пристъпи към нея. — Познаваш ме. Знаеш, че не бих могъл да причиня нищо лошо на Дани.

Джим застана до нея и стисна леко лакътя ѝ.

— Трябва да си тръгваш, началник — каза мрачно. — Иди намери шериф Камерън и му дай новата информация.

— Дарси... — Крис остана втренчен в нея дълго, след това изруга. — Ще говорим пак за това. Трябва да говорим.

Тя му обърна гръб и закрачи към къщата.

— Това е най-налудничавата теория, която някога съм чувала — заяви открито Триш. — Опитваш се да лепнеш убийство първа степен и палежи на едно и също лице, с толкова време между престъпленията. Вероятността за това е нищожна.

Джаред посрещна погледа ѝ и кимна мрачно.

— Знам. Но връзките съществуват. В бележките на Кели открих, че кабинетът на гинеколога на Даниел се намира на ъгъла по диагонал срещу телефонната будка, откъдето е дошло обаждането за палежа в приюта за животни.

— Може да е случайност. — Тя се отпусна на стола до малката масичка в мотелската ѝ стая и разтри врата си. Тъмните ѝ очи гледаха Джаред напрегнато. — Забележи предварителното обмисляне, което е необходимо, за да се копират начините на действие на Пророка и Меркерсън.

— Поисках от библиотечните регистри справка за хората, взимали да четат документалните книги за престъпленията и на двамата. Оттам може да изскочи някое име. — Той погледна на екрана на лаптопа си файловете по делото, които Кели му бе изпратила. — От зародиша е бил извлечен ДНК материал, но нито един мъж от града, без значение на възрастта, не се е съгласил доброволно да даде проба. Никой! И няма никаква причина да бъде издадена заповед за вземане на проба от когото и да било, защото няма заподозрян. В Лъвския залив се знае всичко, но не и кой е бил в интимни връзки с ветеринарната лекарка, прекарала целия си живот тук?

— Хората не вярват, че е възможно да е бил някой местен жител, тоест виновният не може да бъде сред тях. — Тя въздъхна и взе поредното парче пица от кутията, оставена на леглото. — Малки градчета. Когато всеки знае с какво се занимава другият, те просто не могат да допуснат, че има нещо, което не им е известно.

— Говориш така, сякаш имаш личен опит.

— Самата аз съм израснала в малко градче. Някои неща никога не се променят.

— Триш, нашият човек не притежава въображение. Той не е мислил за убийство и палежи в продължение на години, както може да се очаква, защото така би изградил своя схема, свой собствен стил. Вместо това му се е наложило да се ползва от опита на някой друг, да го копира в подробности. И след като извършва планираното, постига покой. Отново се връща в предишното си аз. Забравя за това. Защото е луд, но явно лудостта не го измъчва всеки ден. Съществува нещо, което сякаш включва механизма у него.

— Значи трябва да открием кое го включва. Възможно е първият път това да е било бебето. Може би е семеен, затова и е крил в най-дълбока тайна връзката си. Ще проверя мъжете в градчето, които са били женени по онова време.

Той вдигна поглед към нея.

— Също така трябва да анализираме по периоди случилото се тук през последната година, за да открием какво евентуално би могло да е задействало извършителя на палежите, като имаме предвид, че му е било необходимо време да се научи да изработва запалителните устройства. След това можем да се опитаме да свържем това с убийството. Вече започнах да се ровя в архивите на местния вестник, които са качени в интернет.

— Хвърляме много широка мрежа. — Триш избърса устата си със салфетка.

— Инспектор Майкълс съставя списък на местни хора, които са имали някаква специална връзка или значение в живота на сестра й. — Джаред затвори лаптопа.

— Ще се наложи да помолим Милър да осигури наблюдение на най-съмнителните обекти.

Тя изсумтя.

— Струва ми се, че ще поискаме прекалено много от нашия дружелюбен полицейски началник. Не се отнесе добре, когато му споменах теорията ти.

— Нищо, ще му се наложи да свикне с нея. — Той се дръпна от масата и се изправи. — Ще се срещна с него утре, за да видя какво знае.

— Ще се връщаш ли при инспекторката?

Джаред ѝ хвърли недоволен поглед.

— Хей — тя се ухили и вдигна ръце, — просто съм изненадана. Откакто се събра с нея, си по-различен. Отразява ти се много добре. Искрено се надявам нещата ви да потръгнат.

Той щеше да направи всичко, което зависи от него, това беше сигурно.

Тъкмо пъхаше лаптопа в едно от отделенията на работната си чанта, когато чу някакво слабо съскане. Той застина, космите на врата му настръхнаха. Подуши въздуха, погледът му се стрелна към вратата, после към вентилационната решетка на стената близо до тавана. Оттам подобно на призрачни пръсти на скелет се просмукваха тънки ивици дим. Той със замах издърпа завивката от леглото и я хвърли към Триш, кутията от пицата излетя в ъгъла на стаята.

— Какво става, Камерън? — извика партньорката му, когато от противопожарните пръскачки на тавана изведнъж заструи вода. Тя вдигна вълнената завивка над главите им, докато той трескаво хвърляше нещата си в отворената чанта.

Джаред едва бе успял да отвори вратата, когато стаята избухна.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пръстите на Дарси бяха изтръпнали от силата, с която стискаше телефонната слушалка.

— Надин, как е възможно никой да не знае за Крис и Дани?

— Нямам представа, аз самата не мога да повярвам. Как е възможно да не съм разбрала? Дори не съм и подозирала.

— Господи!

— Но Крис е началник на полицията. Ако има човек, който знае как да прикрие задника си, това е той. Не би могъл да я убие, разбира се, но е държал всичко в тайна, защото е знаел, че ако разбереш, няма да има никакви шансове да се събере отново с тебе.

Дарси пое дълбоко дъх и избърса сълзите, стичащи се по бузите ѝ. Мисълта, че Дани се е променила толкова много, ѝ причиняваше ужасна болка. Все още не можеше да повярва в чутото, защото по никакъв начин не можеше да си я представи такава.

— Какво, по дяволите, си е мислила тя? Дали го е обичала? Сигурно... От колко време е била влюбена в него? И ако той казва истината, че връзката им е приключила много преди тя да забременее, кой е бил другият?

Надин въздъхна.

— Не знам. Може би е харесвала Крис и още навремето го е ревнувала от теб. Ревността може да доведе една жена до безумие. Или пък просто се е опитвала да разпери крила и е взела пример от теб как да го направи. Не съм психиатър, нито ясновидка, миличка. Не мога да ти дам никакви отговори. Съжалявам.

— Трябва да затварям.

— Искаш ли да дойда? Или тоя красавец, шерифът ще е с теб.

— Добре съм. Благодаря ти, Надин. Ще ти се обадя по-късно.

Тя затвори, удавена в мъка, сякаш току-що отново бе загубила Дани. След като Джим бе тръгнал за своята среща, се бе заключила в къщата. Чувстваше се твърде беззащитна, за да контактува с когото и да било, освен с Джаред — пред него вече се бе разкрила напълно.

Стиснала в ръка слушалката, тя закрачи из стаята, борейки се с желанието да му позвъни. Едва ли му беше до нейните проблеми, в момента той имаше да върши далеч по-важни неща. Освен това връзката им беше толкова отскоро, а вече се бе усложнила неимоверно. Най-малкото, което можеше да направи, беше да го остави на мира поне за известно време, за да си върши работата спокойно.

Дарси подскочи, когато телефонът звънна в ръката ѝ. Видя, че се обажда дежурният диспечер, и стомахът ѝ се сви.

Поредният дяволски пожар.

— Майкълс — отговори тя. — Къде е?

Сърцето ѝ прескочи веднъж, после препусна като лудо.

Дарси видя пушека и мигащите светлини дълго преди да стигне до мястото на пожара. Тъй като Джаред беше взел беembeто, се наложи да помоли един от съседите за колата му, с която се добра до противопожарната служба, откъдето взе пикапа. Паркира на улицата и изскочи навън, а сърцето ѝ продължаваше да блъска в гърдите.

Джаред.

Хванала здраво дръжката на куфарчето с инструменти, тя с мъка се съдържаше да не хукне и да не изглежда толкова паникьосана, колкото всъщност беше. Нямахме да бъде честно да го загуби точно сега. Твърде скоро беше. Едва бе опитала от живота с него. Съвсем малко парченце...

Забрави, че се опитва да изглежда хладнокръвна още в мига, когато го видя през отворените задни врати на линейката. Беше седнал вътре, парамедичката го преглеждаше.

Въпреки че не беше възможно да долови стъпките ѝ сред цялата шумотевица и хаос около тях, главата му се повдигна и очите му срещнаха нейните. Той скочи на крака и каза нещо на парамедичката, без да отделя поглед от Дарси. Целият беше опушен, но жив — най-красивата гледка, която бе виждала.

Тя подаде куфарчето на един пожарникар, минаващ наблизо, промърмори някаква благодарност и хукна.

Джаред скочи от линейката и я посрещна в прегръдките си.

— Добре съм — каза дрезгаво. — Всичко е наред.

— Изплаши ме до смърт. — Дарси го притискаше към себе си с всичките си сили. — Не мога да те изпусна от поглед дори за минута.

Той я прегърна през врата. Останаха така дълго, а сърцата им биеха в синхрон. Буцата в стомаха ѝ бавно се разтопи от топлината и силата на тялото му.

Тя се дръпна малко назад, за да го огледа.

— Как е партньорката ти?

— Достатъчно добре, за да пише предварителния доклад в офиса. Такива приключения я възбуждат. — Той прокара върховете на пръстите си по веждите ѝ. — Да отидем до мястото на пожара. Колкото по-скоро го огледаме, толкова по-бързо ще можем да се махнем оттук.

Дарси събра сили с дълбок дъх, след това се огледа за пожарникаря, в чиито ръце беше натикала куфарчето си. Докато го взимаше, ръцете ѝ трепереха.

Крис Милър приближи към нея.

— Къде е Джим?

— Отиде на среща. В течение е какво става. Казах му, че ще се оправя сама и ще му се обадя, ако има някакъв проблем.

Той кимна.

— По дяволите, Дарси. Пет от стаите в мотела са били заети. Половин дузина хора можеха да загинат.

— Има ли сериозно ранени?

— Някой е пуснал сълзотворен газ във вентилационната система и всички са избягали, преди да започне пожарът.

Джаред пристъпи към тях.

— Да не би сълзотворният газ да е откраднат от запасите на полицията, началник?

— Вече проучвам въпроса.

Дарси огледа двуетажната сграда, насочвайки вниманието си към областта с най-големи поражения.

— В стаята на Моралес ли започна пожарът?

Джаред положи мръсната си ръка върху рамото ѝ и го стисна.

— Да.

— По дяволите. — Тя сложи длан върху неговата. — Някой тук силно желае смъртта ти, шерифе.

— Не е първият. — Суровият му глас я накара да потръпне.

— Нека да си свърша работата — каза тя. — И ще видим дали най-накрая ще открием нещо, което да ни насочи към извършителя.

Тя тръгна с бърза крачка към зоната, където очевидно бе започнал пожарът.

— Откакто се разделихме, изскочиха някои неща — подхвърли, когато Джаред се изравни с нея.

— О, така ли?

— Да. Ще говорим, след като се приберем.

Те успяха да се върнат едва след полунощ. Джаред виждаше добре колко е изтощена, но беше наясно, че едва ли причината е само дългият ден. Беше взел решение да не я насилва да разговарят, да я остави тя да реши кога е готова да сподели онова, за което беше споменала. В много отношения Дарси беше самотна жена. Вмъкването му в живота ѝ щеше да отнеме време и търпение. Последното не беше сред силните му страни, но той щеше да положи всички усилия. Не че имаше голям избор, жадуваше я толкова силно.

Докато тя пишеше предварителния доклад, той се изкъпа, после приготви студени сандвичи. Когато се пъкнаха в кревата вече минаваше два. Дарси се обърна към него и го обвини с ръце и крака. Скоро и двамата потънаха в дълбок сън.

Джаред се събуди. Беше сам в леглото. Погледна часовника: още нямаше шест. Стана и излезе от спалнята. Откри я във всекидневната, сгушена върху дивана под една плюшена завивка. Гледаше някакво предаване по телевизията с изключен звук, около очите ѝ имаше тъмни кръгове. На пода до масичката за кафе стоеше отворен кашон, пълен с най-различни вещи, включително снимки на Дарси и Даниел.

— Хей — обади се той тихо. — Може ли да ти правя компания?

Тя седна на дивана, той се настани до нея и я прегърна. Прокара пръсти през косите ѝ, отмятайки ги от челото. Близостта ѝ му действаше успокояващо. Когато експлозията го бе изхвърлила на паркинга, първата му мисъл беше свързана с Дарси. Представи си колко нелепо щеше да бъде, ако някакъв нещастник го беше убил, преди да успее да намери най-добрия подход към нея.

— Искаш ли да говорим? — попита тихо.

Тя извърна глава и притисна бузата си към гърдите му.

— Не знам дори откъде да започна.

— Започни откъдето искаш. — Той я целуна по челото, измъчван от страданието, което се излъчваше от нея и собствената му безпомощност да ѝ помогне. — Може да говорим и по-късно.

— Джаред, колко женски глупости можеш да понесеш, преди да побегнеш с писъци?

— Никога не пища, за бягане да не говорим. Хайде, изплюй камъчето.

С тих, колеблив глас тя му разказа за посещенията на Милър и последвалия разговор с Надин.

— Знаех, че е била с мъж, когото познавам, но Крис... Не мога да повярвам, че не ми е казала нищичко. Нямах да се ядосам, нито щях да се сърдя.

— Много хора водят потаен живот. И най-близките им са шокирани, когато истината излезе наяве. Ти нямаш никаква вина.

— Не мога да прогоня мисълта, че съм направила някаква ужасна глупост и именно заради това тя не се е решила да ми се довери.

— Звучи ми така, сякаш са били една-две случайни срещи. Може би е била смутена и обърквана. Някаква моментна прищявка, за която после е съжалявала.

— Още една причина да ми каже, просто щяхме да се посмеем и да забравим. — Тя замълча за миг. — А и Крис... Цялата история просто е невероятна. Поради служебното си положение той е бил длъжен да разкрие връзката си с нея на федералните агенти. Щом няма какво да крие, защо не го е направил?

— Това определено е проблем. Но поне вече разполагаме с достатъчно информация, за да го принудим да даде ДНК проба.

— Познавам го от цяла вечност. Той беше първата ми любов в гимназията. Мислех, че го познавам. — Тя потръпна в ръцете му. — Доповръща ми се, когато каза, че е приел Дани за мой заместител. Толкова беше гадно.

— Колко далеч би стигнал, за да го скрие от теб? Особено ако той е човекът, от когото е забременяла?

Тя се извърна към него. Горещият ѝ поглед го прониза като нож.

— Ненавиждам се за това, което си мисля сега — прошепна Дарси. — За мен той беше много важен в онзи период. Как е възможно

да съм направила такава грешка в преценката си за двамата души, с които си мислех, че съм била най-близка? Онази Дани, която познавах, не понасяше случайния секс. Тя винаги първо се привързваше емоционално и едва тогава допускаше мъжа физически до себе си. А Крис... той е полицейски началник, за Бога!

Джаред я погали по бузата с връхчетата на пръстите си.

— Направо се съсипвам, като те гледам как страдаш и не мога да направя нищо.

— Ти си тук. Нищо друго не искам. — Тя се облегна в дланта му и въздъхна. — Отговорите ще дойдат по-късно. Ще ги намерим.

— Даниел имаше ли някаква тежка раздяла преди връзката си с Милър?

Погледът ѝ омекна.

— Да, беше се запознала с някакъв неин колега, ветеринарен лекар на една конференция. Той бил готин и много мил, докато се срещали. После разбрала, че е женен и за него тя представлявала просто приятно прекарване на времето. Понесе го много тежко. Помислих си, че се е отворила от мъжете.

— Или е решила да докаже, че не дава пет пари за тях.

Внезапно Дарси се дръпна от него, очите ѝ искряха гневно.

— И аз съм ѝ послужила за пример как да го направи? Това ли искаш да кажеш?

— Сестра ти е имала проблеми — рече спокойно той — и изобщо не си я познавала толкова добре. Ти обичаш мъжете. Просто още не беше срещнала човек, когото да харесаш достатъчно, за да се обвържеш сериозно.

— Докато не се появи ти.

Джаред си даде сметка колко важно е признанието ѝ за него. И за самата нея.

Тя се изправи, величествено гола. Вълнението бликаше от нея на вълни.

— Нямах вина за нищо, Дарси.

— Прав си. — Тя направи няколко крачки, стройните ѝ бедра грациозно се поклащаха. — Знаеш ли, когато споменавах „обвързване“, цялата настръхвам.

— И преди си била обвързана. Сега си уплашена, защото ще ти е за последно. — Той опря лакти на коленете си и сплете пръсти. Членът

му стърчеше между краката, твърд и дебел, вдигнат жадно нагоре в знак на признание към сексапила на Дарси. — Дори и на мен ми звучи страшно.

Тя се обърна и тръгна към него. Джаред видя как бавно пое въздух, гърдите ѝ се надигнаха, а очите ѝ потъмняха едновременно от мъката и желанието, стаени в тях. Хаосът в душата ѝ беше очевиден. Неспособен да го понесе, той се изправи на крака. Дарси склочи ръце около врата му и притисна уста в неговата. Зъбите ѝ ухапаха долната му устна и острият метален вкус на кръвта извика животинското в него.

Бърза като мълния, страстта отново ги завладя. Водени от невъздържаната си сексуалност, и двамата бяха решили, че привличането им се дължи единствено на похотта. Но тя не беше всичко. Похотта можеше да бъде умиловивена. Задоволена. Онова, което усещаха в душите си, беше далеч по-дълбоко.

Устните на Джаред се вкопчиха в нейните, главата му се наклони, за да намери най-добрия ъгъл. Докосването на езика ѝ беше толкова възбуждащо, сякаш целуваше члена му.

Тя се пресегна надолу и постави ръце на задника му, мекият ѝ корем нежно се притисна в пениса му.

— Чукай ме!

— Дарси...

Нямаше нищо на света, което да иска да направи повече от това, но внезапната промяна в настроението ѝ го накара да спре за миг. Не можеше да си позволи да обърка нещо. В момента тя бе толкова крехка и един енергичен секс можеше да ѝ дойде твърде много.

— Искам те в мен, Джаред.

Той хвана лицето ѝ в ръце.

— Нека аз определя темпото. Знам как да ти дам онова, от което се нуждаеш... когато се нуждаеш.

Ноктите ѝ се забиха в плътта му.

— Нуждая се веднага.

Тя застана на колене и го пое в устата си. Влажната топлина, обгръщаща пениса му, едва не го накара да свърши веднага. Езикът на Дарси вибрираше около главичката му, бузите ѝ ритмично хлътваха при всяко засмукване.

Джаред я улови под мишниците и рязко я дръпна нагоре. Ако не успееше да я овладее, тя скоро щеше да го възбуди дотолкова, че отново да я обладае на дивана като разгонено животно. Друг ден това не би било проблем, но не и днес. Днес и двамата имаха необходимост от нещо далеч по-сериозно от необуздан бърз оргазъм.

— Да оставим това за леглото — изръмжа той, вдигна я от пода и я понесе към спалнята.

Дарси обви крака около бедрата му, хвана го за раменете и изтегли тялото си нагоре. Успя да се намести, помогна си с ръка и коприненонежните устни на вагината ѝ се плъзнаха около главичката на пениса му. След това наведе глава и засмука устните му. Коленете на Джаред се подкосиха, той изруга и се облегна на стената, за да остане на крака.

— Дръж се прилично, по дяволите! Преди да съм те съборил и заковал на пода.

— Да... направи го.

Той изруга отново и залитна в спалнята, където я пусна върху леглото. Измъкна служебните си белезници от нощното шкафче и преди тя да разбере какво става, изви ръцете ѝ зад гърба. След това внимателно вкара китките ѝ в халките и ги щракна.

Тя застина, легнала по очи. Дишането ѝ бе плитко и бързо.

— Какво правите, шерифе?

— Умиротворявам и двама ни, госпожо инспектор.

Джаред щеше да я дари с любовта и нежността, от които тя се нуждаеше. По всеки възможен начин.

— Не.

— Не ли? — Той прокара показалеца си по дължина на гръбнака ѝ. Гледката на белезниците върху голата ѝ бяла плът беше най-еротичното нещо, което беше виждал през живота си.

— Желая те сега. — Гласът ѝ, по-задъхан от обичайното, стопяваше и последните остатъци от контрол у него.

— Ще получиш всичко, което искаш, скъпа. Дори повече.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Усещането, причинено от допира на гладкия метал върху китките ѝ, беше завладяващо.

Джаред я издърпа внимателно, докато стъпалата ѝ опряха пода, а тялото остана върху матрака.

Така, с ръце оковани зад гърба, беше безкрайно уязвима. Прониза я тръпка на очакване, от което кожата ѝ настръхна.

Устните му шепнеха, докато се плъзгаха по ръката ѝ от рамото до върха на пръстите.

— Толкова си секси с тези белезници.

Похотта в гласа му засили трескавото ѝ нетърпение. Нежните зърна на гърдите ѝ стърчаха, опрени върху намачканите чаршафи. Вагината ѝ беше влажна, жадуваща да приеме отново големия му твърд член.

— Джаред... имам нужда от теб.

Все още усещаше студ в душата си. Сякаш със смъртта на Дани бе изгубила част от себе си. С присъствието си Джаред я бе накарал да повярва, че ще успее да преодолее болката, да си върне предишния живот.

— Знам. — Ръцете му се плъзнаха под нея и обхванаха гърдите ѝ. Устните му погалиха ухото ѝ и прошепнаха:

— И аз имам нужда от теб.

Той хвана нежно зърната ѝ между палеца и показалеца си. Членът му се търкаше в дланите ѝ и тя го хвана, притворила очи.

Беше горещ и твърд като скала. Тя стисна бедра в опит да потисне възбудата си. Жадуваше да го усети в устата си не само заради себе си, искаше да почувства и насладата на Джаред.

— Нека да те посмуча — предложението ѝ прозвуча като молба.

— По-късно.

Ръцете му обгърнаха задната част на бедрата ѝ точно под овала на полукълбата и внимателно ги разтвориха. Дарси усети как дъхът му нежно помилва гладките устни на вагината ѝ и се напрягна в очакване.

— Имаш такава сладка катеричка — промърмори той. — Ще я целувам при всяка възможност до края на живота ти, скъпа. Никога няма да ми омръзне да я лижа и да пъхам езика си в нея.

Вулгарната му страст не преставаше да я удивлява. Тя беше като изкривено огледално отражение на собствената ѝ страст към него. Това ѝ се струваше някак... ирационално, разумът ѝ не можеше да го приеме. Но не можеше да се отрече фактът, че когато беше с Джаред, двамата сякаш се сливаха в едно цяло, обединено от някакво яростно магнетично привличане, толкова неудържимо, че нищо не бе в състояние да го спре.

Тя захапа устната си и потрепери, когато той лениво прокара езика си по гънките ѝ. Допирът бе толкова лек, че създаваше усещане за пърхане на крилца на пеперуда. Дарси повдигна леко бедра нагоре, но той не бързаше. Когато най-накрая проникна в нея, както бе обещал, тя простена и притисна гърди към леглото.

Джаред разтвори бедрата ѝ по-широко, езикът му се стрелкаше все по-навътре с ненаситна сладострастна интимност, а стоновете, които издаваше и наболата му брада, драскаща леко фината ѝ кожа, допълнително я възбуждаха.

— Клиторът ми... — промълви тя, а мускулите ѝ затрепериха от напрежение. — Ближи ми клитора.

Вместо това той се премести в противоположна посока. Влажният връх на езика му първо докосна леко ануса ѝ, после с натиск навлезе навътре. Дарси невярващо извика, докато той с развратна дяволска ласка се провря още по-напред.

Възбудена извън всякакви граници, тя сви дланите си в юмруци. Опря пръстите на краката си в пода и се повдигна назад, жадна за още. По тялото ѝ сякаш минаваше ток.

— Да — изхърка тя. — О... толкова ми е хубаво. Свършвам...

Разтворил нежните ѝ полукулба с палци, той с бързи изгарящи движения я доведе до края. Тя заби покритото си с пот лице в чаршафите, заглушаващи стоновете ѝ, докато оргазмът разтърсваше безмилостно тялото ѝ, а кожата ѝ бе пламнала като в треска.

И тогава пръстите му нахлуха в същото място, добре омазани с интимен гел, като сръчно я подготвяха с дълбоки бавни прониквания. В отговор тя тласна към него, поглъщайки тези два развратни пръста с греховно удоволствие.

Те се плъзгаха вътре, усукваха се, хлътваха и излизаха навън, докато накрая тя помисли, че ще полудее, изгаряна от желание да усети как огромният му красив член я изпълва.

Джаред се изправи. Докато пръстите му я напускаха, устните му докоснаха рамото ѝ.

— Как си? Ръцете ти добре ли са?

— Не спирай — изрече дрезгаво тя.

— Няма. Освен ако не ме помолиш.

Дарси чу шум от късане на фолио и после тихото шумолене на латекс. Когато той проникна във вагината ѝ, тя буквално подскочи от изненада.

— Спокойно — тихо каза Джаред, положил успокояващо ръка върху бедрото ѝ.

Пенисът му бе влязъл до половината; той спря за момент, после с плавно, но мощно движение го вкара докрай. Тя стигна до новия оргазъм, мълвейки името му; усещаше как влагалището ѝ се разтваря пред твърдия му член, преминаващ през най-чувствителните ѝ точки.

— Съвършено — простена Дарси с притворени очи.

Из тялото ѝ се разливаше успокояваща топлина, каквато не бе изпитвала от цяла вечност. Онази ужасна напрегнатост, която я бе връхлетяла предния ден след посещението на Крис, изчезна, изместена от дръзката увереност, че е открила мъжа, с когото може да сподели всичко напълно. Джаред я бе срещнал в един ужасен момент от живота ѝ и я бе приел такава, каквато е. Бе ѝ предложил така необходимата ѝ опора и утеха. Овладяната му сила и решителност ѝ вдъхваха надежда, че Дани най-накрая ще получи справедливото възмездие, и че самата тя ще преодолее болката и ще може да продължи напред.

Но най-важно беше желанието ѝ да му даде онова, от което той се нуждаеше.

— Съвършено — съгласи се Джаред, галейки тила ѝ. — Усещаш ли го?

— Усещам го. Усещам теб...

Той продължи с бавни дълбоки тласъци, плавно и ритмично, като направляваше опитно дългия си, дебел инструмент. Не беше рутинно чукане, тя беше специална и начинът да бъде задоволена също беше специален. Усещаше и изживяваше всеки нюанс на безпомощната ѝ реакция, воден от желание да я отведе отново до края. Разбираше, че

непрекъснатото преминаване на дебелината му главичка през чувствителната точка вътре в нея ѝ причинява неземни усещания.

— Толкова ми е хубаво... — изрече едва чуто тя, разтопена в надигащия се оргазъм.

Джаред вкара пениса си навътре — толкова дълбоко, колкото можеше да стигне.

— Господи, харесва ми да гледам как стигаш до края! Никога няма да ти се наситя. — Стисна бедрата ѝ, членът му започна отново да потъва и излиза от мократа ѝ вагина. — Още веднъж, миличка. Нека да те усетя.

Но не беше само веднъж. Дарси получи още два незабравими оргазма, преди Джаред да отключи белезниците и да я претърколи нежно по гръб. След това той потърси твърдото ѝ набъбнало зърно и жадно го засмука, докато езикът му го обикаляше в лудешки танц.

Дарси заскимтя, имаше чувството, че е безтелесна. Едва намери сили да прокара пръсти през косата му, подгизнала от пот, както и цялото му тяло. Насочил всичките си усилия към нейните нужди, той я бе любил с всеотдайна нежност, като беше пожелвал дори собствения си оргазъм.

— Вземи всичко, което искаш — настоя тя. — Вземи го така, както ти е хубаво.

Търкайки свитото си коляно в хълбока му, тя безмълвно го подканваше. Без да отделя поглед от нейния, той разви и свали кондома, обви го в салфетката, лежаща на масичката до леглото и го хвърли в кошчето за боклук до него. След това бързо я хвана за крака, вдигна го и подпря прасеца ѝ върху рамото си, след това направи същото и с другия.

— Полудял съм по теб, госпожо инспектор.

Той допря члена си в още влажния от гел анус на Дарси и простена, докато фините ѝ гънки се свиваха в очакване. Тя се отвори като цвете под него, стаила дъх, докато дебелината му главичка проникваше през тесния пръстен.

Вдигнал високо краката ѝ във въздуха, с ръце обхванали бедрата ѝ отзад, той навлезе внимателно в нея, а красивото му лице беше изкривено в гримаса на дяволски екстаз.

— Дарси, скъпа, толкова си тясна! — Потта струеше по слепоочията му и блестеше върху мускулестия му корем. — Изгаряш

ме!

Вратът ѝ се изви в дъга, а главата ѝ се притисна във възглавницата в знак на пълна отдаденост.

— Джаред... — простена тя, когато я връхлетя болката, примесена с почти непоносимо наслаждение. Усещането, надхвърлящо всички възможни граници, стегна гърдите ѝ.

— Аз съм вътре в теб — изхърка той дрезгаво в отговор. — О, Господи, ще се изпразня, преди да съм влязъл докрай.

— Моля те... — Тя го желаше. Искаше да го изпита. Жадуваше да разбере какво е да няма никакви физически бариери помежду им. Както и емоционални.

Подложил ръце под бедрата ѝ, той започна да прониква още по-дълбоко. Пръстите на Дарси стискаха измачканите чаршафи; главата ѝ се извиваше наляво и надясно. Сякаш нещо — диво и неопитомено — се опитваше да излезе от нея, но все не успяваше. Тя прие новото усещане, напълно отдадена на него, необуздания любовник, който отвеждаше нейната сексуалност отвъд досегашните ѝ представи.

Опряна на лакти, Дарси с пресъхнала уста гледаше как огромният пулсиращ член влиза и излиза от нея. Виждаше и че Джаред е на ръба, но въпреки това някак успява да запази контрол и да продължи.

Горещият му поглед срещна нейния. Тя стегна мускулите си около пениса му и той потръпна, хлътвайки още по-дълбоко. След това с диво ръмжене проникна в нея докрай и започна да изригва мощни гъсти струи в дълбините ѝ.

Тя се загърчи; вагината ѝ се сви на границата на връхната точка. После изпищя, когато той постави възглавничката на палеца си върху клитора ѝ и започна бързо да го търка. Двамата достигнаха заедно до оргазъм, изпаднали в невъзможен екстаз. Извит в дъга, Джаред продължаваше да се движи, изстрелвайки спермата си в тялото на Дарси, която с готовност я приемаше.

— Ти просто... — тя не успя да довърши.

— Направих го. — Гласът му беше пресипнал и секси като самия ад. — Но мога да ти дам още много. Всичко, което съм... Всичко, което имам. То е за теб.

Тя положи ръцете си върху неговите.

— Ще го приема. Без колебание.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Джаред прокара пръсти нагоре-надолу по ръката на Дарси, отпусната върху корема му и се опита да си припомни цялата събрана до момента информация в търсене на онова, което бе възможно да е пропуснал.

Изведнъж без видима причина тя се надигна и седна. Рязкото ѝ движение накара Джаред мигновено да стрелне ръка под леглото и да извади пистолета си.

Тя се втренчи в насоченото към вратата оръжие, след това премести поглед към него.

— Никога не съм чувала от Дани и дума за Крис. Учудвам се, че е казала на Джим за него, не знаех, че са били толкова близки.

— Хм. — Джаред я погледна. — И аз мислих за това. Изпратих имейл на агент Кели с информация за Ралстън. Тя може да има някакви въпроси към него.

Дарси отметна косата от лицето си.

— Не искам да му създавам неприятности. Той не ги заслужава.

Джаред вдигна няколко възглавници зад гърба си и се подпря на тях.

— Единственото, което ме вълнува, е, че ти заслужаваш справедливост и ще направя всичко, за да я получиш.

— Не мислиш, че той има нещо общо с това, нали?

— Не е бил сред заподозрените, които федералните агенти са разпитвали, така че технически погледнато, не ги е лъгал. Но е бил наясно, че се води разследване и не е предоставил информацията, с която разполага. Намирисва на прикриване на нещо.

— Или на желание да предпази някого.

Той посегна към ръката ѝ и сплете пръсти с нейните.

— Близък ли е с Милър?

— Не много. Но аз смятам, че онова, което той каза вчера, беше, за да защити Крис. Ако убийството и палежите имат нещо общо — заради което Крис те търсеше да разговаряте — изваждането на показ

на връзката му с Дани го оправдава от подозренията и по двете. Той има желязно алиби за първия палеж, по това време беше извън града — сестра му току-що бе родила. А през нощта на палежа на приюта за животни беше в полицейското управление, работеше върху случая, когато дойде обаждането. В случай че не се открият нови факти, които да хвърлят нова светлина е невъзможно той да е причинил пожара или да се е обадил по телефона от Сиатъл.

Джаред я притегли, подканяйки я отново да се гушне в него.

— Можеш ли да накараш Ралстън да говори с теб?

— Да. — Тя положи глава върху гърдите му. — Когато се обадох на Надин, тя спомена, че ревността може да докара човек до лудост. Ако Крис не е бащата на бебето на Дани, както твърди, тогава значи е имало и друг мъж в живота ѝ. Може би той не е знаел за Крис и когато е научил, е обезумял.

— Ще разберем причината, когато го открием. Ще стигнем и дотам, скъпа.

Тя го изгледа.

— Готова съм вече да оставя всичко това зад себе си.

— Къде живееше, преди да се върнеш тук?

— В Албакърки. Искях да бъда на място със сух климат, след като израснах сред всичкия този дъжд тук.

— Аз също харесвам сухия климат.

Погледът ѝ омекна.

— Би ли го направил?

— Разбира се, че мога да се преместя.

— Когато напуснах Ню Мексико, си мислех, че ще мине известно време, преди да реша как да продължа. — Тя прокара ръка по фините косъмчета на гърдите му. — Вече мога да започна начисто. На което и да е място.

— Можем да отидем навсякъде, стига само да сме заедно.

— След пожара в мотела... осъзнах, че е можело да загубя и теб... Джаред, не искам да пропиляя шанса си.

Той я прегърна силно.

— Няма да пропилеем нищо, скъпа. Абсолютно нищо.

Дарси влезе в паркинга и махна на Триш, която ги чакаше заедно с Ралстън до отворената врата, водеща към халето, където държаха противопожарната техника.

Джаред сложи ръка върху рамото ѝ.

— Не искам да напускаш града. Дори и приютът за животни е прекалено отдалечен. И не искам да се качваш с никого в кола, ако не караш ти. Пращай ми есемеси, когато тръгваш нанякъде, за да знам къде си във всеки един момент.

— Добре. Сега отивам да довърша огледа в мотела с Джим, след това ще се върна тук, за да разширя и допълня предварителния доклад. Ако програмата ми се промени, ще ти се обадя. — Униформата и вързаната на опашка коса ѝ придаваха делови вид, нищо, освен очите ѝ не напомняше за ненаситната любовница отпреди няколко часа. — И ти внимавай — рече тихо.

— Винаги внимавам.

Разделиха се и няколко минути по-късно Джаред проследи с поглед пикапа, излизащ от паркинга. Караше Дарси, до нея бе седнал Ралстън.

— Добре ли си? — попита Триш.

— Не мога да се оплача. А ти?

— Включила съм на пълни обороти. Искам да закопчаем тая гадина.

— Започваме отгук заради един доброволец, Мич Куин. В службата са били извършени няколко подозрителни доставки, всички на името на Куин. Според инспектор Майкълс днес той трябва да е на работа.

— Чудесно. Тогава да си поговорим с него.

Откриха Куин в кухнята да разтоварва хранителни продукти. Той вдигна поглед при влизането им, навъсеното му изражение се промени в широка усмивка. С рошавата си руса коса и бледосини очи приличаше на сърфист, впечатление, усилвано и от наниза мидени черупки на врата му, подаващ се изпод отворената яка на служебната риза.

— Здравсти — приветства ги той. — Инспектор Майкълс ли търсите?

Триш също му се усмихна, но очите ѝ останаха студени и непроницаеми.

— Търсим теб, Мич.

Той застина за миг, след това хлопна вратата на хладилника.

— С какво мога да ви помогна?

Джаред пристъпи напред.

— Трябва да поговорим за някои от доставките, които са минавали през това управление...

Куин захвърли кашона с хранителните продукти срещу него и побягна към вратата.

— По дяволите — изруга Триш.

Джаред прескочи пръснатите на пода портокали и ябълки и хукна подир него.

Дарси крачеше сред овъглените останки на мотела, докато Джим нанасяше бележки в папката си.

— Беше изготвила много добре предварителния доклад, Дарси.

— Благодаря.

Той затвори решително папката.

— Кога ще попиташ защо не съм ти споменал нищо за Милър и сестра ти по-рано?

Тя го изглежда.

— Изчаквах първо да направим огледа.

— Аха. Добре, засега приключихме. Не съм се прибирал, затова не можах да изведа Коломбо на сутрешната му разходка. Какво ще кажеш да го вземем и да си поговорим?

— Защо не? — Те се запътиха обратно към пикапа. Тя остави кашоните със събраните доказателства в каросерията и каза: — След като не си се прибирал през нощта, срещата трябва да е преминала добре.

— Да... не беше зле. Благодаря ти, че пое нещата снощи.

— Така или иначе, подробен оглед трябваше да се извърши на дневна светлина.

Двамата се качиха в колата. Дарси запали двигателя и потегли към дома му.

— Знаеш, че Крис няма нищо общо с това, което се случи с Даниел, нали? — каза Джим след малко.

Тя му хвърли остър поглед.

— Не мога да повярвам, че е възможно да го е направил. Не мога да повярвам, че някой от познатите ми е способен да причини такива неща на човешко същество.

Подпрял лакът на рамката на вратата, Джим облегна глава върху дланта си и въздъхна.

— Той беше прав, когато спомена, че Даниел се бе променила. Много ми е трудно да ти го кажа...

— Нищо, просто го кажи.

— Излиза, че тя се е срещала с няколко мъже едновременно.

Дарси стисна волана с всичка сила, кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от напрежение. Испита почти непоносима болка при осъзнаването, че между нея и Дани бе съществувала толкова широка пропаст, без тя дори изобщо да си дава сметка.

— Продължавай.

— Мич ѝ беше любовник.

— Какво?

Още в мига, в който зададе въпроса, Дарси осъзна, че всъщност не е чак толкова изненадана. Мич Куин беше от онзи тип работяги, надарени с чувство за хумор, които сестра ѝ открай време бе харесвала.

— Когато разбра, че не е единствен... го понесе много тежко, направо беше полудял. За него тя беше изключително специална, той не можеше да приеме факта, че чувствата им не са взаимни. Затова отидох да говоря с Даниел, исках да я помоля, ако е решила да скъса с него, да направи раздялата им по-лека. Надявах се така да му помогна, защото той просто не беше на себе си. Тя обаче беше много ядосана, оказа се, че Мич я следял. Предполагам е имал намерение да я хване в момента на изневярата. Та тогава Даниел ми каза, че се опитвала да го разкара в продължение на седмици, и ако аз наистина се тревожа за него, да го предупредя да я остави на мира, иначе ще накара Милър да го арестува. — Джим се изкашля и продължи: — Дарси... аз блъфирах, че знам от Даниел за връзката ѝ с полицейския началник. Когато той дойде у вас, ядосан от свързането на палежите с убийството, изведнъж се сетих как сестра ти ми каза, че Милър ще арестува Мич, ако продължи да я тормози. Тогава ми прозвуча странно. Онзи ден, като видях началника толкова разярен, нещо ми прещрака и просто реших да стрелям в тъмното.

Тя спря пред дома му и с облекчение излезе от колата. Сутринта Джаред я бе питал за Мич, зачуди се какво бе привлякло вниманието му към доброволеца.

— Възможно ли е Мич Куин да е убил сестра ми?

— Не! По дяволите, не. — Джим решително поклати глава. — Ако дори и за миг го бях заподозрял, самият аз щях да го закарам окован при Милър. Даниел често пътуваше до Сиатъл, все си мисля, че там се е запознала с убиеца си. Който и да е бил той.

Дарси сложи длан на челото си и стисна очи. Гадеше й се, невидим обръч бе стегнал гърдите й.

— Наистина се нуждая от разходка — рече тя.

— Това наистина беше много тъпа постъпка, Мич. — Триш се подпря на металната маса за разпити в полицейското управление. — Да си въобразиш, че можеш да избягаш от спринтьор като шериф Камерън.

В съседната стая Джаред наблюдаваше през двупосочното огледало как Мич Куин се бе проснал нахално върху стола си, клатейки глава.

— Не бягах от шерифа. Бях забравил един кашон със сладолед в камиона.

— Хм, сладолед. Какъв?

— Ванилов.

— А, това е много лошо. Аз си падам по шоколадовия. — Триш се настани на стола срещу него. — Така че нека да си поговорим за някои от пратките, които са пристигали в противопожарната служба на твое име.

Куин посрещна твърдо погледа й.

— Всички пратки, пристигащи в службата, са адресирани лично до мен, защото преди се е случвало да се загубят. Аз поддържам нещата в ред.

— Ти си педантичен човек, нали, Мич?

— Да, такъв съм.

Триш кимна.

— Предполагам, че сглобяването на едно прецизно запалително устройство ще представлява детска играчка за един точен и

организиран пожарникар като теб.

Той подскочи:

— Хей, чакай, чакай! Не се опитвай да ми лепнеш палежите. Аз гася пожари, не ги паля.

— Но в Лъвския залив градският бюджет не е в състояние да издържа повече пожарникари на щатна работа, нали така? Освен ако изведнъж не се развихри някаква епидемия от пожари в областта. Един развилнял се тук подпалвач би бил много удобен за доброволец ветеран като теб.

— Такава мисъл може да се роди само в нечие болно съзнание.

— Именно. В склада на полицейското управление е установена липсата на един флакон със сълзотворен газ. Знаеш ли, че при палежа в мотела снощи е бил използван такъв? Подпалвачът не е имал нищо против да изпържи мен и шериф Камерън, но е искал да го спести на останалите гости. Вчера си бил в склада, Мич. За какво си ходил там?

— Защото на дъската със задачите в противопожарната служба беше написано да взема от склада една кутия с етикет LBFD — Lion's Bay Fire Department, това е нашата служба, ако не знаеш какво.

— Кой го е написал?

— Не знам.

— Не разпозна ли почерка? Педантичен мъж като теб.

Погледът на Куин беше леден.

— Не съм се вглеждал отблизо.

— Добре. — Тя извади мобилния си телефон. — Ще изпратя съобщение на шериф Камерън да снима дъската и да ми я прати.

— Изтрих я, след като свърших работата — изтърси той. — Винаги правя така, за да не се върши една и съща задача два пъти.

— Да, наистина ще е срамота. Или просто в случая така те устройва?

— Това е лов на вещици. Търсите си изкупителна жертва и аз съм ви много удобен. Няма да стане. Приключих с приказките. Искам адвокат.

— По дяволите! — изръмжа Милър, застанал до Джаред в стаята за наблюдение. — Ето защо трябваше аз да го разпитам. Той ми има достатъчно доверие, нямаше да се стигне до тия глупости за адвокат.

— Прекалено е рисковано — възрази Джаред за пореден път. — Ако палежите по някакъв начин се окажат свързани с убийството на

Даниел Майкълс, двамата с теб ще изпаднем в конфликт на интереси.

Мобилният му телефон завибрира. Дарси му съобщаваше, че са стигнали пред къщата на Ралстън и че той е посочил Мич Куин като един от любовниците на Даниел.

Триш стана от стола и се дръпна от масата. Беше облечена с дънки и блуза. Единствено шерифското яке издаваше служебното ѝ положение, но водеше разпита напълно професионално.

— Може би адвокатът ти ще може да обясни защо си взимал за четене три различни книги за Реджиналд Меркерсън от обществената библиотека в Сиатъл.

— Това е дяволска лъжа! — Куин скочи на крака, като събори стола си. Беше преbledнял, очите му гледаха невярващо. — Никога през живота си не съм бил в обществената библиотека в Сиатъл.

Тя издърпа копие на библиотекарски картон от папката си и го постави върху масата.

— Този документ тук твърди друго.

— Някой ме е натопил!

— Кажи го на адвоката си. — Триш тръгна към вратата.

— Защо, по дяволите, ще се разкарвам чак до Сиатъл за книги, когато Джим Ралстън държи пълен комплект копия на служебните папки по делото Меркерсън в офиса си?

— Погледни датите върху документа тук, Мич. Всички книги са били взети, преди палежите да започнат. Месеци по-рано. Време, предостатъчно да разбереш как да започнеш да изработваш гадните играчки, с които е бил известен Меркерсън.

Челюстта му се стегна.

— Някой гад иска да ме натопи.

— Че защо ще му е на някого да причинява такова нещо на готин пич като теб?

— Не знам. Но аз не съм извършил палежите. Стриктен и организиран човек като мен не би оставил толкова очевидна следа.

— Някога да си излизал с д-р Даниел Майкълс?

Мич видимо беше шокиран от тази неочаквана промяна на темата.

— Излизал съм един или два пъти. Защо?

— Искаш ли да говорим?

Той изправи стола, седна и кръстоса ръце.

— Искам адвокат.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Здравей, момче. — Дарси приклепна и прегърна Коломбо. — Изглеждаш страхотно. Липсвам ли ти?

Енергичната немска овчарка я поздрави с излайване и близна бузата ѝ. Тя погали едрото куче с две ръце.

Джим постави бележника си върху кухненската маса и взе каишката от лавицата до вратата.

— Разбира се, че му липсваш. Казах му, че след като нещата тук се успокоят, ще те вижда по-често.

Дарси се изправи.

— Трябва да поговоря с теб точно за нещата след успокояването.

— О? — Той закопча каишката към нашийника на Коломбо. — Давай.

— Знам, че не съм особено необходима в службата.

Той свъси вежди.

— Не е вярно.

— Добре, тогава си оттеглям думите назад — призна тя, пъхна ръце в джобовете си и леко се залюля на пети. — Но всъщност това няма значение. Въпросът е там, че ако наистина се нуждаеш от човек, който да върши моята работа досега, трябва да започнеш да си набелязваш кандидати.

— Защо?

— Защото... — Дарси си пое дълбоко дъх — ... е време да се върна към живота.

Хванал каишката в ръка, Джим се облегна небрежно на стената и кръстоса крака в глезените.

— Камерън ли е причината?

— Той беше искрата може би, но огънят си е мой. — Тя дръпна един от столовете на кухненската маса и седна. — Времето тече, просто лети покрай мен. От смъртта на Дани досега сякаш съм живяла в мъгла.

— И две нощи секс бяха достатъчни да я разсеят, а?

Тя повдигна рамене, после се усмихна смутено.

— Не е само секса. Има и още нещо, разбираш ли? Още нещо.

— Да, разбирам. — Той издърпа съседния стол. — И какво си мислиш? Просто да зарежеш всичко ей така и да побегнеш с някакъв мъж, когото познаваш едва от два дни?

— Аз зарязах всичко, когато се върнах тук. Отдавна искам да започна живота си наново, просто нямах представа как да го направя.

— Аз мисля, че нямаш представа за това, което имаш тук.

— Никога не съм била истински щастлива в Лъвския залив, Джим — напомни му тя меко. — Това е основната причина, поради която напуснах.

— И шериф Камерън няма нищо общо с твоето решение, така ли?

— Вече ти отговорих на този въпрос.

Той потърка Коломбо между ушите.

— Кога мислиш да пораснеш? Да престанеш с лекомислието си и да се заемеш с нещо сериозно?

— Извинявай, не разбрах?

— Един мъж след друг, един град след друг. Без никаква мисъл за хората, които те обичат, мислят за теб и правят всичко възможно, за да ти помогнат.

— Звучиш също като Крис — рече Дарси, изнервена от неочакваните и провокиращи думи. — Ще говорим за това по-късно, когато започнем и двамата да мислим трезво.

— Сядай.

— Не ми се седи.

— Казах ти да седнеш.

Тя го изгледа, смаяна от контраста между грубия тон и спокойния му глас и поведение. Нещо леденостудено пропълзя по гърба ѝ.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Направих толкова много за теб. — Той се усмихна подигравателно. — Не мислиш ли, че имам право да се ядосвам, след като ме заебаваш заради едно нафукано шерифче, което ще спре да ти го слага веднага щом се изнесе от града?

Дарси се извърна, заобиколи масата от противоположната на Джим страна и тръгна към входната врата.

Изведнъж Коломбо залая яростно. Докато каишката се увиваше около врата ѝ, тя дочу гневен глас, идващ отвън, но не го разпозна. Политна назад, главата ѝ се удари в ръба на масата и пред очите ѝ настана мрак.

Джаред запечатваше в кашон съдържанието на шкафчето на Мич Куин в противопожарната служба, когато изведнъж космите на врата му настръхнаха от някаква неясна опасност. Той замря за миг, осъзнал, че само си губи времето със следа, която няма да доведе до никъде. А междувременно се бе случило нещо. Нещо лошо. Знаеше го със сигурност, смътната болка в корема никога не го беше подвеждала.

Извади телефона си и набра номера на Дарси. Включи се гласовата поща. Опита отново — същия резултат. Отиде до списъка с данните на лицата за контакт, закачен на стената, и позвъни на Ралстън. Когато обаче и той не отговори, Джаред бързо се върна в полицейското управление и влезе в стаята за разпити при Куин. Опря длани на масата и без излишни церемонии попита:

— Защо побягна?

— Не побягнах, аз...

— Слушай, Куин, пет пари не давам за това. Разговорът не се записва. Само двамата с теб сме.

Мич го изгледа нагло.

— На галфон ли ти приличам?

— Приличаш ми на човек, когото са натопили. Няма кой да потвърди алибито ти за нощите на палежите, в шкафчето ти има електрическа схема, сходна с използваната от Меркерсън... Разполагаме и с други улики, така че положението ти никак не е розово. — Джаред видя как лицето на Куин придобива изражение на хладна решителност и промени тактиката. — Ти се разбираш добре с Дарси Майкълс, нали така? Тя искрено се надява да получиш работа на пълен работен ден. Обзалагам се, че използва всяка възможност, за да те похвали. Нищо ли не означава това за теб? Или мислиш само за себе си?

Някакъв мускул потръпна върху челюстта на Мич.

— Аз харесвам Дарси.

— Има голяма вероятност лицето, отговорно за палежите да е извършило убийството на доктор Даниел Майкълс. А в момента и животът на Дарси е в опасност. Мисля, че ти нямаш нищо общо, но някой иска да отклони вниманието от себе си, като го привлече върху теб. Някой, който знае, че си замесен в нещо друго. Знае, че ще се уплашиш и ще поискаш адвокат, за да решим, че си виновен и да продължим да си губим времето с теб. Кой може да е този човек? Кой може да е бъркал в шкафчето ти? Дай ми име. Помогни на Дарси след всичко, което тя е направила за теб.

Мич разтърка с ръка лицето си.

— Не ти вярвам.

— Не е необходимо да ми вярваш. — Той се приведе и понижи глас. — Кой е? Милър? Ралстън?

— Изключено. И двамата са луди по нея. Шефът на отдела има достъп до шкафчето ми.

Той захлупи глава с ръце. Джаред се изправи, спомняйки си краткото си запознаване с началника на пожарната в Лъвския залив.

— Сендак?

— Сендак е гей, човече. Няма начин да е замесен с оная гадост с доктор Майкълс. Слушай. — Мич се приведе към него и понижи глас: — Понякога — доста рядко — някои от момчетата си поръчват разни неща, които да се получат в службата. Когато не искат съпругите им да научат, разбираш ли? Не е редно, но няма нищо незаконно в тая работа. Всички момчета са абсолютно чисти.

— По дяволите!

На излизане от стаята Джаред набра отново номера на Дарси. Докато чакаше с надежда тя да вдигне, подмина офиса на Милър и видя, че е празен. „Моля, оставете съобщение“, включи се гласовата поща на Дарси и той изруга отново, крачейки към изхода покрай помещенията за предварителен арест.

На смяна пак бе застъпила русата красавица, която го посрещна при пристигането му в Лъвския залив.

— Здравей, шерифе — поздрави го тя.

Той едва успя да се усмихне.

— Къде е Милър?

— Току-що излезе.

— Къде отиде?

— Не знам.

— Свържи се с него по радиостанцията. Моля те.

Тя направи няколко опита, без да получи отговор. В момента, в който Джаред реши, че трябва да намери Триш, я видя да се задава по коридора.

— Какво става? — попита тя.

— Нещо не е наред. Трябва да намеря Дарси.

— Идвам с теб.

Той не възрази. Инстинктите на партньорката му бяха не по-слаби от неговите. Погледна към дежурната на бюрото.

— Трябва ми домашния адрес на главния инспектор Ралстън. И на началник Милър. Веднага.

Докато Триш караше, Джаред продължи да опитва да се свърже с Дарси. Сигналът за обаждане на втората линия го накара да погледне екранчето. Търсеше го Кели.

— Камерън слуша.

— Камерън, агент Кели се обажда. Получих имейла ти за полицейския началник Милър. Благодаря, че ме държиш в течение.

— Това е твой случай, Кели. Надявам се и ти да го приключиш.

— В момента пътувам към летището, ще пристигна при вас тази нощ. Искам да говоря с Милър. Но междувременно — мисля, че ще ти е интересно да научиш — порових малко из биографията му сутринта и открих, че негов втори братовчед е бил помощник на главния детектив по делото на Пророка в Мемфис.

— По дяволите. — Той хвърли поглед към Триш и прошепна: — Давай към Милър.

Тя си поигра с GPS-а и промени посоката.

— Благодаря ти — върна се той към Кели. — Желая ти безопасен полет.

— Внимавай само да не пострадаш в някой пожар, преди да стигна при вас. Ще се радвам да те видя цял и невредим.

Дарси се събуди със стон. Главата ѝ пулсираше. Тя примигна и се опита да се раздвижи, но откри, че китките ѝ са оковани в белезници

пред тялото. Осъзнаването на ситуацията я прониза като нож и сърцето ѝ заблъска в гърдите. Челюстта я болеше от натъпканата в устата ѝ гумена топка. Тя завъртя глава наляво и надясно, опитвайки да разбере къде се намира. Нещо влажно докосна бузата ѝ.

Коломбо. Немската овчарка лежеше до нея на пода в някаква непозната спалня. Завесите бяха спуснати, цялото помещение тънеше в зловещ полуздрав.

Тя се обърна настрани, подпря се на лакът и успя да седне. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Облегна се на леглото и вдиша въздух през носа, като плувец, останал дълго време под водата. На пода, до старинния дрешник в ъгъла лежеше полицейска значка.

Значката на Крис.

Ледена тръпка пропъзля по гърба ѝ. Внезапно осъзна, че бе чула неговия глас, преди да изгуби съзнание. Впери поглед в стандартните белезници, закопчали китките ѝ. Белезниците на Крис.

Завладя я страх, коварен и неумолим.

Някъде в къщата се отвори врата. Дарси чу шум от стъпките на тежки обувки по дървения под. Звънецът извън и стъпките замряха.

Тя успя да се изправи на колене и после стъпи на крака.

Звънецът отново наруши тишината. Последва чукане.

— Милър! Аз съм шериф Камерън.

Гласът на Джаред напълни очите ѝ със сълзи. Протегна изтръпналите си длани към дръжката на вратата, но в този момент тя се отвори. Дарси залитна назад и падна върху леглото. Заля я вълна на облекчение, когато Джим пристъпи в стаята. После зърна пистолета в ръката му.

— Само да издадеш звук и ще застрелям Камерън веднага щом влезе — предупреди я тихо той. — Ясен ли съм?

Отвън Джаред отново почука и извика. Дарси не успя да сдържи сълзите си. Мозъкът ѝ трескаво се опитваше да проумее какво означава безумният огън в очите на Джим. Никога не бе изглеждал по този начин, никога не я бе гледал така.

— Не може да влезе тук без прокурорска заповед — произнесе спокойно Джим, сякаш самият той не държеше оръжие. — Ако пазиш тишина, ще си тръгне и може да поживее още.

Измина сякаш цяла вечност, преди Джаред да се откаже.

Гърдите на Дарси бурно се издигаха и спускаха, пред очите ѝ плаваха петна.

Джим вдигна пистолета и го насочи към гърдите ѝ.

— След всичко, което направих за теб... Да те вземат дяволите! Направо ми се къса сърцето, че ми се налага да те убия още веднъж.

* * *

Джаред прокара ръка през косата си. Погледът му спря върху полицейския джип, паркиран пред къщата на Милър. Обади се в управлението и попита какъв е личният автомобил на началника.

Триш стоеше на тротоара, подпряла ръце на кръста.

— Имаме заподозрян, а Милър изчезна и го няма никакъв. Не е ли странно? — каза тя.

— Явно знае нещо, което не ни е известно.

— Възможно ли е точно той да е нашият човек?

— Не мисля. Но според мен и Куин няма нищо общо. — Джаред се приближи до джипа и сложи ръка върху предния капак; топлината му подсказа, че автомобилът съвсем доскоро е бил с работещ двигател. — Нека да се отбием и до дома на Ралстън.

Дарси вдигна поглед от дулото на пистолета. Очите на Джим продължаваха да блестят налудничаво. Страхът се промъкваше по вените ѝ като ледена вода и я пронизваше.

— Само да извикаш и ще те застрелям — предупреди я той, после протегна ръка зад врата ѝ и разкопча стегнатата каишка, която не позволяваше на Дарси да избута гумената топка от устата си.

Тя разтвори изтръпналите си челюсти и изтласка с език зловещата запушалка навън.

— Какви ги вършиш, Джим!? Къде е Крис?

— Искаш пак да се гушкаш с него ли? След като те изрита като пачавра?

Всичко, което се случваше, беше някаква лудост. Крис не я бе изритал, тя бе приключила връзката помежду им по възможно най-

внимателния начин. Бяха се разделили като приятели. Това беше известно на всички.

— Ние сме в къщата му, нали? Доколкото разбирам, той е наблизо.

— Наблизо е.

Тя си пое дъх.

— Може ли да ми махнеш и белезниците? Моля те!

— Не ми се подмазвай сега. Ти прецака всичко, като се обади в окръжното шерифство. Ако не бе потърсила помощ, нищо от това нямаше да се случи.

— Нищо от кое? Пожарите? — Долната ѝ устна потрепери. — Дани?

— Пожарите ни събраха отново. Ти остана онази нощ у дома. А през деня работехме заедно.

От гърдите на Дарси се изтръгна задавен звук.

— Ти си палил скъпите за мен места. Искал си така да ме накараш да се почувствам уязвима, за да потърся помощ при теб.

— Камерън нямаше никакво право да се вмъква в живота ни. — Джим се облегна на дрешника, изглеждаше абсолютно отпуснат. Спокойствието му беше ужасяващо — като на човек, който всеки момент ще извърши нещо безумно.

— Хората, чиито бизнес си подпалил, са наши приятели. Те са разчитали да ги пазиш, а ти съсипа и ограби живота им.

— Не е вярно. Знам точно каква част им покрива застраховката. Могат да си възстановят бизнеса, дори да бъдат още по-добре от преди.

Тя застина с отворена уста срещу мъжа, на когото бе вярвала, шокирана от истинското му лице, което се разкриваше пред нея.

— Ти си луд.

Мускулите на челюстта му изпъкнаха.

— Може и така да е, но ти ме превърна в такъв. Дадох ти всичко, посветих живота си на теб, а ти забременя от друг. Защо, по дяволите, си мислиш, че можеш да ме разиграваш? След онова, което ти стори Милър, най-малко очаквах от теб да ми причиниш всичко това.

— Никога не съм била бременна през живота си — изстреля тя в отговор, а гневът бавно прогонваше страха ѝ. — Аз не съм Даниел. Ти

ли уби сестра ми, Джим? Ти ли я закла и направи онези ужасни неща с нея?

— Знам коя си — изръмжа той, размахвайки ожесточено свободната си ръка. — А Дани сама си беше виновна. През леглото ѝ минаха всички, и най-вече онези, с които и ти се беше чукала. Когато открих, че го прави и с Мич... това ме постави в трудна ситуация. Защо трябваше да ми изневеряваш с този нещастен доброволец? Очаквах от теб да ми бъдеш вярна, проклета да си! Аз ти бях верен!

Това бяха бълнувания на луд. Дарси никога не си бе и помисляла дори да излезе на среща с Мич Куин. Тя бавно се изправи на крака, шокирана от начина, по който Джим променяше представата си за нейната самоличност.

— Ако не се беше опитала да си тръгнеш, нямаше да ти посегна — продължи той с равен глас, който сякаш не беше негов. — Не трябваше да си тръгваш. Ако си беше останала на мястото, нямаше да паднеш. И нямаше да си удариш главата.

Дарси не беше сигурна как да продължи. Дали беше по-умно да подхранва фантазиите и илюзиите му, или да се опита да го върне към действителността?

— И сега какво? — попита тя.

Той издиша рязко.

— Не искам да го правя, но ти ме принуждаваш. Бяхме щастливи заедно. Не разбирам защо това не ти беше достатъчно.

— Става въпрос за мястото... — Тя се опита да преглътне, но устата ѝ беше пресъхнала. — За Львския залив. Не мога да живея тук, Джим. Това е причината, поради която прекарах тези дни с шериф Камерън. Той ще си тръгне скоро и ще ме вземе със себе си. Освен ако ти не поискаш да сме отново заедно. Можем да бъдем щастливи навсякъде, а за палежите... ще забравим. Наистина е по-добре и за двама ни да изчезнем оттук.

— Не съм глупак. Не се опитвай да ме баламосваш.

— Просто съм практична, за пръв път в живота си. Знам, че можеш да ме направиш щастлива. Аз изобщо не познавам Камерън.

Устата на Джим се сви, очите му гледаха мрачно.

— Прекалено е късно. Вече не ти вярвам. Ти се държа като курва прекалено много пъти.

— Сам се закопаваш в дупка, от която няма да можеш да се измъкнеш — предупреди го тя, надявайки се, че у него е останал някакъв инстинкт за самосъхранение.

— Никой не ме търси, Дани. — Пръстът му започна да се свива върху спусъка. — И когато открият тялото ти редом до това на Милър и свържат пожарите с Куин, всичко ще отшуми и аз ще мога да си продължа живота.

Разбрала, че ѝ остава съвсем малко време, Дарси пое риска и се хвърли върху него.

* * *

— Спри тук — нареди Джаред.

Триш удари спирачки.

— Какво?

Той изскочи от колата.

— Не е необходимо и двамата да ходим при Ралстън. Аз се връщам до къщата на Милър. Ако откриеш Дарси, кажи ѝ веднага да ми се обади. Давай.

— Пази се! — извика тя и натисна педала на газта.

Джаред измина двете мили обратно с бърза крачка, воден от чувството, че предстои нещо съдбоносно. Беше на две преки от къщата, когато прозвуча изстрел. Хукна натам с всички сили. Докато тичаше, на тротоара започнаха да се появяват любопитни съседи. Той профуча покрай тях и им изкрещя да се прибират. В мига, в който стигна до моравата пред къщата и извади пистолета си, вратата се отвори с трясък. Дарси изскочи отвътре, ръцете ѝ бяха приковани отпред в белезници. Първоначалната вълна на облекчение изведнъж се превърна в смразяващ страх. Той се стрелна напред, сграбчи я през кръста и я издърпа встрани от къщата, извън обсега на евентуален изстрел.

— Ранена ли си?

— Не. Не, добре съм.

— Къде е Милър?

— Не знам. — Долната ѝ устна трепереше. — Джим. Той е направил всичко! Всичко!

Джаред надзърна иззад ъгъла към верандата.

— Къде е?

— Вътре. Не знам точно къде. Искаше да ме убие. Опитвах се да му избия пистолета, но с тези белезници няха никакъв шанс. Тогава кучето скочи и го захапа за ръката. Куршумът попадна в стената. След това побягнах... — Раменете ѝ се разтърсиха в сподавен плач. — Господи, така се радвам, че си тук.

В този миг се разнесе нов изстрел.

— О, не... — простена тя. — Коломбо.

— Има ли още някой вътре?

— Кучето на Джим е там.

Той обърна с длан лицето ѝ и я целуна. Бързо и силно.

— Легни долу и не се показвай.

Приведен, с насочен напред пистолет, Джаред безшумно се придвижваше покрай фасадата на къщата. Онова, което видя на един от прозорците, го накара да свали оръжието. Цялото стъкло беше покрито с пръски повечето бяха червени, но имаше и сиви. Вече знаеше какво ще открият криминалистите вътре.

Кучето беше добре. Мозъкът по стъклото беше на собственика му.

Дарси наблюдаваше суматохата в полицейското управление с някаква странна незаинтересованост. Джаред се бе привел над едно бюро и говореше с федералните агенти, пристигнали само преди няколко минути. Навън нощта бе паднала и тя зъзнеше, но подозираше, че това повече се дължи на студа вътре в нея, отколкото на ниската температура.

— Какво ще кажеш за едно кафе? — Триш Моралес рухна в стола до нея и ѝ подаде картонената чашка, пълна с гореща течност.

— Благодаря.

— Обадох се в болницата, началникът е добре. Има сътресение, затова ще го оставят там през нощта, но ще се оправи. Извадихте късмет. Милър е искал да говори с инспектора и е отишъл до тях. Там Ралстън го изненадал, ударил го с метална тръба по главата и го проснал в безсъзнание. После, докато и двамата сте били в несвяст, ви натоварил в джипа на Милър и ви закарал до къщата му, където

заклучил с белезници началника за една тръба в банята. Останалото си го видяла сама. Вероятно планът на Ралстън е бил да инсценира, че Милър те е убил от ревност, а след това е приключил и със себе си. Сигурно е смятал, че по този начин ще излезе сух от водата. Така или иначе никога няма да разберем.

Дарси рязко издиша и я погледна с очи, изпълнени със сълзи на благодарност.

— Толкова се радвам.

— Камерън ще те закара у дома след малко. — Моралес я огледа. — Добре ли си? Имам предвид, доколкото е възможно да бъдеш добре при такива обстоятелства.

На Дарси ѝ беше нужно известно време да събере мислите си за някакъв разумен отговор.

— Замаяна съм. След това, което Джим направи... днес.

— Самоунищожението му е било неизбежно. Не знам дали това може да ти донесе някакво успокоение. Постъпила си по единствения възможен начин, не си имала никакъв друг избор. Жива си и това е най-важното.

Дарси завъртя топлата чаша между изтръпналите си пръсти.

— Очаквах да изпитам усещане за справедливост, когато открия убиеца на Дани. Вместо това още не мога да повярвам, че е бил Джим. Не знам дали някога ще го проумея. И Колombo... Кучето го обичаше, но се нахвърли върху него, сякаш е непознат.

— Кучетата са по-умни от нас. Те усещат неща, които остават скрити за нас.

— Дани казваше, че не може да се има доверие на хора, които не обичат животните, но още по-малко на хора, които животните не обичат.

Моралес я потупа по коляното, после се извини и се върна към работата си.

Малко по-късно Джаред дойде при нея. Приклепна до стола ѝ и хвана свободната ѝ ръка, като погали с палец леките драскотини и охлузвания, причинени от белезниците на Милър.

— Хайде да те закарам у дома.

Погледът му срещна нейния и сгръ сърцето ѝ.

— Приключи ли?

— Ще се наложи да се върна, но ти трябва да вземеш гореща вана и да се напиш. В мига, в който се освободя, тръгвам към теб.

— Свърши си спокойно работата. Знам колко държиш на нея.

— А знаеш ли колко ми липсваш, когато тя ме разделя от теб?

— Ще те чакам. — Усмивката на Дарси издаваше скрития подтекст на думите ѝ.

Той въздъхна, видимо успокоен.

— Всичко ще е наред.

Едва сега тя проумя каква тревога е изпитвал, докато не е знаел какво става с нея.

— Да. Ще се оправя. — Тя се изправи. — Закарай ме вкъщи, за да се махна от главата ти.

Двамата тръгнаха към вратата.

— Това няма да помогне. Вече си ми влязла под кожата.

— Точно там, където искам да бъда.

ЕПИЛОГ

Шумът от затварянето на тежката ролетна врата на каросерията отекна гръмко в иначе тихия следобед. Дарси и Джаред проследиха с поглед отдалечаващия се камион, натоварен с всичките ѝ вещи.

Той я прегърна.

— Остана ли нещо вътре?

— Не, качихме всичко. — Тя погледна дома, в който бе преминало детството ѝ. Отпред на малката морава вече имаше забита табела с надпис „Продава се“, поставена от един местен агент на недвижими имоти. — Радвам се, че си тръгвам, но изпитвам и тъга. Толкова спомени ме свързват с тази къща.

— И мен — измърмори той, притиснал устни в бузата ѝ.

Тя тихо се засмя. После, когато той я стисна в прегръдките си, подскочи леко и остана в силните му ръце със свити колене и вдигнати във въздуха стъпала като малко момиченце.

— Толкова се радвам, когато те слушам да се смееш, мила.

— Завръщам се при себе си.

— И двамата се завръщаме при себе си. — Той зарови пръсти в косата ѝ. Сините му очи бяха ясни, изпълнени с нежна топлина, която докосваше душата ѝ всеки път, когато го погледнеше. — По-добре да тръгваме. След няколко часа трябва да бъдем в къщата на родителите ти.

Дарси подсвирна към Коломбо. Кучето доближи и весело размаха опашка.

Издание:

Автор: Силвия Дей

Заглавие: Жега

Преводач: Георги Георгиев

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: SKYPRINT

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

ISBN: 978-954-390-127-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13724>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.